

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทุนวิจัย
กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

รายงานผลการวิจัย

การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญใจ ศรีสถิตยัณราภูร

สถาบันวิทยบริการ

มีนาคม 2547

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ISBN 974-13-312115

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา” ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากทุนวิจัย กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช ปีงบประมาณ 2545 ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณะอนุกรรมการบริหารทุนวิจัย สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพและชีวภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้พิจารณาเห็นสมควรให้งานวิจัยเรื่องนี้ได้รับการสนับสนุนจากทุนวิจัย กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบุคคลที่สนับสนุนให้งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลุล่วงได้ โดยให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับนำมาใช้ในการวิจัยนี้ได้แก่ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (รองศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา กิระนันท์) คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ (รองศาสตราจารย์ ดร. จินตนา ยูนิพันธุ์) กรรมการผู้อำนวยการศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา ปรารพพาล) หัวหน้างานนโยบายและแผน (คุณเบญจวรรณ อัครโชติกวนิชย์) และบุคลากรของงานนโยบายและแผน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ให้สัมภาษณ์ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้กรุณาตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะกรรมการติดตามและประเมินผลโครงการวิจัย ที่ได้กรุณาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของรายงานการวิจัย รวมทั้งได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับปรับปรุงรายงานการวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ท้ายสุดนี้ บุคคลที่ผู้วิจัยขอกล่าวขอบคุณเป็นพิเศษ ได้แก่ ศิษย์เก่าหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ ซึ่งให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการตอบแบบสอบถามและให้สัมภาษณ์ ซึ่งมีส่วนสำคัญยิ่งที่ทำให้งานวิจัยเรื่องนี้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญใจ ศรีสถิตยัณราภูร
หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จ
 การศึกษาลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปี
 การศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา
 ชื่อผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์
 เดือนและปีที่ทำวิจัยเสร็จ มีนาคม 2547

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่
 สำเร็จการศึกษาลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสอง
 ปีการศึกษา รวบรวมข้อมูลจากมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2542 - 2545 จำนวน 306 คน แบ่ง
 เป็นกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาสองปีการศึกษาจำนวน 166 คน และมากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 137
 คน วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกรอบความคิดการวิจัย โดยทบทวน
 วรรณกรรมร่วมกับการสัมภาษณ์ ขั้นตอนที่ 2 สร้างแบบสอบถาม ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม
 โดยผู้เชี่ยวชาญ แบบสอบถามแต่ละส่วนมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาอยู่ระหว่าง .70 - .95 ขั้นตอนที่ 3 รวบรวมข้อมูล โดย
 ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ รวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 20 กันยายน ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2546 ได้รับแบบ
 สอบถามที่ข้อมูลครบถ้วนจำนวน 293 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.75 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งทั้งหมด
 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ตัวแปรจำนวน 4 ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาลักสูตร
 พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา ลักษณะนิสัย
 การทำวิทยานิพนธ์ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท และคะแนนสอบภาษาอังกฤษ ส่วนตัวแปรจำนวน 3
 ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตโดยใช้เวลา
 ศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ได้แก่ ศึกษาศาขาวิชาการบริหารพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ไม่ได้
 ได้ลาศึกษา และศึกษาศาขาพยาบาลศาสตร์ โดยตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์กลุ่ม
 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา
 และมากกว่าสองปีการศึกษาได้ร้อยละ 53.3

2. สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา
 ได้ถูกต้องร้อยละ 91.9 และสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา
 ได้ถูกต้องร้อยละ 79.7 โดยสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 86.3

Project Title: An Analysis Of Variables Discriminating The Graduates Of Chulalongkorn University, Completed The Master Of Nursing Science Program Within Two Academic Years And More Than Two Academic Years

Name of the Investigators: Asst. Professor Boonjai Srisatidnarakul RN., Ed.D.

Year: March, 2004

Abstract

The purpose of this research was to determine the variables discriminating the graduates of Chulalongkorn University, completed the master of nursing science program within two academic years and more than two academic years. Data were collected from 306 graduates who graduated during 1999 – 2002. The number of graduates completed the MNS program within two academic years and more than two academic years were 166 and 137 respectively. Three main steps were conducted. The first step was to conduct for research framework concept by literature reviewed and interviewed through semi-structured format. A total of 22 person participated for interviewed. Of these, 4 were instructors and 18 were graduates. The second step was to develop the questionnaires. The questionnaires were judged to be acceptable by the panel of experts. Cronbach's alpha coefficient of each questionnaires ranged from .70 - .95. The third step was to collected data. The questionnaires were mailed to the graduates. Data were collected during September 20, 2003 – December 19, 2003. A total of completed questionnaires were 293. There was 95.75 percent of the total questionnaires. The data were analyzed by using discriminant analysis with stepwise method

Research findings were as follows:

1. The 4 variables discriminating the graduates completed the MNS program within two academic years were full time leave for study, research-minded habits, grade point average of MNS program and English score. The 3 variables discriminating the graduates completed the MNS program more than two academic years were study in nursing administration field (weaken program), study without leave. and study in nursing sciences field. All of these 7 variables accounted for 53.3 percent of the variance.

2. The percent correctly discriminant function the graduates completed the MNS program within two academic years and more than two academic years were 91.9 and 79.7 percent respectively. The average percent correctly discriminant function was 86.3.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ii
บทคัดย่อภาษาไทย	iii
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	iv
สารบัญ	v
รายการตารางประกอบ	ix
รายการภาพประกอบ	xiv
รายการสัญลักษณ์	xv
บทที่	
1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	1
ปัญหาการวิจัย	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	14

บทที่	หน้า
2 การสำรวจแนวความคิดและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	18
ประวัติและปณิธานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	18
ประวัติความเป็นมาของบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	18
ประวัติและความคืบหน้าการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	19
คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	25
ประวัติการก่อตั้งคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	25
ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และนโยบายประกันคุณภาพ การศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	25
หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	27
ความเป็นมาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในประเทศไทย	27
สาขาวิชาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่เปิดสอน ในประเทศไทย	27
ความเป็นมาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	28
โครงสร้างหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	29
การบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	30
ขั้นตอนการอนุมัติโครงสร้างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ	31
จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 – 2544 และจำนวนภาค ที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	40

บทที่	หน้า
ตัวแปรจำแนกระยะเวลาที่มหาบัณฑิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	42
ตัวแปรด้านนิสิต	42
ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม	58
ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์	64
ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต	67
ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	69
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	75
กรอบแนวคิดการวิจัย	85
3 วิธีการวิจัย	86
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	88
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	90
การรวบรวมข้อมูล	95
การวิเคราะห์ข้อมูล	96
4 ผลการวิจัย	98
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตร พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต	101
ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระ	104
ตอนที่ 3 ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่วิเคราะห์ด้วย สถิติวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม	119
ตอนที่ 4 ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา โดยใช้เวลา ศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	122

บทที่	หน้า
5	สรุปผล และการอภิปรายผลการวิจัย
	สรุปผลการวิจัย
	อภิปรายผล
	ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
	บรรณานุกรม
	ภาคผนวก
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ให้สัมภาษณ์
	ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญ
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
	ประวัติผู้วิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 – 2544 และจำนวนภาคที่มหาบัณฑิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำแนกตามสาขาวิชา	40
2	จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 – 2544 จำแนกตามสาขาวิชา	47
3	จำนวนภาคที่มหาบัณฑิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ในปีการศึกษา 2541 – 2544 จำแนกตามสาขาวิชา	89
4	ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถามแต่ละส่วน	93
5	ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละส่วนและรวมทั้งฉบับ	94
6	จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	101
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านนิสิต จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	104
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของภาระงานที่รับผิดชอบรายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	105
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	106
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	108

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พัก รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษา ภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	110
12	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสนับสนุนทางสังคมรายด้าน และโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษา ภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	111
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา	113
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ การบริการวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์รายด้านและโดยรวม จำแนกตาม กลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีและมากกว่าสองปีการศึกษา	114
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรรายด้าน และโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษา ภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	116
16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่ม มหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา	117
17	ค่านัยสำคัญการแจกแจงของตัวแปรอิสระ 15 ตัวแปร	119
18	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 15 ตัวแปร	120

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
19	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรอิสระจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	122
20	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐานและคะแนนดิบ เรียงจากค่าสูงสุดไปยังค่าต่ำสุด	124
21	ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรอิสระ 14 ตัวแปรซึ่งสามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	126
22	ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับสมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter	128
23	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้ระยะเวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter	129
24	ร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์โดยวิธี Enter	131
25	ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)	132

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
26	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐานและคะแนนดิบ เรียงจากค่าสูงสุดไปยังค่าต่ำสุด วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)	133
27	ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรอิสระ 7 ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)	134
28	ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับสมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)	135
29	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่จำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)	136
30	ร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน	137
31	เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise	138

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
32	เปรียบเทียบค่าสถิติสมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise	139
33	เปรียบเทียบร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise	140

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบที่		หน้า
1	ขั้นตอนการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ ปีการศึกษา 2541	33
2	ขั้นตอนการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ ปีการศึกษา 2542 - 2544	36
3	ขั้นตอนการขอสอบวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ ปีการศึกษา 2542 - 2544	39
4	กรอบเบื้องต้นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษา ภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา	84

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการสัญลักษณ์

สัญลักษณ์ที่นำเสนอในงานวิจัย ได้แก่

- X1 = คะแนนสอบวิชาภาษาไทย
- X2 = คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ
- X3 = คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี
- X4 = คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท
- X5 = สาขาวิชาที่ศึกษา
- X5.1 = สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์
- X5.2 = สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์
- X5.3 = สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ
- X5.4 = สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ
- X5.5 = สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช
- X6 = ลักษณะการลาศึกษา
- X6.1 = ลาศึกษาเต็มเวลา
- X6.2 = ไม่ได้ลาศึกษา
- X6.3 = ลาศึกษาบางเวลา
- X7 = ภาระงานที่รับผิดชอบ
- X8 = ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์
- X9 = ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา
- X10 = สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย
- X11 = การสนับสนุนจากสังคม
- X12 = การบริหารงานวิทยานิพนธ์
- X13 = การบริการการศึกษา
- X14 = การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์
- X15 = อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาที่กำหนดในหลักสูตร ย่อมเป็นที่พึงปรารถนาของนิสิตทุกคนและทุกระดับการศึกษา นอกจากนี้ การที่นิสิตสำเร็จการศึกษาภายในเวลากำหนดของหลักสูตรย่อมสะท้อนถึงควมมีคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษา จากการศึกษาพบว่า ดัชนีที่นิยมแพร่หลายในการนำมาใช้ประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (อาทิตยา ดวงมณี, 2540; Tan, 1992; Ashworth & Harvey, 1994; Hill, Mac Gregor & Dewar, 1996; Bacani, 1997) และจากผลการวิจัยของ บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์ (2543) พบว่า ดัชนีที่เหมาะสมสำหรับใช้ประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของมหาบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ได้แก่ ระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งเป็นดัชนีที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 26 ท่าน ในงานวิจัยของนางลักษณ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช (2541) นอกจากนี้ สมาคมสถาบันการศึกษาพยาบาลแห่งสหรัฐอเมริกาได้นำดัชนี “จำนวนนิสิตที่สำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่นิสิตส่วนใหญ่ใช้ศึกษา” มาใช้ประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาเอก (AACN, 1997)

ระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษา ซึ่งนับตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาในหลักสูตรจนสำเร็จการศึกษา ย่อมสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการศึกษา กล่าวคือ หากระยะเวลาที่ใช้ศึกษาในหลักสูตรยาวนานขึ้น ย่อมทำให้นิสิตหรือผู้ปกครองต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ยังกระทบต่อคณะหรือสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรด้วย กล่าวคือ ทำให้คณะที่เปิดสอนหลักสูตรนั้นๆ สูญเสียโอกาสเกี่ยวกับจำนวนนิสิตใหม่ที่กำหนดรับในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งมีผลทำให้สถาบันการศึกษาได้รับรายได้จากค่าลงทะเบียนเรียนลดลง และต้นทุนการจัดการศึกษาต่อนิสิตแต่ละคนเพิ่มขึ้น

การจัดการศึกษาให้มีคุณภาพสูงสุดโดยมีต้นทุนต่ำสุด จึงย่อมเป็นที่พึงปรารถนาของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ซึ่งครอบคลุมถึงรัฐ สถานศึกษา คณะ/สถาบัน ผู้ปกครองและนิสิต/นักศึกษา โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคที่ทรัพยากรที่ใช้ผลิตบัณฑิตมีจำนวนจำกัด รวมทั้งเป็นยุคที่สังคมให้ความสำคัญเกี่ยวกับคุณภาพการจัดการศึกษา สถานศึกษาจึงต่างให้ความสำคัญกับการปรับ

ปรุงและพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่งหากสถานศึกษาใดสามารถจัดการศึกษาให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานการจัดการศึกษา รวมทั้งใช้ต้นทุนในการจัดการศึกษาต่ำสุด ย่อมเป็นการจัดการศึกษาที่สนองความต้องการของสังคม ซึ่งย่อมมีผลให้สถานศึกษานั้นๆ สามารถดำเนินพันธกิจให้อยู่รอดได้ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งเปิดสอนโดยคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีมหาบัณฑิตสำเร็จการศึกษาจากสาขาต่างๆ จำนวน 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาพยาบาลศึกษา สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตจิตเวช และสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล สำหรับสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ได้เปิดสอนทั้งหลักสูตรภาคในเวลาราชการและหลักสูตรภาคนอกเวลาราชการ การจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตทั้ง 4 สาขาวิชาดังกล่าว คณะฯ ได้ยึดระเบียบการจัดการศึกษาตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา กล่าวคือ ใช้ระบบการศึกษาแบบหน่วยกิตและเป็นแบบทวิภาค เป็นหลักสูตรแผน ก (2) ซึ่งเป็นแผนการศึกษาที่เน้นการวิจัย จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 39 หน่วยกิต จำแนกเป็นวิทยานิพนธ์จำนวน 12 หน่วยกิต และรายวิชาในหลักสูตรจำนวน 27 หน่วยกิต ระยะเวลาที่ใช้ศึกษารวมตลอดหลักสูตรไม่เกิน 4 ปีการศึกษา สำหรับเกณฑ์ที่ใช้อนุมัติผู้สำเร็จการศึกษาคือ เรียนรายวิชาครบตามที่กำหนดในหลักสูตร มีแต้มเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 3.00 รวมทั้งใช้ระยะเวลาการศึกษาในหลักสูตรไม่เกิน 4 ปีการศึกษานับจากภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาในหลักสูตร นอกจากนี้ นิสิตต้องได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์จากคณะกรรมการประจำคณะภายใน 2 ปีการศึกษานับจากภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาในหลักสูตร

โดยทั่วไป นิสิตทุกคนย่อมต้องการสำเร็จการศึกษาโดยใช้ระยะเวลาศึกษาน้อยที่สุด ดังนั้น ลักษณะการลงทะเบียนของนิสิตทุกรุ่นที่ผ่านมาคือ นิสิตลงทะเบียนเรียนรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรซึ่งมีจำนวน 27 หน่วยกิตให้ครบภายใน 3 ภาคการศึกษาแรกนับตั้งแต่ภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษา ส่วนภาคการศึกษาที่ 4 นั้น นิสิตลงทะเบียนเรียนรายวิชาวิทยานิพนธ์ อย่างไรก็ตาม แม้ว่า นิสิตทุกคนของแต่ละรุ่นซึ่งเข้าศึกษาพร้อมกัน ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชาครบจำนวน 27 หน่วยกิตภายใน 3 ภาคการศึกษาแรก แต่ปรากฏว่า นิสิตสำเร็จการศึกษาไม่พร้อมกันทุกคน โดยมีนิสิตส่วนหนึ่งสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา หรือใช้ระยะเวลาศึกษา 4 ภาคการศึกษา และนิสิตจำนวนที่เหลืออีกส่วนหนึ่ง สำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษา หรือใช้ระยะเวลาศึกษามากกว่า 4 ภาคการศึกษา จากข้อมูลที่ได้จากการงานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้รายงานไว้ว่า ในปีการศึกษา 2539 – 2543 นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหา

บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 50.0, 72.5, 70.6, 73.6 และ 40.5 ตามลำดับ (บัณฑิตวิทยาลัย, 2545)

สำหรับรายวิชาในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้บัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาของทุกสถาบันการศึกษาที่เข้าศึกษาในภาคการศึกษาและในปีการศึกษาเดียวกัน แต่ใช้ระยะเวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษาไม่เท่ากันคือ รายวิชาวิทยานิพนธ์ ดังที่ อุดุลย์ วิริยเวชกุล (2541 ข) ได้กล่าวไว้ว่า "ปัญหาสำคัญที่สุดสำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ไม่สำเร็จการศึกษาภายในกำหนดเวลาของหลักสูตรคือ ปัญหาหัวข้อวิทยานิพนธ์" และจากผลสรุปการสัมมนาวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รายงานไว้ว่า รายวิชาที่ทำให้บัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ใช้ระยะเวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ได้แก่ รายวิชาวิทยานิพนธ์ (รายงานการสัมมนาวิชาการ เรื่องการศึกษาเพื่อการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง, 2539) นอกจากนี้ จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 4 คน และมหาบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 18 คน ผลสรุปที่ได้จากการสัมภาษณ์คือ รายวิชาที่ทำให้บัณฑิตที่เข้าศึกษาในภาคการศึกษาและในปีการศึกษาเดียวกัน แต่ใช้ระยะเวลาการศึกษาจนสำเร็จการศึกษาไม่เท่ากันนั้นคือ รายวิชาวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ เป็นรายวิชาของหลักสูตรระดับปริญญาเอกทุกหลักสูตร และหลักสูตรระดับปริญญาโท หลักสูตรแผน ก (2) หรือเป็นแผนการศึกษาที่เน้นการวิจัย เนื่องจากวิทยานิพนธ์เป็นผลงานของนิสิตที่สะท้อนถึงความวิริยะอุตสาหะและความรอบรู้ของนิสิต รวมทั้งยังเป็นตัวชี้วัดคุณภาพการจัดการศึกษาของหลักสูตรนั้นๆด้วย จุดมุ่งหมายของกำหนดรายวิชาวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาคือ เพื่อพัฒนาและสร้างเสริมความรู้ความสามารถในด้านต่างๆให้แก่ นิสิต เช่น ฝึกให้นิสิตได้เรียนรู้วิธีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการคิดอย่างเป็นระบบ พัฒนาทักษะการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ พัฒนาวิธีการศึกษาโดยใช้กระบวนการวิจัยที่ถูกต้องตามหลักวิธีการวิจัย พัฒนาวิธีเขียนรายงานอย่างบูรณาการ ถ้อยคำ กระชับและอ่านเข้าใจง่าย รวมทั้งการเรียบเรียงประโยคโดยใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จึงกล่าวได้ว่า วิทยานิพนธ์เป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

การทำวิทยานิพนธ์ ต้องดำเนินตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย การระบุปัญหาวิจัย การทบทวนวรรณกรรม การกำหนดกรอบทฤษฎี การระบุตัวแปร การระบุสมมติฐาน การออกแบบแผนการวิจัย การกำหนดประชากรและการสุ่มตัวอย่าง การเตรียมเครื่องมือ การ

วางแผนและรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การแปลผลและอภิปรายผล และการเขียนรายงาน การวิจัย ซึ่งในแต่ละขั้นตอนมีความซับซ้อนไม่น้อย ประกอบกับการทำวิทยานิพนธ์เป็นประสบการณ์ใหม่ของนิสิตระดับปริญญาโท นิสิตจึงมีความวิตกกังวลกับการทำวิทยานิพนธ์ ส่วนการที่นิสิตจะทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จได้นั้น นิสิตจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบตามระเบียบวิธีการวิจัย มีความรู้ระเบียบวิธีการวิจัย มีความสนใจและตั้งใจจริง มีความใฝ่รู้ มีใจรักหรือเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ มีทักษะการค้นคว้า และทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีทักษะด้านภาษาไทยและทักษะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ครอบคลุมทั้งด้านการเขียน การอ่าน การแปลความ และการสรุปความ เป็นต้น ซึ่งไม่เพียงแต่ปัจจัยด้านทักษะเหล่านี้เท่านั้น ยังมีปัจจัยอื่นๆอีกที่ทำให้ให้นิสิตทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จและสำเร็จการศึกษาภายในกำหนดของหลักสูตร จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพล หรือมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จการศึกษาของนิสิตภายในกำหนดเวลาของหลักสูตร ประกอบด้วย สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนิสิต สัมพันธภาพภายในครอบครัว สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว และความเป็นผู้ใฝ่รู้ กลุ่มเพื่อน ความรู้วิธีการวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การบริหารงานของบัณฑิตวิทยาลัย คณะและภาควิชา หลักสูตร สิ่งสนับสนุนการศึกษา และสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวก (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, 2523; นันทนา รัตนอาภา, 2526; อนงค์ ปิยกมลานนท์, 2530; กริสนา นกสกุล, 2531; สิริรัตน์ คุณจักร, 2539; Ashworth and Harvey, 1994; Joseph & Joseph, 1997)

การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เป็นการจัดการศึกษาภายใต้ระเบียบบัณฑิตวิทยาลัย นับตั้งแต่การจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยครั้งแรกเมื่อ พ. ศ. 2505 และตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเริ่มตั้งแต่ พ. ศ. 2522 จนถึงปัจจุบัน การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาได้รับการพัฒนารูปแบบการบริหารบัณฑิตศึกษาให้มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยในระยะเริ่มแรกของการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานั้น แต่ละคณะวิชาและแต่ละภาควิชาต่างรับผิดชอบจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และได้มีการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้เป็นระบบเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ใน พ. ศ. 2541 บัณฑิตวิทยาลัยได้ประกาศใช้รูปแบบการบริหารบัณฑิตศึกษาแบบใหม่ โดยกำหนดให้บัณฑิตศึกษาเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทและภารกิจเกี่ยวกับการจัดการศึกษาตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ. ศ. 2541 ซึ่งได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ. ศ. 2541 และบริหารงานบัณฑิตศึกษาตามรูปแบบการบริหารที่ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2541 ได้ยกเลิกคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ และปรับโอนหน้าที่

ของคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการประจำคณะ เพื่อทำหน้าที่จัดการศึกษาภายใต้นโยบายของบัณฑิตวิทยาลัย โดยกำหนดให้ปฏิบัติตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ส่วนการให้ความเห็นชอบหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ของนิสิตในหลักสูตร กำหนดให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ยกเว้นการบริหารหลักสูตรสหสาขาวิชา ซึ่งจำเป็นต้องมีศูนย์หรือแผนการดำเนินงาน จึงไม่ได้กระจายอำนาจการจัดการศึกษาไปยังคณะและภาควิชา แต่ได้คงไว้ซึ่งความรับผิดชอบโดยตรงของบัณฑิตวิทยาลัย โดยทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางหรือแผนการดำเนินงาน ส่วนความรับผิดชอบของบัณฑิตวิทยาลัยคือ เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย กำกับการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐาน สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ โดยมีคณะกรรมการบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งมีคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย เป็นประธานกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ร่างนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาและกำหนดทิศทางบัณฑิตศึกษาร่วมกับคณะและมหาวิทยาลัย จัดการศึกษาหลักสูตรสหสาขาวิชา ร่างระเบียบและออกข้อบังคับภายในบัณฑิตวิทยาลัยตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย อนุมัติโครงการค่าใช้จ่ายเงินประจำปีของบัณฑิตวิทยาลัยตามระเบียบการเงินของมหาวิทยาลัย กำกับดูแลมาตรฐานการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้สอดคล้องกับระเบียบการศึกษาที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ได้ปรับเปลี่ยนจากรูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาที่เป็นศูนย์รวมการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มาเป็นรูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาแบบกระจายอำนาจให้คณะและภาควิชา (รายงานประจำปี 2540 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

นับตั้งแต่คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เปิดสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต เมื่อ พ. ศ. 2516 จนถึงปัจจุบัน มีมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา แต่จากการทบทวนวรรณกรรม ยังไม่พบว่าได้มีการศึกษาวิจัยตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้ระยะเวลาศึกษาจนสำเร็จหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จึงสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา”

ปัญหาการวิจัย

1. ตัวแปรใดบ้างที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และตัวแปรใดบ้างที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

2. ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา มีลำดับความสำคัญของตัวแปรอย่างไร

3. สมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ เท่าใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

2. เพื่อศึกษาลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

3. เพื่อศึกษาอำนาจการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มของตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

มหาบัณฑิต เป็นผลผลิตจากการจัดการศึกษาของหลักสูตร ซึ่งมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรใด ๆ ก็ตาม จะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับตัวบ่อนและกระบวนการจัดการศึกษาเป็นสำคัญ จากผลการวิจัยของ บุญใจ ศรีสถิตยัณนากร (2543) เรื่อง “การพัฒนาดัชนีรวมของคุณภาพการจัดการศึกษาสำหรับหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต” พบว่า คุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตด้านตัวบ่อน ประกอบด้วย

ระบบการบริหารสถาบันและระบบการประกันคุณภาพการศึกษา นิสิต อาจารย์ หลักสูตร สื่อการศึกษาและบริการห้องสมุด ส่วนคุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ด้านกระบวนการ ประกอบด้วย การเรียนการสอน การประเมินผลรายวิชา และการประเมินผลวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ ด้านคุณภาพของผลผลิต พบว่า ระยะเวลาที่เข้าศึกษาจนสำเร็จการศึกษาของนิสิต เป็นดัชนีสำคัญและนิยมนำมาบ่งชี้คุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

การสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาที่กำหนดในหลักสูตร ย่อมเป็นที่พึงปรารถนาของนิสิตทุกคนและทุกระดับการศึกษา เช่นเดียวกันกับนิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตย่อมปรารถนาสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาที่กำหนดในหลักสูตร คือสองปีการศึกษา จากสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน นิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สำเร็จการศึกษาโดยใช้ระยะเวลาศึกษาไม่เท่ากัน โดยมีนิสิตส่วนหนึ่งสำเร็จการศึกษาตามกำหนดในหลักสูตรคือสองปีการศึกษา และมีนิสิตส่วนหนึ่งสำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษา ซึ่งระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาของนิสิตขึ้นอยู่กับหลายๆปัจจัย

จากการรวบรวมปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน และปัจจัยจำแนกระยะเวลาที่ใช้ศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาโทของสาขาต่างๆ ที่เปิดสอนในสถานศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อาทิ อนุช ปิยะกมลานนท์ (2530) กริสนา นกสกุล (2531) ชนะ กองไตรย์ (2536) ดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538) สิริรัตน์ คุณจักร (2539) บุญใจ ศรีสถิตยน์รานุภ (2543) Jeanotte (1981) และ Welsh (1982) รวมทั้ง จากรายงานสรุปผลการสัมมนาพยาบาลศาสตรศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 2 พ. ศ. 2536 และบทความในรายงานการสัมมนาวิชาการเรื่อง “การศึกษาเพื่อการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง” ซึ่งจัดโดยคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อ พ. ศ. 2539 ตลอดจนข้อมูลซึ่งผู้วิจัยรวบรวมได้จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ได้แก่ อาจารย์ประจำหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 4 คน และมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ซึ่งเป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา รวมจำนวนทั้งสิ้น 18 คน เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรดังนี้

1. ตัวแปรด้านนิสิต ประกอบด้วย คะแนนสอบวิชาภาษาไทย คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท สาขาวิชาที่ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา ภาระงานที่รับผิดชอบ ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ และความรู้ การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา
2. ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พัก และการสนับสนุนทางสังคม
3. ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ ประกอบด้วย การบริหารงานวิทยานิพนธ์ และการบริการการศึกษา
4. ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ได้แก่ การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร
5. ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้ ตัวแปร 15 ตัวแปร ได้แก่ 1) คะแนนสอบวิชาภาษาไทย 2) คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ 3) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี 4) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท 5) สาขาวิชาที่ศึกษา 6) ลักษณะการลาศึกษา 7) ภาระงานที่รับผิดชอบ 8) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ 9) ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา 10) สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย 11) การสนับสนุนทางสังคม 12) การบริหารงานวิทยานิพนธ์ 13) การบริการวิชาการ 14) การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ 15) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรคือ มหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541 - 2544 และสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2542 - 2545 หลักสูตรแผน ก (2) และหลักสูตรแผน ข รวมทั้งสิ้น 306 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1.1 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 169 คน

1.2 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 137 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรดังนี้

2.1.1 คะแนนสอบวิชาภาษาไทย

2.1.2 คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ

2.1.3 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี

2.1.4 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท

2.1.5 สาขาวิชาที่ศึกษา

2.1.6 ลักษณะการลาศึกษา

2.1.7 ภาระงานที่รับผิดชอบ

2.1.8 ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์

2.1.9 ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา

2.1.10 สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย

2.1.11 การสนับสนุนทางสังคม

2.1.12 การบริหารงานวิทยานิพนธ์

2.1.13 การบริการการศึกษา

2.1.14 การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์

2.1.15 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระยะเวลาที่มหาบัณฑิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยนับจากภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาจนถึงภาคการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา จำแนกเป็น 2 ระดับคือ ระยะเวลาภายในสองปีการศึกษา และระยะเวลามากกว่าสองปีการศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต หมายถึง มหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541 - 2544 และสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2542 - 2545 ซึ่งสำเร็จจากหลักสูตรแผน ก (2) และหลักสูตรแผน ข ของสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา สาขาวิชาการพยาบาลศาสตร์ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ และสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ โดยแบ่งมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตเป็น 2 กลุ่มตามระยะเวลาที่ใช้ศึกษา คือ กลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา หมายถึง ระยะเวลาที่มหาบัณฑิตซึ่งสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตใช้ศึกษาในหลักสูตร รวมเวลาทั้งสิ้นไม่เกิน 4 ภาคการศึกษา โดยนับตั้งแต่ภาคแรกที่เข้าศึกษาจนสำเร็จการศึกษา

เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา หมายถึง ระยะเวลาที่มหาบัณฑิตซึ่งสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตใช้ศึกษาในหลักสูตร ซึ่งใช้ระยะเวลาศึกษาตั้งแต่ 5 ภาคการศึกษาจนถึง 8 ภาคการศึกษา โดยนับตั้งแต่ภาคแรกที่เข้าศึกษาจนสำเร็จการศึกษา

ตัวแปรจำแนกกลุ่ม หมายถึง ตัวแปรที่แบ่งกลุ่มมหาบัณฑิตออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยตัวแปร 5 ด้าน ได้แก่ ตัวแปรด้านนิสิต ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต และตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตัวแปรด้านนิสิต หมายถึง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับมหาบัณฑิต ประกอบด้วย คะแนนสอบวิชาภาษาไทย คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท สาขาวิชาที่ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา ภาระงานที่รับผิดชอบ ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ และความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา

คะแนนภาษาไทย หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาไทยซึ่งจัดสอบโดยศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คะแนนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจัดสอบโดยศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของทุกรายวิชาที่ศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาตรีสาขาพยาบาลศาสตร์

คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของทุกรายวิชาที่ศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาที่ศึกษา หมายถึง สาขาวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต เพื่อให้บัณฑิตที่สมัครเข้าศึกษาเลือกเรียนตามความสนใจ ประกอบด้วย 1) สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา 2) สาขาวิชาการพยาบาลศาสตร์ 3) สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช 4) สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ 5) สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ

ลักษณะการลาศึกษา หมายถึง ลักษณะการขออนุมัติจากผู้บังคับบัญชาในสังกัด เพื่อศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมี 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ขออนุมัติเรียนโดยลาศึกษาต่อเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา 2) ขออนุมัติเรียนโดยลาศึกษาต่อบางเวลา 3) ขออนุมัติเรียนโดยไม่ได้ลาศึกษา

ภาระงานที่รับผิดชอบ หมายถึง ปริมาณงานและภารกิจที่มหาบัณฑิตต้องรับผิดชอบกระทำด้วยตนเองในช่วงที่ศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ประกอบด้วย งานบ้าน การดูแลสมาชิกในครอบครัว การปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้ช่วยสอน (TA) ฝึ่่าใช้ทำงานนอกเวลา (Part time) เป็นตัวแทนขายประกัน และเป็นตัวแทนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างๆ และช่วยครอบครัวประกอบอาชีพ

ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง พฤติกรรมที่มหาบัณฑิตซึ่งสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตปฏิบัติเป็นประจำ หรือสม่ำเสมอ ในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ โดยเป็นพฤติกรรมที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ความมีวินัยในตนเอง ความใฝ่รู้ พฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม ความใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์

ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจและทักษะของมหาบัณฑิตในช่วงเวลาที่ศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ 1) ความรู้การวิจัย ซึ่งครอบคลุมกระบวนการ

การวิจัยทุกขั้นตอน 2) ความรู้สถิติ ซึ่งครอบคลุม การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม การประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ทั้งการจัดเตรียมข้อมูลสำหรับประมวลผล การประมวลผลข้อมูล และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล 3) ทักษะด้านภาษา ซึ่งครอบคลุมภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ ทั้งด้านการอ่าน การแปลความ และการเรียบเรียงเนื้อหา

ตัวแปรด้านปริบทแวดล้อม หมายถึง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมด้านกายภาพและด้านจิตใจของมหาบัณฑิตในช่วงที่ศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย หมายถึง ลักษณะของสภาพแวดล้อมทางกายภาพของแหล่งที่พักอาศัย ได้แก่ แสง เสียง การระบายอากาศ และความเป็นส่วนตัวของแหล่งที่พักอาศัยที่เอื้ออำนวยต่อการทำวิทยานิพนธ์ ความสะดวกในการเดินทางจากแหล่งที่พักไปห้องคณะและห้องสมุดของสถานศึกษาอื่นๆ ความสะดวกในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลที่ต้องการปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ ความสะดวกในการใช้ชุดคอมพิวเตอร์เพื่อพิมพ์รายงานวิทยานิพนธ์และการสืบค้นสารสนเทศจากเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต

การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่มหาบัณฑิตได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกในครอบครัว และ/หรือ คู่รัก/แฟน เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างและหน่วยงานในสังกัดของกลุ่มตัวอย่าง โดยได้รับความช่วยเหลือเกื้อกูลในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ ทำให้มหาบัณฑิตสามารถปรับตัวต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่ซับซ้อนได้ดีขึ้น และมีผลทำให้มหาบัณฑิตทำวิทยานิพนธ์ได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย การสนับสนุนทางสังคมตามแนวคิดของ Thoits (1986) ประกอบด้วย 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร 3) การสนับสนุนด้านทรัพยากร

การสนับสนุนด้านอารมณ์ หมายถึง การที่มหาบัณฑิตได้รับความช่วยเหลือด้านแรงใจจากสมาชิกในครอบครัว และ/หรือคู่รัก/แฟน เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา ได้แก่ ได้รับกำลังใจและได้รับการเสริมแรงด้วยคำพูด ได้รับความห่วงใยด้านสุขภาพ ได้รับคำปรึกษาและร่วมคิดหาแนวทางแก้ปัญหาและอุปสรรค ไม่รบกวนสมาธิ และเข้าใจในความเหน็ดเหนื่อยจากการทำวิทยานิพนธ์

การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การที่มหาบัณฑิตได้รับความช่วยเหลือในด้านข้อมูลและเอกสารวิชาการจากสมาชิกในครอบครัว และ/หรือคู่รัก/แฟน เพื่อนร่วม

ชั้นเรียน เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ได้แก่ การสืบค้นเอกสารวิชาการ การแนะนำและชี้แนะแนวทางการสืบค้นเอกสาร รวมทั้งได้รับความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างและ ผู้บริหารของหน่วยงานที่เก็บข้อมูล และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

การสนับสนุนด้านทรัพยากร หมายถึง การที่มหาบัณฑิตได้รับความช่วยเหลือด้านแรงกายจากสมาชิกในครอบครัว และ/หรือคู่รัก/แฟน เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ได้แก่ การได้รับแบ่งเบาภาระงานบ้านจากสมาชิกในครอบครัว การได้รับแบ่งเบาภาระงานในหน่วยงานจากเพื่อนร่วมงาน และการได้รับแบ่งเบารายงานกลุ่มจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน การได้รับเงินช่วยเหลือจากสมาชิกในครอบครัวสำหรับใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์ และซื้อวัสดุอุปกรณ์ สำหรับนำมาใช้ทำวิทยานิพนธ์

ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ หมายถึง ข้อกำหนดของคณะพยาบาลศาสตร์ว่าด้วยการบริหารงานวิทยานิพนธ์ และการบริการการศึกษา โดยประเมินจากความคิดเห็นของมหาบัณฑิต ประกอบด้วย การบริหารงานวิทยานิพนธ์ และการบริการการศึกษา

การบริหารงานวิทยานิพนธ์ หมายถึง แนวทางปฏิบัติของคณะพยาบาลศาสตร์ เกี่ยวกับการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นิสิต ข้อกำหนดเกี่ยวกับขั้นตอนหรือกระบวนการดำเนินการขออนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ รวมถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับขั้นตอนการขออนุมัติสอบวิทยานิพนธ์

การบริการการศึกษา หมายถึง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการให้บริการของห้องสมุดและศูนย์คอมพิวเตอร์ คณะพยาบาลศาสตร์ การให้บริการคำร้องขอหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ และการจัดสรรที่นั่งทำงานนอกเวลาเรียนให้กับนิสิตสำหรับอ่านหนังสือและและทำวิทยานิพนธ์

ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต หมายถึง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ได้แก่ การกำหนดวันและเวลาสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์ ลักษณะการใช้คำถามและการซักถามนิสิต และการให้คำแนะนำของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หมายถึง ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คุณลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หมายถึง ความสามารถในการอธิบาย และให้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้กับนิสิต โดยสะท้อนถึงการเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี ในเรื่องที่ให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ ความรู้ระเบียบวิธีการวิจัย ความรู้หลักสถิติศาสตร์และหลักการวิเคราะห์ข้อมูล

คุณลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หมายถึง คำพูดและการกระทำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่สะท้อนถึงคุณลักษณะของผู้ที่มีความเมตตา กรุณา มีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจ มีเหตุผล มีความตรงต่อเวลาที่นัดหมาย มีสัมพันธภาพที่ดีกับนิสิตและมีวุฒิภาวะทางอารมณ์

ลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หมายถึง พฤติกรรมการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้กับนิสิตที่สะท้อนถึงการให้คำปรึกษาในลักษณะที่เสริมสร้างกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิต พัฒนาความรู้ความสามารถการทำวิจัยแก่นิสิต ใส่ใจในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์และจัดสรรเวลาสำหรับให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้บริหารคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สามารถนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับกำหนดนโยบายการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยครอบคลุมในด้านการบริหารหลักสูตร การบริการการศึกษา การจัดการเรียนการสอน และการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้บัณฑิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา

2. คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สามารถนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับปรับปรุงระบบการพิจารณาโครงสร้างวิทยานิพนธ์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้บัณฑิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา

3. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางสำหรับให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้บัณฑิตที่อยู่ในความรับผิดชอบสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาไม่เกินสองปีการศึกษา

4. นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทาง
สำหรับวางแผนทำวิทยานิพนธ์และปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการทำวิทยานิพนธ์ให้เหมาะสม เพื่อจะได้
สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

การสำรวจแนวความคิดและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา” ผู้วิจัยได้ศึกษาจากตำรา เอกสารวิชาการ งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ และนำเนื้อหามาวิเคราะห์สรุปเพื่อนำเสนอในหัวข้อตามลำดับดังนี้

1. บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 1.1 ประวัติและปณิธานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 1.2 ประวัติความเป็นมาของบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 1.3 ประวัติและควมคืบหน้าการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 2.1 ประวัติการก่อตั้งคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 2.2 ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา
ของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 3.1 ความเป็นมาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในประเทศไทย
 - 3.2 สาขาวิชาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
 - 3.3 ความเป็นมาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 3.4 โครงสร้างหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 3.5 การบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 3.6 ขั้นตอนการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ
 - 3.7 จำนวนนิสิตที่รับเข้าศึกษา และระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา
หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2541 - 2544

4. ตัวแปรจำแนกระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหา
บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.1 ตัวแปรด้านนิสิต

4.1.1 ความรู้พื้นฐานเดิม ประกอบด้วย

4.1.1.1 คะแนนสอบวิชาภาษาไทย

4.1.1.2 คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ

4.1.1.3 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี

4.1.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท

4.1.3 สาขาวิชาที่ศึกษา

4.1.4 ลักษณะการลาศึกษา

4.1.5 ภาระงานที่รับผิดชอบ

4.1.6 ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์

4.1.7 ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา

4.2 ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม

4.2.1 สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย

4.2.2 การสนับสนุนจากสังคม

4.3 ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์

4.3.1 การบริหารงานวิทยานิพนธ์

4.3.2 การบริการการศึกษา

4.4 ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

4.5 ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.3.1 ความเชี่ยวชาญ

4.3.2 คุณลักษณะส่วนบุคคล

4.3.3 ลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.1 ประวัติและปณิธานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย ซึ่งมีความเป็นมาโดยสังเขปดังนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เริ่มก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2442 โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ใช้ชื่อว่า “สำนักฝึกหัดข้าราชการพลเรือน” ต่อมาเมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2445 ได้รับพระบรมราชานุญาตให้เปลี่ยนชื่อจาก “สำนักฝึกหัดข้าราชการพลเรือน” เป็น “โรงเรียนมหาดเล็ก” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อผลิตผู้สำเร็จการศึกษาเข้ารับราชการ ต่อมาเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2453 “โรงเรียนมหาดเล็ก” ได้สถาปนาจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้เป็น “โรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” เพื่อเป็นสถาบันอุดมศึกษาของประชาชนชาวสยาม และล่าสุดเมื่อวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ. 2459 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาเป็น “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีจุดมุ่งหมายหลักคือ การบุกเบิกแสวงหา ทะนุบำรุงและถ่ายทอดความรู้กับการเสริมสร้างคุณธรรมให้บัณฑิตของมหาวิทยาลัยเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยสติและปัญญา

ส่วนคุณธรรมที่ผู้เรียนพึงมีและเป็นหน้าที่ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต้องปลูกฝังให้กับบัณฑิตคือ การรู้จักตนเอง การใฝ่รู้ การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรอบคอบ การไตร่ตรองเหตุผล ความรับผิดชอบ เห็นการณ์ไกล มีศีลธรรม และเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

1.2 ประวัติความเป็นมาของบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2.1 ความหมายของบัณฑิตศึกษา

คำภาษาไทย “บัณฑิตศึกษา” มาจากคำภาษาอังกฤษคือ “Graduate study” ซึ่งแปลว่าการศึกษาหลังจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยเป็นการจัดการศึกษาระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก หรือเรียกว่าเป็นการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จะเน้นพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้และมีความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาหรือเฉพาะทาง มีความรู้และมีความสามารถเป็นผู้นำทางวิชาการ และมีความสามารถแสวงหาความรู้ใหม่หรือวิทยาการที่เป็นนวัตกรรมโดยใช้วิธีการวิจัย ดังที่ สุมณ อมรวีวัฒน์ (2525) ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เป็นการศึกษาที่เน้นพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้และมี

ความชำนาญเป็นพิเศษ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษานำความรู้ไปพัฒนาสังคม เป็นนักวิชาการที่เชี่ยวชาญ เป็นนักคิดและนักแสวงหาข้อมูล นอกจากนี้ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2541) และคณะกรรมการกองทุนศาสตราจารย์ ดร. อุบล เรียงสุวรรณ (2538) ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจัดเป็นการศึกษาระดับสูงและเป็นการจัดการศึกษาที่ให้กับชนกลุ่มน้อยของสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตให้ใช้ปัญญาในการชี้นำสังคมทั้งในด้านวิชาการและด้านการปฏิบัติ มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ใหม่ที่ก้าวทันโลก มีความรู้ในลักษณะที่เรียกว่า “ไตรมิติ” คือรู้ลึก รู้กว้างและรู้ไกล มีความรอบรู้เฉพาะศาสตร์ในสาขาที่ศึกษาอย่างลึกซึ้ง ตลอดจนสามารถทำการปรับเปลี่ยนหรือดัดแปลงความรู้และทักษะที่ได้ศึกษามาใช้แก้ปัญหาสังคมและพัฒนาสังคมให้ก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลงในแต่ละยุคแต่ละสมัย รวมทั้งสามารถทำการวิจัยและนำผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาวิชาชีพได้

1.2.2 ประวัติการก่อตั้งสำนักงานบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การก่อตั้งสำนักงานบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มจากการจัดตั้งคณะบัณฑิตศึกษาใน พ. ศ. 2502 เพื่อทำหน้าที่บริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต่อมา พ. ศ. 2505 จึงได้จัดตั้งสำนักงานบัณฑิตศึกษาขึ้น เพื่อเป็นหน่วยงานเฉพาะสำหรับบริหารการจัดการศึกษาและควบคุมมาตรฐานการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของทุกสาขาที่เปิดสอนในคณะต่างๆที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (วรรณวิมล ทิพย์สุน, 2530)

1.3 ประวัติและความคืบหน้าการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3.1 พัฒนาการหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา

การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความคืบหน้าเป็นลำดับดังนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เริ่มเปิดสอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา เมื่อพ.ศ. 2471 ซึ่งหลักสูตรที่เปิดสอนหลักสูตรแรกได้แก่ หลักสูตรปริญญาตรีบัณฑิตทางการแพทย์ เปิดสอนโดยคณะแพทยศาสตร์ โดยมีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อพัฒนาแพทย์ให้ทำหน้าที่อาจารย์แพทย์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2480 คณะวิศวกรรมได้เปิดสอนหลักสูตรระดับมหาบัณฑิต สาขาวิศวกรรมโยธา และในปี พ.ศ. 2482 คณะอักษรศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ได้เปิดสอนหลักสูตรระดับมหาบัณฑิต โดยคณะอักษรศาสตร์ได้เปิดหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาภาษาเยอรมัน สาขาวิชาภาษาบาลี

และสาขาวิชาประวัติศาสตร์ ส่วนคณะวิทยาศาสตร์ ได้เปิดหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขา วิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาเคมี สาขาวิชาฟิสิกส์และสาขาวิชาชีววิทยา ซึ่งการจัดการศึกษาใน ระดับบัณฑิตศึกษาในช่วงระยะนี้ ไม่ได้อยู่ภายใต้การบริหารงานของบัณฑิตศึกษา แต่เป็นการจัด การศึกษาภายใต้การบริหารงานโดยคณะที่เปิดสอนหลักสูตรนั้นๆ ต่อมา เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2505 ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, 2524; ถาวร วัชรภัย, 2535)

1.3.2 หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา

หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาที่เปิดสอนโดยคณะต่างๆในสังกัดจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เมื่อจำแนกตามประเภทหลักสูตร มี 5 ประเภทดังนี้ (ระเบียบจุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา, 2542)

1.3.2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างความ เชี่ยวชาญหรือประสิทธิภาพในทางวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิตหรือ เทียบเท่า จำนวนหน่วยกิตของรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ระยะเวลาศึกษา ไม่เกิน 2 ปีการศึกษา นับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร

1.3.2.2 หลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการและการวิจัยในสาขาต่างๆในระดับสูงกว่าชั้นปริญญาบัณฑิต จำนวนหน่วยกิต ของรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต ระยะเวลาศึกษาไม่เกิน 4 ปีการศึกษานับจาก ภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร

หลักสูตรปริญญามหาบัณฑิตมี 2 แผนดังนี้

แผน ก เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการวิจัย โดยมีการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งมี 2 แบบคือ

แบบ ก (1) ประกอบด้วยหน่วยกิตวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต อาจมีหรือไม่มีรายวิชาในหลักสูตร หากมีรายวิชาในหลักสูตร จะไม่คิดหน่วยกิตราย วิชา

แบบ ก (2) ประกอบด้วยหน่วยกิตวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต และหน่วยกิตรายวิชาไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต

แผน ข เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการศึกษารายวิชา โดยไม่ต้องทำ วิทยานิพนธ์ แต่รายวิชาในหลักสูตรต้องมีรายวิชาศึกษาค้นคว้าอิสระไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต และ ไม่เกิน 6 หน่วยกิต

1.3.2.3 หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง เป็นหลักสูตรที่สร้างเสริมความเชี่ยวชาญหรือประสิทธิภาพในทางวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต หรือปริญญามหาบัณฑิตหรือเทียบเท่า ในกรณีที่ผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญามหาบัณฑิต ต้องเรียนรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 2 ปีการศึกษา นับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร ส่วนผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปประกาศนียบัตรบัณฑิตต้องเรียนรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 4 ปีการศึกษา นับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร

1.3.2.4 หลักสูตรปริญญาดุษฎีบัณฑิต เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการและการวิจัยในสาขาต่างๆในระดับสูงกว่าชั้นปริญญามหาบัณฑิต ในกรณีที่ผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญามหาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต และเรียนรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 5 ปีการศึกษานับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร ส่วนผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต และเรียนรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 8 ปีการศึกษา นับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร

หลักสูตรปริญญาดุษฎีบัณฑิตมี 2 แผนดังนี้

แบบ 1 เป็นหลักสูตรที่เน้นการวิจัย มีการทำวิทยานิพนธ์ อาจมีหรือไม่มีรายวิชาในหลักสูตร หากมีรายวิชาในหลักสูตร จะไม่คิดหน่วยกิตรายวิชา ในกรณีที่ผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญามหาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 5 ปีการศึกษานับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร ส่วนผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญาบัณฑิตเกียรตินิยมต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 72 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 8 ปีการศึกษา นับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร

แบบ 2 เป็นหลักสูตรที่เน้นการวิจัย มีการทำวิทยานิพนธ์และเรียนรายวิชา ในกรณีที่ผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญามหาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต และเรียนรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 5 ปีการศึกษา นับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร ส่วนผู้เข้าศึกษาด้วยวุฒิปริญญาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต และเรียนรายวิชาในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต ระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 8 ปีการศึกษานับจากภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตร

1.3.2.5 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการและการวิจัยในสาขาต่างๆในระดับสูงกว่าชั้นปริญญาตรี ซึ่งเน้นการวิจัยที่ก่อให้เกิดความรู้ใหม่และมีคุณภาพสูงทางวิชาการ โดยไม่กำหนดจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร โครงสร้าง เนื้อหาและข้อกำหนดของรายวิชาในหลักสูตรให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย ส่วนระยะเวลาศึกษาให้กำหนดโดยคณะกรรมการบริหารหลักสูตรนั้นๆ

1.3.3 การบริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา

การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความคืบหน้าเป็นลำดับ โดยในระยะแรกนั้น รูปแบบการบริหารจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เป็นการบริหารโดยคณะที่เปิดสอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษานั้นๆ ต่อมา พ.ศ. 2502 ได้จัดตั้งคณะบัณฑิตศึกษาขึ้น เพื่อทำหน้าที่บริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา และต่อมา พ.ศ. 2505 ได้จัดตั้งสำนักงานบัณฑิตศึกษาขึ้น เพื่อเป็นหน่วยงานเฉพาะสำหรับบริหารการจัดการศึกษาและควบคุมมาตรฐานการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของทุกสาขาที่เปิดสอนในคณะต่างๆ (วรรณวิมล ทิพย์ชุน, 2530)

การบริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาในระยะเริ่มแรก ใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรภายใต้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2505 โดยได้กำหนดให้บัณฑิตศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการสอน และการวิจัยในสาขาต่างๆในระดับบัณฑิตศึกษา ตลอดจนทำหน้าที่ประสานงานและสนับสนุนการดำเนินงานของภาควิชาต่างๆที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อมา พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2505 ได้ถูกยกเลิกไป ภายหลังจากการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2522 และประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่องการจัดตั้งคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการบริหารบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ และคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาสหสาขาวิชาในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2522 ซึ่งรูปแบบการบริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาที่ใช้ในยุคนี้ เป็นแบบศูนย์รวมอำนาจที่บัณฑิตวิทยาลัย เพื่อให้การบริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สภามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงได้ปฏิรูปรูปแบบการบริหารงานบัณฑิตวิทยาลัย โดยได้ประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2541 เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2541 และประกาศใช้รูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาแบบใหม่ เมื่อวันที่

13 สิงหาคม พ.ศ. 2541 พร้อมทั้งประกาศยกเลิกพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2522 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, 2541)

การบริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ภายใต้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2541 ซึ่งได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2541 และรูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาตามรูปแบบการบริหารแบบใหม่ที่ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2541 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, 2541) การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาจากการเป็นศูนย์รวมการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มาเป็นรูปแบบการบริหารงานแบบกระจายอำนาจให้คณะและภาควิชา ยกเว้นการบริหารหลักสูตรสหสาขาวิชา ยังคงไว้ซึ่งความรับผิดชอบโดยตรงของบัณฑิตวิทยาลัย โดยเป็นศูนย์หรือแกนการดำเนินงาน โดยได้ยกเลิกคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ และปรับโอนหน้าที่ของคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการประจำคณะฯ ได้มอบหมายอำนาจให้คณะและภาควิชาเป็นหน่วยงานทำหน้าที่จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาภายใต้นโยบาย ระเบียบและข้อบังคับของบัณฑิตวิทยาลัย โดยได้ออกระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2541 สำหรับให้คณะและภาควิชาที่เปิดสอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อความมีมาตรฐานเดียวกัน สำหรับการให้ความเห็นชอบหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ของนิสิตในหลักสูตร กำหนดให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ภายใต้นโยบาย ระเบียบและข้อบังคับของบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่ง ณ ปัจจุบัน การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ได้ยึดระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นฉบับล่าสุด

1.3.4 การเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และการสอบวิทยานิพนธ์

การเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และการสอบวิทยานิพนธ์ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2542 หลักสูตรแบบแผน ก (2) กำหนดไว้ดังนี้

1.3.4.1 การเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ นิสิตจะต้องได้รับความเห็นชอบโครงร่างวิทยานิพนธ์ พร้อมชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ จากคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการประจำคณะภายใน 2 ปี การศึกษานับตั้งแต่เข้าศึกษา มิฉะนั้น จะพ้นสภาพการเป็นนิสิตบัณฑิตศึกษา เว้นแต่จะมีเหตุอัน

จำเป็นและสมควร คณะกรรมการประจำคณะอาจผ่อนผันให้อีก 1 ภาคการศึกษา ถัดจากภาค การศึกษาที่ครบกำหนดดังกล่าว

1.3.4.2 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ต้องเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษาใน ภาควิชาที่รับผิดชอบ หรือร่วมรับผิดชอบหลักสูตร หรือเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษาในภาควิชาอื่น ที่ มีวุฒิ และ/หรือประสบการณ์วิจัยในสาขาที่ทำวิทยานิพนธ์ หรือเป็นนักวิจัยของจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยที่มีความชำนาญพิเศษ และมีประสบการณ์วิจัยตรงกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ ในกรณีที่ จำเป็นอาจมีอาจารย์บัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัย หรือผู้ทรงคุณวุฒิอื่น ๆ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ไม่เกิน 2 คน

1.3.4.3 คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ต้องมีจำนวนคณะกรรมการสอบ 3-5 คน ประกอบด้วยประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร หรือผู้ที่ประธานคณะกรรมการ บริหารหลักสูตรมอบหมายทำหน้าที่เป็นประธาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) และผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย 1 คนเป็นกรรมการ

1.3.4.4 การสอบวิทยานิพนธ์ ต้องประกอบด้วยประธานกรรมการ อาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย 1 คน โดยการตรวจอ่านวิทยานิพนธ์ การประชุม ปรึกษาหารือระหว่างกรรมการในวันสอบวิทยานิพนธ์ การทดสอบความรู้ในสิ่งที่ศึกษาหรือ ด้วยวิธีการใดๆ จึงจะถือว่าการสอบมีผลสมบูรณ์

1.3.5 การประเมินผลวิทยานิพนธ์

การประเมินผลวิทยานิพนธ์ มี 4 ระดับดังนี้

ดีมาก (Very good)

ดี (Good)

ผ่าน (Pass)

ตก (Fail)

ส่วนการประเมินผลโครงการศึกษาอิสระ มี 2 ระดับดังนี้

S (Satisfactory)

U (Unsatisfactory)

2. คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1 ประวัติการก่อตั้งคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2510 โดยมีฐานะเป็นแผนกวิชาพยาบาลศึกษา สังกัดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งภาควิชาพยาบาลศึกษาคือ เปิดหลักสูตรปริญญาตรีเพื่อผลิตครูพยาบาลสำหรับทำหน้าที่สอนวิชาชีพการพยาบาลในสถานศึกษาพยาบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพยาบาล นับเป็นหน่วยงานแห่งแรกของประเทศไทยที่ผลิตครูพยาบาลในระดับปริญญาตรี โดยในระยะ 8 ปีแรกของการดำเนินการจัดการศึกษา ภาควิชาพยาบาลศึกษาได้รับการสนับสนุนจากองค์การอนามัยโลก (World Health Organization = WHO) และองค์การทุนส่งเสริมเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) ผ่านกองการพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข ต่อมา พ.ศ. 2522 ได้รับอนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ยกฐานะจากแผนกวิชาพยาบาลศึกษาเป็นภาควิชาการพยาบาลศึกษา และเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2531 ได้รับอนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ยกฐานะจากภาควิชาการพยาบาลศึกษาเป็นคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นคณะวิชาอันดับที่ 16 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 105 ตอนที่ 239 เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2531 ซึ่งนับเป็นสถานศึกษาพยาบาลแห่งแรกที่เปิดสอนหลักสูตรพยาบาลระดับปริญญาโท (สมคิด รักษาสัตย์, 2532; จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะพยาบาลศาสตร์, 2544)

ปัจจุบัน สถานที่ตั้งของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือ อาคารวิทยกิตติ์ ชั้น 12 สยามสแควร์ซอย 64 ถนนพญาไท เขตพญาไท กทม. 10330

2.2 ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์และนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งภาควิชาพยาบาลศึกษา ถึง ณ ปัจจุบัน ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ และวัตถุประสงค์ของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามยุคสมัย สำหรับล่าสุด ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจและวัตถุประสงค์ของคณะพยาบาลศาสตร์ ซึ่งได้มีการปรับเปลี่ยนและได้กำหนดขึ้นจากการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกระดับในคณะพยาบาลศาสตร์ โดยมีใจความดังนี้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะพยาบาลศาสตร์, 2546)

2.2.1 ปรัชญา คณะพยาบาลศาสตร์มีความเชื่อว่า การพยาบาลเป็นวิชาชีพที่จำเป็นต่อสังคม โดยมีศาสตร์ทางการพยาบาลเป็นแนวทางให้ผู้ประกอบวิชาชีพใช้ร่วมกับศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้องและจรรยาบรรณวิชาชีพในการให้บริการด้านสุขภาพแก่ประชาชน ทั้งรายบุคคล ครอบครัว ชุมชนและผู้ด้อยโอกาสทั้งในภาวะปกติ ภาวะเสี่ยงต่อความเจ็บป่วยและภาวะเจ็บป่วย ในด้านการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันปัญหาสุขภาพและการเจ็บป่วย การรักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสภาพ เพื่อการดำรงชีพอย่างมีคุณภาพและมีสุขภาพอนามัยดี สามารถดูแลตนเองและครอบครัวได้ตามศักยภาพและตามสิทธิที่พึงมีและพึงได้

พยาบาลวิชาชีพที่ทำหน้าที่ในระดับผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญ เป็นผู้มีความเป็นผู้นำที่สามารถพัฒนางานบริการ งานวิชาการและงานวิจัย มีคุณธรรม ใฝ่รู้ริเริ่มสร้างสรรค์ ศรัทธาในวิชาชีพ สามารถปฏิบัติงานในที่มสุขภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.2 วิสัยทัศน์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะเป็นศูนย์กลางร่วมในการสร้างองค์ความรู้ทางพยาบาลศาสตร์ในระดับนานาชาติ เป็นเลิศในการผลิตผู้นำและนักวิจัยทางพยาบาลศาสตร์ รวมทั้งการพัฒนากุศลกรทางสุขภาพ ตลอดจนเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการของวิชาชีพและสังคม

2.2.3 พันธกิจ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีพันธกิจผลิตผู้นำทางการพยาบาลที่มีความรู้และทักษะที่ได้มาตรฐานในระดับชาติและเหมาะสมกับสังคม เสริมสร้างนิตินัยให้บัณฑิตครองตนอย่างมีคุณธรรมและเป็นผู้นำสังคมได้ บุกเบิกความรู้ทางวิทยาศาสตร์และบูรณาการองค์ความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน พัฒนาวิชาชีพและพัฒนาสังคม

2.2.4 วัตถุประสงค์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์ผลิตบัณฑิตในระดับบัณฑิตศึกษาที่มีคุณภาพ เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาองค์ความรู้ทางพยาบาลศาสตร์ เพื่อประโยชน์ของสังคม เป็นศูนย์กลางในการใช้ความรู้สู่การแก้ปัญหาด้านสุขภาพของประชาชนได้ ร่วมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีไทย

2.2.5 นโยบายประกันคุณภาพการศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คำนึงถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อให้ผลผลิตคือบัณฑิต ผลงานวิจัย และการบริการวิชาการสู่สังคม เป็นผลผลิตที่มีคุณภาพตามนโยบายของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติและพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ

3. หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1 ความเป็นมาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในประเทศไทย

พ.ศ. 2516 แผนกวิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ริเริ่มเปิดหลักสูตรพยาบาลระดับปริญญาโทในประเทศไทย โดยใช้ชื่อหลักสูตรคือ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาที่เปิดสอนเป็นสาขาวิชาแรกคือ สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล แผนกวิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ยกฐานะเป็นคณะพยาบาลศาสตร์ เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2531

พ.ศ. 2533 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้ปรับปรุงหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล พร้อมทั้งได้ปรับเปลี่ยนชื่อหลักสูตร จาก "หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต" เป็น "หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต" เนื่องจากสภาการพยาบาลแห่งประเทศไทยได้กำหนดให้หลักสูตรระดับปริญญาโทพยาบาลศาสตร์ทุกสาขาวิชาที่เปิดสอนในสถานศึกษาพยาบาลในประเทศไทย ใช้ชื่อหลักสูตรที่เหมือนกันคือ หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

3.2 สาขาวิชาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่เปิดสอนในประเทศไทย

สาขาวิชาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่เปิดสอนในสถานศึกษาพยาบาลในประเทศ มีสาขาวิชาดังนี้

3.2.1 สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถด้านการบริหารทางการพยาบาล สามารถปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้บริหารทางการพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.2 สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถด้านการสอนและการจัดการศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ สามารถปฏิบัติงานในตำแหน่งอาจารย์พยาบาลและตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.3 สาขาวิชาการพยาบาลศาสตร์ เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง

3.3 ความเป็นมาของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความเป็นมาและความคืบหน้าตามลำดับดังนี้

ปีการศึกษา 2516 ภาควิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ ซึ่งเป็นก้าวแรกของการเปิดหลักสูตรระดับปริญญาโท สาขาวิชาซีพการพยาบาล วัตถุประสงค์ของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตคือ ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ ความสามารถด้านการบริหารทางการพยาบาล สามารถปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้บริหารทางการพยาบาล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อมาใน พ.ศ. 2533 หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต” ตามที่สภาการพยาบาลแห่งประเทศไทยกำหนด

ปีการศึกษา 2535 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้ขยายการจัดการศึกษหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยเปิดหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตเพิ่ม 1 สาขาวิชาคือ สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา ภาคในเวลาราชการ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่เน้นการผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถด้านการสอนและการจัดการศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ มีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานในตำแหน่งอาจารย์พยาบาลและตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้ยุติการผลิตมหาบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา

ภาคปลาย ปีการศึกษา 2542 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้เปิดหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ โดยเปิดสอนในวันเสาร์และวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มีรายวิชาต่างๆในหลักสูตรเช่นเดียวกับหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทางการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ

ภาคต้น ปีการศึกษา 2543 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้เปิดหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ภาคในเวลาราชการ และสาขาพยาบาลศาสตร์ ภาคในเวลาราชการ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ผลิตนักวิชาการและนักวิจัยด้านการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง

ภาคปลาย ปีการศึกษา 2545 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้เปิดหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ เป็นหลักสูตรซึ่งจัดการเรียนการสอนแบบยืดหยุ่น (Flexible learning) รายวิชาในหลักสูตรประกอบด้วยรายวิชาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ วิธีการสอนประกอบด้วย การบรรยาย การฝึกปฏิบัติและการทำวิจัยในด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ โดยส่วนใหญ่การสอนในรายวิชาภาคทฤษฎี ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนศึกษาผ่านเว็บไซต์ (Web site) ส่วนการสอนในรายวิชาภาคปฏิบัติ กำหนดให้ผู้เรียนขึ้นฝึกปฏิบัติบนคลินิก โดยมีครูพี่เลี้ยง (Preceptors) เป็นผู้นิเทศและให้คำแนะนำ โดยมีศูนย์ที่จังหวัดตรัง

ภาคต้น ปีการศึกษา 2546 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้ร่วมกับกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เปิดสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช แผนก ข ภาคนอกเวลาราชการ

จากความเป็นมาและความคืบหน้าของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สรุปได้ว่า สาขาวิชาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ที่เปิดสอนโดยคณะพยาบาลศาสตร์ระหว่างปีการศึกษา 2541 – 2544 มี 3 สาขาวิชาได้แก่ 1) สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา ภาคในเวลาราชการ 2) สาขาพยาบาลศาสตร์ ภาคในเวลาราชการ 3) สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ภาคในเวลาราชการ 4) สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ และสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ

3.4 โครงสร้างหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่เปิดสอนโดยคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยดังสรุปข้างต้น เปิดสอนทั้งหลักสูตรแผน ก (2) และหลักสูตรแผน ข

หลักสูตรแผน ก (2) เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการวิจัย โดยมีการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีค่าเทียบเท่ากับ 12 หน่วยกิต หลักสูตรแผน ก (2) ซึ่งเปิดสอนในทุกสาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ภาคนอกเวลาราชการ

หลักสูตรแผน ข เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการศึกษางานรายวิชา โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง 6 หน่วยกิต เป็นหลักสูตรที่เปิดสอนในสาขาวิชา

การบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ภาคนอกเวลาราชการ

จำนวนหน่วยกิตและโครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตแต่ละสาขามีจำนวนหน่วยกิตและโครงสร้างหลักสูตรดังนี้

สาขาวิชาการบริหารการพยาบาลและสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา

แผน ก (2)

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 39 หน่วยกิต ประกอบด้วย

รายวิชาบังคับ	16 หน่วยกิต
รายวิชาเลือก	11 หน่วยกิต
วิทยานิพนธ์	12 หน่วยกิต

แผน ข (สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล)

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 39 หน่วยกิต ประกอบด้วย

รายวิชาบังคับ	22 หน่วยกิต
รายวิชาเลือก	11 หน่วยกิต
โครงการศึกษาอิสระ	6 หน่วยกิต

สาขาการพยาบาลศาสตร์และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช

แผน ก (2)

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 42 หน่วยกิต ประกอบด้วย

รายวิชาบังคับรวม	16 หน่วยกิต
รายวิชาบังคับแขนง	12 หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือก	2 หน่วยกิต
วิทยานิพนธ์	12 หน่วยกิต

3.5 การบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรภายใต้นโยบายบัณฑิตวิทยาลัย และภายใต้ระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย สำหรับการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ นับตั้งแต่ พ. ศ. 2541 ได้ใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรดังนี้ พ. ศ. 2541 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้ใช้รูปแบบใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรภายใต้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ. ศ. 2541 ซึ่งได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ. ศ. 2541 และภายใต้รูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาตามรูปแบบการบริหารแบบใหม่ที่ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ. ศ. 2541 และต่อมาได้ปรับเปลี่ยนมาใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรและจัดการศึกษาภายใต้นโยบายของบัณฑิตวิทยาลัย และตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ. ศ. 2542 ซึ่งเป็นฉบับล่าสุดที่ประกาศใช้ในปัจจุบัน

3.6 ขั้นตอนการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ

ขั้นตอนการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 จนถึงปีการศึกษา 2544 ได้มีการปรับเปลี่ยนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

3.6.1 ปีการศึกษา 2541

การบริหารงานบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษา 2541 เป็นแบบศูนย์รวมอำนาจที่บัณฑิตวิทยาลัย และเป็นช่วงที่บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยู่ระหว่างการปรับเปลี่ยนการบริหารงานบัณฑิตศึกษาจากแบบศูนย์รวมอำนาจที่บัณฑิตวิทยาลัย เป็นการกระจายอำนาจไปยังคณะและภาควิชา เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการบริหารงานบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ ได้กำหนดแนวปฏิบัติการเสนอหัวข้อและขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระดังนี้

3.6.1.1 คณะฯ แต่งตั้งอนุกรรมการ บ. 18 เพื่อทำหน้าที่กลั่นกรองโครงร่างวิทยานิพนธ์/โครงการศึกษาอิสระและให้ข้อเสนอแนะ

3.6.1.2 อาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการและนิสิตที่อยู่ในความรับผิดชอบรายบุคคล ร่วมกันศึกษาหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่เหมาะสมและร่วมกันพิจารณาอาจารย์ที่เหมาะสมสำหรับให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.6.1.3 นิสิตทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขปภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และร่วมกันพิจารณาอาจารย์จำนวน 2 ท่าน ซึ่งต้องเป็นอาจารย์ที่มีรายชื่อในคณะอนุกรรมการ บ. 18 เพื่อทำหน้าที่กลั่นกรองและให้ข้อเสนอแนะ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นประธาน

3.6.1.4 นิติตเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขปต่อคณะกรรมการ

บ. 18

3.6.1.5 ในกรณีที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขปได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ บ. 18 นิติตทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ในกรณีที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขปไม่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ บ. 18 เลขานุการคณะกรรมการบัณฑิตศึกษารูปมติการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ฯ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทราบ เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แจ้งให้นิติตปรับแก้โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขป

3.6.1.6 นิติตเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ต่อคณะกรรมการ บ. 18 ซึ่งคณะกรรมการ บ. 18 ทำหน้าที่กลั่นกรองและให้ข้อเสนอแนะ

3.6.1.7 ในกรณีที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ บ. 18 นิติตส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ พร้อมแนบ บ. 18 ก ข ค ที่มีลายเซ็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์กำกับ รวมทั้งเสนอชื่อกรรมการสอบภายนอกต่อเลขานุการคณะกรรมการบัณฑิตศึกษา

3.6.1.8 คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะพยาบาลศาสตร์ พิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ในกรณีที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาฯ เลขานุการคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะฯ ส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์พร้อมรายชื่อคณะกรรมการสอบไปยังบัณฑิตวิทยาลัย

ในกรณีที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ต้องปรับปรุงเล็กน้อย เลขานุการคณะกรรมการบัณฑิตศึกษารูปมติการพิจารณาโครงร่างฯ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทราบ เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แจ้งให้นิติตปรับแก้ เมื่อนิติตปรับแก้ตามมติเรียบร้อยแล้ว ให้นิติตส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ พร้อมแนบ บ. 18 ก ข ค ที่มีลายเซ็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์กำกับรวมทั้งเสนอชื่อกรรมการสอบด้านสถิติต่อเลขานุการคณะกรรมการบัณฑิตศึกษา เพื่อดำเนินการไปยังบัณฑิตวิทยาลัย

ในกรณีที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ต้องปรับปรุงมาก เลขานุการคณะกรรมการบัณฑิตศึกษารูปมติการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ฯ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทราบ เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แจ้งให้นิติตปรับแก้โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

3.6.2 ปีการศึกษา 2542 – 2544

เพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษารูปแบบใหม่ ตามที่บัณฑิตวิทยาลัยได้ประกาศ เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ. ศ. 2541 ซึ่งมีรายละเอียดตามที่ได้นำเสนอในหัวข้อ 1.3.3 คณะพยาบาลศาสตร์ ได้กำหนดแนวปฏิบัติกรอณุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ รวมทั้งแนวปฏิบัติกรสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการอิสระในปีการศึกษา 2542 – 2544 ซึ่งมีแนวปฏิบัติโดยสรุปดังนี้

3.6.2.1 แนวปฏิบัติกรอณุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการอิสระ

- 1) อาจารย์แจ้งความจำนงจำนวนนิสิตที่ต้องการให้คำปรึกษาพร้อมระบุขอบข่ายปัญหาวิจัยที่อาจารย์เชี่ยวชาญและสนใจ
- 2) นิสิตเขียนหัวข้อเรื่องที่สนใจ พร้อมระบุชื่ออาจารย์บัณฑิตศึกษาที่ประสงค์ขอรับคำปรึกษา
- 3) คณะฯ ประกาศรายชื่ออาจารย์ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่นิสิตในการทำโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการอิสระ โดยพิจารณาจากความสนใจของนิสิต ความเชี่ยวชาญของอาจารย์และภาระงานของอาจารย์
- 4) นิสิตทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขป ภายใต้การให้คำแนะนำของอาจารย์ทำหน้าที่ให้คำปรึกษา
- 5) นิสิตส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขปที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการศึกษาคณะฯ
- 6) นิสิตเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ ฉบับสังเขป ต่อคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯแต่ละสาขาวิชา
- 7) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสังเขป
 - ในกรณีคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯมีมติเห็นชอบ นิสิตทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ ฉบับสมบูรณ์
 - ในกรณีคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯมีมติไม่เห็นชอบ นิสิตทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ ฉบับสังเขป เพื่อเสนอให้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯพิจารณา
- 8) นิสิตเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ ต่อคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ

9) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาหัวข้อและโครงร่าง
วิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ในกรณีคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ มีมติเห็นชอบ นิสิตจัดทำ
โครงร่างวิทยานิพนธ์ ฉบับสมบูรณ์ พร้อมแบบ ว.(1) และ แบบ ว.(2)

ในกรณีคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ มีมติไม่เห็นชอบ นิสิตแก้ไข
ปรับปรุงหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ ฉบับสมบูรณ์ เพื่อเสนอให้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณา

10) นิสิตทำแบบเสนอขออนุมัติโครงร่างฯ แบบ ว.(1) และ ว.(2)

11) เลขานุการคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ เสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์
แบบ ว.(1) และ ว.(2) ต่อเลขานุการคณะกรรมการประจำคณะฯ เพื่อให้คณะกรรมการ
ประจำคณะฯ พิจารณาอนุมัติ

ในกรณีคณะกรรมการประจำคณะฯ มีมติเห็นชอบ คณะฯ จัดทำ
ประกาศอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ รวมทั้งชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในกรณีคณะกรรมการประจำคณะฯ มีมติไม่เห็นชอบ นิสิตแก้ไข
ปรับปรุงโครงร่างวิทยานิพนธ์ ฉบับสมบูรณ์ เพื่อเสนอให้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นตอนการอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระปีการศึกษา 2542-2544

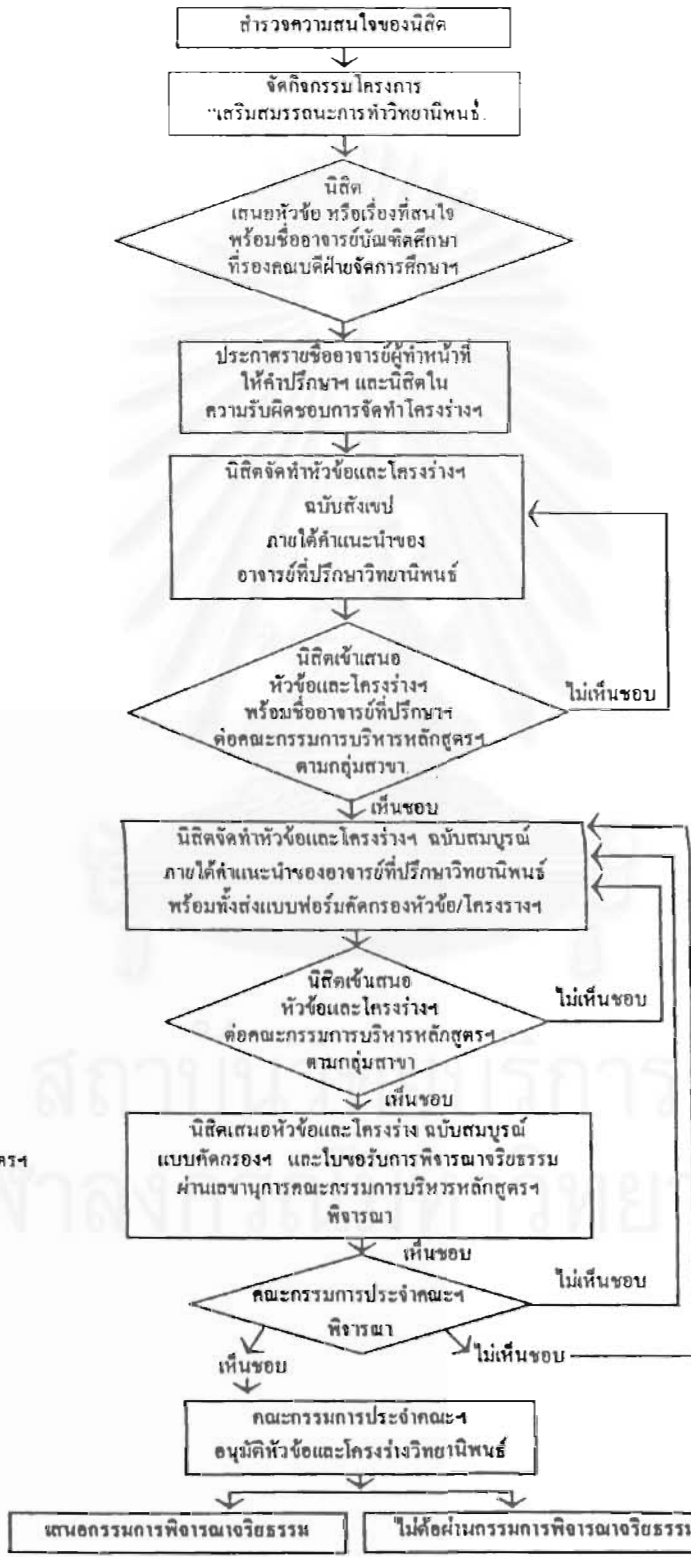
รูปดังกล่าวประกอบด้วย 2

ผู้รับผิดชอบ

วิธีดำเนินการ

เอกสารอ้างอิง

- 1. นักจัดการศึกษา
- 2. คณะกรรมการกิจการนิสิต
- 3. นิสิต และ รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา
- 4. คณบดี
- 5. นิสิต และ อาจารย์ผู้แทนนิสิตปริญญา
- 6. นิสิต และ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ
- 7. นิสิต และ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ
- 8. นิสิต และ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ
- 9. คณะกรรมการประจำคณะฯ
- 10. คณบดี

- โครงการเตรียมสมรรถนะการทําวินิพนธ์
- ประกาศ คณะฯ
- โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับตั้งเจป
- แบบประเมินฯ : FON-CU-THESIS01
- รายงานการประชุมกรรมการบริหารหลักสูตรฯ
- โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์
- แบบประเมินฯ : FON-CU-THESIS02
- รายงานการประชุมกรรมการบริหารหลักสูตรฯ
- แบบประเมินฯ : FON-CU-THESIS03.1 และ 03.2
- รายงานการประชุมกรรมการบริหารหลักสูตรฯ
- รายงานการประชุมคณะกรรมการประจำคณะฯ
- ประกาศ คณะฯ

ภาพประกอบที่ 2 ขั้นตอนการขออนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระปีการศึกษา 2542-2544

3.6.1.2 การสอบวิทยานิพนธ์/โครงการศึกษาอิสระและส่งวิทยานิพนธ์/โครงการศึกษาอิสระ

- 1) คณบดีประกาศแต่งตั้งกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ โดยจัดทำประกาศภายหลังการสอบถามรายชื่อผู้เชี่ยวชาญนอกจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว
- 2) เมื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้นิสิตดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้
 - ทำบันทึกข้อความถึงหน่วยมาตรฐานวิทยานิพนธ์และเผยแพร่สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอให้ตรวจรูปแบบวิทยานิพนธ์
 - ขอให้คณะออกหนังสือเชิญกรรมการสอบ
 - ติดต่อขอรับหนังสือเชิญกรรมการสอบภายนอก
 - ทำประกาศแจ้งกำหนดการสอบ หัวข้อวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ และห้องสอบ เพื่อเชิญชวนผู้สนใจเข้าฟัง
- 3) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์รับเอกสารเกี่ยวกับการสอบและคำตอบแทนจากงานบริการวิชาการ ก่อนวันสอบ 1 วันทำการ เพื่อใช้ในการดำเนินการสอบ
- 4) คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ดำเนินการสอบ ในกรณีที่กรรมการไม่ครบตามจำนวนและองค์ประกอบ ให้เลื่อนการสอบออกไป ในกรณีที่จำเป็นประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ อาจเสนอคณบดีให้แต่งตั้งซ่อมกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้จะต้องกำหนดวันสอบครั้งใหม่
- 5) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์รวบรวมรายงานผลสอบจากประธานกรรมการสอบ และแบบฟอร์มการเบิกค่าตอบแทนส่งที่งานบริการวิชาการ
- 6) นิสิตแก้ไขวิทยานิพนธ์ตามมติคณะกรรมการสอบฯ ภายใต้การให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
- 7) นิสิตนำวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ที่แก้ไข พร้อมต้นฉบับบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ให้คณะกรรมการสอบทุกท่านลงนามจริงทุกฉบับ
- 8) นิสิตส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ ซึ่งกรรมการสอบได้ลงนามครบถ้วนแล้วที่งานบริการวิชาการคณะฯ จำนวน 1 เล่ม เพื่อเสนอคณบดีลงนามรับทราบผลการสอบในแบบรายงานผลการสอบวิทยานิพนธ์
- 9) นิสิตรับต้นฉบับที่คณบดีลงนามแล้ว และนำส่งหน่วยมาตรฐานวิทยานิพนธ์และเผยแพร่ บัณฑิตวิทยาลัย จำนวน 5 เล่ม

10) นิสิตส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ จำนวน 2 เล่ม พร้อม Diskette 1 ชุด และเครื่องมือวิจัยฉบับสมบูรณ์ จำนวน 2 ชุด ให้คณะพยาบาลศาสตร์

11) งานบริการวิชาการคณะฯ ส่งผลการสอบไปยังบัณฑิตวิทยาลัย

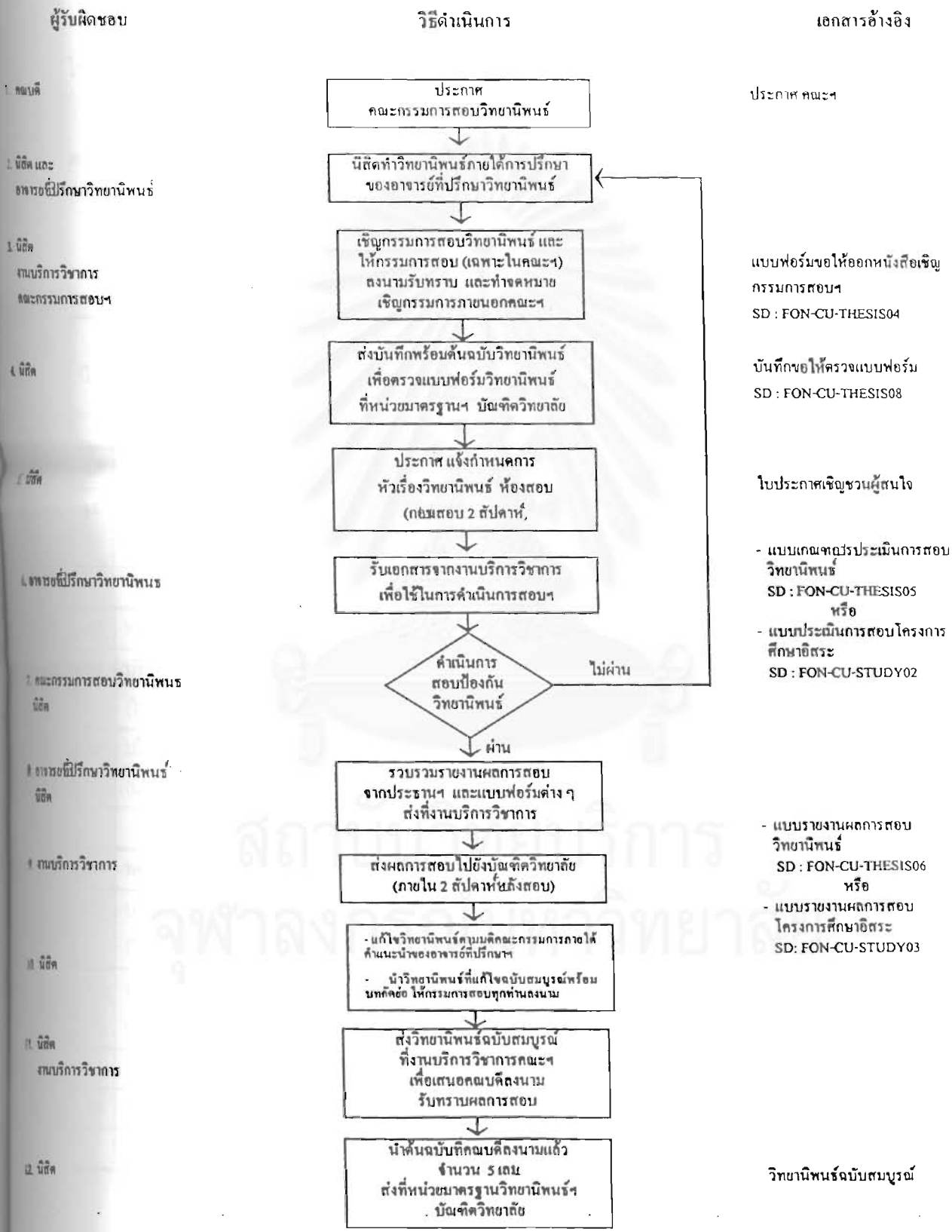
หมายเหตุ: .ในกรณีโครงการศึกษาอิสระ ให้นิสิตส่งโครงการศึกษาอิสระฉบับสมบูรณ์ที่ได้ลงนามโดยคณะกรรมการ ที่งานบริการวิชาการคณะฯจำนวน 1 เล่ม เพื่อเสนอคนบดีลงนามรับทราบผลการสอบในแบบรายงานผลการสอบวิทยานิพนธ์ และส่งโครงการศึกษาอิสระฉบับสมบูรณ์ จำนวน 1 เล่ม พร้อม Diskette 1 ชุด และเครื่องมือฉบับสมบูรณ์จำนวน 2 ชุด ให้คณะพยาบาลศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นตอนการสอบวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระปีการศึกษา 2542-2544 สรปดัง

ภาพประกอบที่ 3

ภาพประกอบที่ 3 ขั้นตอนการสอบวิทยานิพนธ์และโครงการศึกษาอิสระ

3.7 จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 - 2544 และจำนวนภาคที่ใช้
ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541-2544 และจำนวนภาคที่มหาบัณฑิต
ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541-2544 และจำนวนภาคที่มหาบัณฑิตใช้
ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำแนกตามสาขาวิชา
วิชา

ปี	สาขาวิชา	จำนวน รับเข้า ศึกษา	จำนวนภาคที่ใช้ศึกษา					จำนวน ที่เรียน สำเร็จ	ยังเรียน ไม่ สำเร็จ	ลาออก เรียนไม่ สำเร็จ
			4	5	6	7	8			
41	พยาบาลศึกษา	21	15	1	0	2	1	19	0	2
41	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	29	24	2	3	0	0	29	0	0
	รวม	50	39	3	3	2	1	48	0	2
42	พยาบาลศึกษา	24	15	2	0	0	3	20	0	4
42	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	29	16	10	2	0	1	29	0	0
42	บริหารการพยาบาล (นอกเวลาราชการ)	38	0	17	9	4	6	36	0	2
	รวม	91	31	29	11	4	10	86	0	5
43	พยาบาลศึกษา	19	14	2	1	1	1	19	0	0
43	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	34	26	7	1	0	0	34	0	0
43	บริหารการพยาบาล (นอกเวลาราชการ)	40	3	26	3	0	0	32	4	4
43	พยาบาลศาสตร์	18	3	6	7	0	0	16	2	0
43	สุขภาพจิตและจิตเวช	8	4	3	0	0	0	7	1	0
	รวม	119	50	44	12	1	1	108	7	4

ตาราง 1 (ต่อ)

ปี	สาขาวิชา	จำนวน รับเข้า ศึกษา	จำนวนภาคที่ใช้ศึกษา					จำนวน ที่ เรียน สำเร็จ	ยัง ไม่ สำเร็จ	ลาออก เรียนไม่ สำเร็จ
			4	5	6	7	8			
44	พยาบาลศึกษา	5	4	0	0	0	0	4	1	0
44	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	34	29	3	0	0	0	32	2	0
44	บริหารการพยาบาล (นอกเวลาราชการ)	37	2	0	0	0	0	0	35	0
44	พยาบาลศาสตร์	30	8	8	0	0	0	16	0	14
44	สุขภาพจิตและจิตเวช	11	6	5	0	0	0	11	0	0
	รวม	117	49	16	0	0	0	65	38	14
	รวมทั้งสิ้น (คน)	377	169	92	26	7	12	306	45	26
	ร้อยละ	100	55.2	30.1	8.5	2.3	3.9	81.2	11.9	6.9

จากตารางที่ 1 นิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตระหว่างปีการศึกษา 2541 – 2544 มีจำนวนทั้งสิ้น 377 คน สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตจำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 81.2 มีจำนวนนิสิตยังไม่สำเร็จการศึกษา 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 มีจำนวนนิสิตลาออกกลางคันและเรียนไม่สำเร็จ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9

ในจำนวนนิสิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต 306 คน มีมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาสองปีการศึกษาจำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 55.2 และมีมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 137 คน เป็นร้อยละ 44.8 (30.1+8.5+2.3+3.9)

4. ตัวแปรจำแนกระยะเวลาที่มหาบัณฑิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาล ศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการศึกษาเอกสาร บทความทางวิชาการและผลการวิจัย ร่วมกับสัมภาษณ์อาจารย์ประจำหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตและมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหาสรุปได้ว่า ปัจจัยจำแนกระยะเวลาที่มหาบัณฑิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยตัวแปรดังนี้

4.1 ตัวแปรด้านนิสิต

จุดประสงค์การจัดการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาคือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถแสวงหาความรู้ใหม่ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความรอบรู้ด้านวิชาการอย่างแท้จริงและมีความสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ ดังนั้น หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา จึงกำหนดรายวิชาวิทยานิพนธ์ในหลักสูตร

เนื่องจากวิทยานิพนธ์ เป็นรายงานการวิจัยที่จัดทำโดยนิสิต ซึ่งต้องเรียบเรียงจากการศึกษาอย่างเป็นระบบตามขั้นตอนการกระบวนการวิจัย มีเหตุผลวิชาการ ซึ่งการที่นิสิตจะทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จได้นั้น ปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัจจัยด้านอาจารย์คือ ความรู้และสมรรถนะการวิจัยของนิสิต จากผลการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า ตัวแปรด้านนิสิต เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนและระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, 2523; นันทนา รัตนอาภา, 2526; อนงค์ ปิยะกมลานนท์, 2530; กริสนา น ก ส กุล , 2531; ช น ะ ก อ ง ไ ต ร ย ์ , 2536; Ashworth and Harvey, 1994; Braunstein (http://www.iaes.org/conferences/past/philadel_52/prelim_program/index.htm))

ตัวแปรด้านนิสิต ซึ่งเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกความสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญคือ พื้นฐานความรู้เดิม สาขาวิชาที่ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา ปริมาณภาระงานที่รับผิดชอบ ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 พื้นฐานความรู้เดิม

4.1.1.1 คะแนนสอบวิชาภาษาไทยและคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ

การสอบคัดเลือกเป็นวิธีหนึ่งที่สถานศึกษาต่างๆ นิยมนำมาใช้สำหรับการคัดเลือกผู้เรียนที่มีคุณลักษณะเหมาะสมเข้าศึกษาในหลักสูตร ซึ่งวิชาที่ใช้สอบคัดเลือกนั้น ขึ้นอยู่กับสาขาที่ศึกษาและระดับการศึกษา สำหรับการคัดเลือกผู้สมัครสอบเข้าศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะพยาบาลศาสตร์ได้พิจารณาจากคะแนนสอบข้อเขียนและคะแนนสอบสัมภาษณ์ ซึ่งการสอบข้อเขียนของทุกสาขาวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต วิชาที่ผู้สมัครทุกคนต้องสอบ ได้แก่ วิชาภาษาไทย วิชาภาษาอังกฤษ และวิชาการพยาบาลเฉพาะสาขา ในการสอบความรู้วิชาภาษาไทยและการสอบความรู้วิชาภาษาอังกฤษ ใช้ข้อสอบมาตรฐานของศูนย์ทดสอบทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนการสอบความรู้วิชาการพยาบาลเฉพาะสาขา ใช้ข้อสอบของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เหตุผลที่การสอบคัดเลือกผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาโท นิยมนำความรู้ภาษาไทยและความรู้ภาษาอังกฤษ มาใช้เป็นเกณฑ์คัดเลือกผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาโท เนื่องจากการเรียนรายวิชาในหลักสูตรระดับปริญญาโท และการทำวิทยานิพนธ์ นิสิตจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าวิทยากรใหม่ๆ ด้วยตนเอง โดยค้นคว้าจากตำรา บทความวิชาการ และงานวิจัย ที่เขียนโดยใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษรวมทั้งต้องอ่าน แปลความหมาย และจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่อ่าน ซึ่งนิสิตจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาไทยและความรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่เพียงพอ จึงสามารถสรุปใจความสำคัญได้อย่างกระชับ และเชื่อมโยงเนื้อหาได้อย่างบูรณาการ รวมทั้งใช้เวลา อ่าน แปลความหมาย และจับใจความสำคัญของเนื้อหาน้อยกว่านิสิตที่มีความรู้ภาษาไทยและความรู้ภาษาอังกฤษน้อย จากการวิจัยพบว่า คะแนนภาษาไทยและคะแนนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน (พงศธร โพธิ์พูลศักดิ์, 2527; อรพินธ์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ, 2531) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทนา รัตนอาภา (2526) และ สิริวิรัตน์ คุณจักร (2538) ซึ่งพบว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาโท

4.1.1.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี

คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตร เป็นคะแนนเฉลี่ยของทุกรายวิชาที่นิสิต ศึกษานในหลักสูตร ซึ่งเป็นคะแนนที่บ่งชี้ความรู้ความสามารถด้านวิชาการและเชาว์ปัญญาของนิสิต หรือเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ใช้บ่งชี้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนิสิต ดังนั้น การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ จึงนิยมนำคะแนนเฉลี่ยสะสมมาใช้เป็นดัชนีประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษา และนำมาใช้ประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียน นักศึกษา และนิสิต (อุไรพรรณ เจนวาณิชยานนท์, 2536; นางลักษณ์ วิรัชชัยและสุวิมล ว่องวาณิช, 2541; บุญใจ ศรีสถิตยัณราภูร, 2543; Miller citing Mary, 1975; Ashworth and Harvey, 1994)

เนื่องจากนิสิตแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันในด้านภูมิหลัง ลักษณะนิสัย พื้นฐานความรู้เดิม ความถนัดหรือทักษะเฉพาะ และเชาว์ปัญญา เป็นต้น ซึ่งความแตกต่างในปัจจุบันต่างๆดังกล่าว ย่อมมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนิสิตแตกต่างกัน ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้เป็นดัชนีที่บ่งชี้ถึงความรู้ความสามารถด้านสติปัญญาของนิสิต ซึ่งนิสิตที่เรียนดี หรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรสูง โดยส่วนใหญ่จะใช้ระยะเวลาการศึกษาจนสำเร็จการศึกษา น้อยกว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรต่ำกว่า

จากการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นมหาบัณฑิตของทุกคณะ ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2523 – 2527 จำนวน 3,559 คน ซึ่งในช่วงปีการศึกษาดังกล่าว การจัดการศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล เปิดสอนโดยภาควิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีและคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา และนิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีสูง มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในระดับปริญญาโทสูงกว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีต่ำกว่า นอกจากนี้ นิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้ระยะเวลาศึกษาน้อยกว่า โดยส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในระดับปริญญาโทสูงกว่ากลุ่มนิสิตบัณฑิตศึกษาที่สำเร็จศึกษาการศึกษาโดยใช้ระยะเวลาศึกษายาวนานกว่า สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุทุมพร (2527) ซึ่งพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาโท จากผลการวิจัยของ สมศรี สัจจะสกุลรัตน์ (2537) พบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการตัดสินใจของนักศึกษาพยาบาล และจาก

ผลการวิจัยของ สุวีริยา สุวรรณโคตร (2537) พบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาล กล่าวคือ หากนิสิตมีความสามารถในการตัดสินใจและความสามารถในการปรับตัวย่อมมีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของ กฤษณีย์ อุทุมพร (2527) พบว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิตมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีสาขาพยาบาลศาสตร์ของนิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นคะแนนที่บ่งชี้ถึงความรู้ความสามารถด้านสติปัญญาหรือเชาว์ปัญญาของนิสิต ดังนั้น คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท

จากการวิจัยของ Braunstein ซึ่งศึกษาปัจจัยที่ทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจระดับปริญญาโท (MBA) ของสถานศึกษา Iona College มลรัฐ New Rochelle เมืองนิวยอร์ก ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี (GPA) คะแนนความสามารถคณิตศาสตร์ขั้นสูง (GMAT) และจำนวนปีของประสบการณ์การทำงานสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจระดับปริญญาโท (MBA) นอกจากนี้ ยังพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีและคะแนนความสามารถด้านคณิตศาสตร์ขั้นสูง (GMAT) มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทในระดับที่สูงมาก (http://www.iaes.org/conferences/past/philadel_52/prelim_program/index.htm)

จากการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นมหาบัณฑิตของทุกคณะที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2523 - 2527 จำนวน 3,559 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา

คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต เป็นคะแนนเฉลี่ยของทุกรายวิชาที่นิสิตในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งเป็นคะแนนที่บ่งชี้ความรู้ความสามารถด้านวิชาการและเชาว์ปัญญาของ

นิสิต หรือเป็นคะแนนที่ใช้งบซึ่งผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิต จากการศึกษาของ Braunstein (http://www.iaes.org/conferences/past/philadel_52/prelim_program/index.htm)

ซึ่งศึกษาปัจจัยที่ทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาหลักสูตรบริหารระดับปริญญาโท (MBA) ของสถานศึกษา Iona College มลรัฐ New Rochelle เมือง New York โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 240 คน ซึ่งสำเร็จการศึกษาใน ค. ศ. 1997 - 2000 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ระดับปริญญาตรี คะแนน GMAT และจำนวนปีของประสบการณ์การทำงาน สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาหลักสูตร MBA และจากการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2523 - 2527 ของทุกคนะ รวมทั้งสิ้น 3,559 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรระดับปริญญาโทเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในหลักสูตร

ดังนั้น คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1.3 สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่เปิดสอนโดยคณะพยาบาลศาสตร์ นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 – 2544 มีทั้งหมด 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาพยาบาลศึกษา สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช และสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ซึ่งในจำนวน 4 สาขาวิชาดังกล่าว มีเพียงสาขาวิชาการบริหารการพยาบาลเท่านั้นที่ได้เปิดสอนทั้งหลักสูตรภาคในเวลาราชการและภาคนอกเวลาราชการ โดยได้เริ่มเปิดสอนในภาคปลายปีการศึกษา 2541 ส่วนสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ได้เริ่มเปิดสอนในภาคต้น ปีการศึกษา 2543

การเลือกศึกษาสาขาวิชาของผู้สมัครสอบ คณะพยาบาลศาสตร์ได้เปิดโอกาสให้ผู้สมัครสอบได้เลือกสาขาวิชาที่สมัครสอบตามความสนใจ โดยได้ระบุเกณฑ์คุณสมบัติของผู้สมัครสอบในคู่มือสมัครสอบ ซึ่งผู้สมัครสอบทุกคนจะได้รับเมื่อซื้อใบสมัครสอบ สำหรับจำนวนผู้ผ่านเข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในแต่ละสาขาวิชา ในปีการศึกษา 2541 – 2544 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 – 2544 จำแนกตามสาขาวิชา

ปีการศึกษา	สาขาวิชา					รวม จำนวน
	พยาบาล ศึกษา	พยาบาล ศาสตร์	สุขภาพจิต และจิตเวช	บริหาร (ในเวลา)	บริหาร (นอกเวลา)	
41	21	-	-	29	-	50
42	24	-	-	29	38	91
43	19	18	8	34	40	119
44	5	30	11	34	37	117
รวมทั้งสิ้น	69	48	19	126	115	377

วัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาแต่ละสาขาวิชา

จำนวนหน่วยกิตของหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในแต่ละสาขาวิชา มีจำนวนหน่วยกิตที่ไม่เท่ากัน กล่าวคือ หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ และสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา หากเป็นหลักสูตรแผน ก (2) มีจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งสิ้น 39 หน่วยกิต จำแนกเป็น จำนวนหน่วยกิตของรายวิชาในหลักสูตร 27 หน่วยกิต และจำนวนหน่วยกิตของวิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต แต่หากหลักสูตรแผน ข ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ได้เปิดสอนเฉพาะในสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล มีจำนวนหน่วยกิต รวมทั้งสิ้น 39 หน่วยกิต จำแนกเป็น จำนวนหน่วยกิตของรายวิชาในหลักสูตร 33 หน่วยกิต และจำนวนหน่วยกิตของโครงการศึกษาอิสระ 6 หน่วยกิต ส่วนสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช มีจำนวนหน่วยกิต รวมทั้งสิ้น 42 หน่วยกิต จำแนกเป็น จำนวนหน่วยกิตของรายวิชาในหลักสูตร 30 หน่วยกิต และจำนวนหน่วยกิตของวิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต

จากการวิเคราะห์หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในแต่ละสาขาวิชา พบว่าวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาแต่ละสาขาวิชาโดยสรุปมีดังนี้

สาขาวิชาพยาบาลศึกษา เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถด้านการสอนและการจัดการศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ สามารถปฏิบัติงาน

ในตำแหน่งอาจารย์พยาบาลและตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถทำวิจัยทางการพยาบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษพยาบาล

สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลให้ มีคุณลักษณะของผู้นำ มีความรู้ความสามารถด้านการบริหารการพยาบาล สามารถปฏิบัติงานใน ตำแหน่งผู้บริหารทางการพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถทำวิจัยทางการพยาบาลเพื่อ พัฒนาคุณภาพบริการพยาบาล

สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง สามารถประยุกต์ศาสตร์และผลงานวิจัยไปใช้ พัฒนาระบบบริการพยาบาลและการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง สามารถทำวิจัยทางการพยาบาล เพื่อพัฒนางานบริการพยาบาลและคุณภาพชีวิตของประชาชน

สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช เป็นสาขาที่ผลิตมหาบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช สามารถให้ ความรู้และให้คำปรึกษาด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชแก่สังคม สามารถสร้างองค์ความรู้ ด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชที่เหมาะสมกับสภาพของสังคม

จากผลการวิจัยของ รหั้น แดงจวน (2537) พบว่า สาขาวิชาเอกที่ศึกษามี ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ดังนั้น สาขาวิชาที่ศึกษา จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม มหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดย ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1.4 ลักษณะการลาศึกษา

โดยทั่วไปนิสิตที่สอบผ่านเข้าศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ของทุกสาขาวิชา ภาคในเวลาราชการ มีทั้งนิสิตที่ลาศึกษาต่อเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา นิสิตที่ ลาศึกษาต่อ 2 ปี และนิสิตที่ไม่ได้ลาศึกษา แต่ใช้เวลาที่ว่างจากการปฏิบัติงานมาเข้าชั้นเรียน โดย จะสลับตารางปฏิบัติงานกับเพื่อนร่วมงานในหอผู้ป่วย นอกจากนี้ ยังมีนิสิตจำนวนส่วนน้อยที่ไม่ได้ ปฏิบัติงานประจำในโรงพยาบาล หรือสถานบริการพยาบาล แต่ทำงานในลักษณะปฏิบัติงานบาง เวลา (Part time) หรือให้การพยาบาลเฉพาะบุคคลซึ่งเรียกว่าพยาบาลพิเศษ (Special nurse) ส่วนนิสิตสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ซึ่งเรียนในวันเสาร์และวัน อาทิตย์ นับตั้งแต่รุ่นแรกที่เปิดสอนจนถึงรุ่นปัจจุบัน นิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรล้วนเป็นนิสิตที่

ปฏิบัติงานประจำทุกคนและศึกษาต่อโดยไม่ได้ลาศึกษาจากต้นสังกัด ซึ่งลักษณะการลาศึกษาที่แตกต่างกันของนิสิตย่อมมีผลต่อเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา จากผลการวิจัยของ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และ ศิริชัย กาญจนวาสี. (2523) พบว่า ปัจจัยที่ทำให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตไม่แล้วเสร็จภายใน 1 ภาคการศึกษา ได้แก่ นิสิตทำงานประจำของแหล่งจ้างงาน โดยไม่ได้ลาศึกษาต่อ และจากผลการวิจัยของ นันทนา รัตนอาภา (2526) พบว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลาตามที่กำหนดในหลักสูตร โดยส่วนใหญ่ได้ลาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์แล้วเสร็จหรือลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา ส่วนนิสิตที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลามากกว่าเวลาที่กำหนดในหลักสูตร โดยส่วนใหญ่เรียนโดยไม่ได้ลาศึกษา และมีส่วนหนึ่งที่ลาศึกษา แต่ลักษณะการลาศึกษานั้น เป็นการลาเฉพาะช่วงเวลาที่ยื่นรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรเท่านั้น ไม่ได้ลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา จากการศึกษาวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) พบว่า นิสิตระดับปริญญาโทที่ไม่ได้ทำงานเลยตลอดช่วงการศึกษา มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงกว่านิสิตที่ทำงานบางช่วงหรือตลอดช่วงการศึกษา ถัดจากนั้น 1 ปี อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) ซึ่งวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการจำแนกการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรการลาศึกษาต่อ สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตที่ใช้เวลาต่ำสุดและกลุ่มนิสิตที่ใช้เวลาสูงสุดของหลักสูตรสาขาสังคมศาสตร์ได้ นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของ สิริรัตน์ คุณจักร (2539) และผลการวิจัยของ วิมล พลราช (2540) พบว่า ปัจจัยที่จำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิตซึ่งสำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษา และสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลามากกว่า 4 ภาคการศึกษา ได้แก่ การลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา หรือลาศึกษาต่อเฉพาะช่วงเวลาที่ยื่นรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร และเมื่อกลับเข้าปฏิบัติงาน ได้ทำวิทยานิพนธ์ควบคู่ไปกับการปฏิบัติงาน

ดังนั้น สาขาวิชาที่ศึกษา จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1.5 ภาระงานที่รับผิดชอบ

นิสิตที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาโท เป็นนิสิตที่อยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งมีส่วนหนึ่งที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูบิดา มารดา และญาติพี่น้อง และหากนิสิตมีครอบครัวหรือสมรสแล้ว รวมทั้งมีบุตรที่ต้องเลี้ยงดูด้วยตนเอง ทำให้นิสิตมีปริมาณภาระงานที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มขึ้น

นิสิตจึงจำเป็นต้องใช้เวลาส่วนหนึ่งสำหรับปฏิบัติการงานที่รับผิดชอบ ได้แก่ งานบ้าน ดูแลบิดา มารดา เลี้ยงดูบุตร และรับส่งบุตรไปโรงเรียน เป็นต้น ยิ่งในกรณีที่นิสิตต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวด้วยแล้ว แต่หากนิสิตมีรายได้ประจำไม่เพียงพอกับรายจ่ายในครอบครัว นิสิตจึงต้องทำงานควบคู่กับการเรียน ซึ่งทำให้เวลาที่ใช้ในการเรียนไม่เต็มที่เท่าที่ควร ผลที่ตามมาคือ ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนจนสำเร็จการศึกษายาวนานกว่านิสิตกลุ่มที่มีปริมาณภาระงานที่รับผิดชอบน้อยกว่า จากผลการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการจำแนกการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” พบว่า นิสิตกลุ่มที่ใช้เวลาเรียนมากที่สุด มีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบมากกว่านิสิตกลุ่มที่ใช้เวลาเรียนน้อยที่สุด สำหรับภาระงานที่ต้องรับผิดชอบคือ เลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว และปริมาณภาระงานที่รับผิดชอบ สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตที่ใช้เวลามากที่สุดและกลุ่มนิสิตที่ใช้เวลาน้อยที่สุดได้ (อนงค์ ปิยะกมลานนท์, 2530)

นอกจากนี้ จากการวิจัยของต่างประเทศ พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดามีรายได้สูง มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงกว่านักศึกษาที่บิดามารดามีรายได้ต่ำ หรือรายได้ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษา (Saleh, 1986 อ้างถึงใน ศิริศรีนวลพุฒิเต, 2535) จากการวิจัยของ ยี่สุนัน ทนทวโนทยาน (2539) ซึ่งวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่เลือกและไม่เลือกเรียนวิชาชีพการพยาบาล เขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า นักศึกษาที่เลือกเข้าศึกษาในวิชาชีพพยาบาล มาจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน กล่าวคือ โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 41.8 มาจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง โดยมีรายได้เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 6,000 – 12,999 บาทต่อเดือน รองลงมา มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง โดยมีรายได้เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 13,000 – 29,999 บาทต่อเดือน และมีรายได้ต่ำกว่า 5,999 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 25.3 และ 19.2 ตามลำดับ ส่วนจำนวนนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูงกว่า 30,000 บาทต่อเดือน มีเพียงร้อยละ 13.8 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทศนีย์ นนทะสร และคณะ (2544) โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข เขตภาคกลาง จำนวน 120 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดาประกอบอาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 36.7 และมารดาทำงานบ้าน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ระดับการศึกษาของบิดามารดา คือ ประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 58.4 และ 68.3 ตามลำดับ รายได้ของครอบครัวอยู่ระหว่าง 10,000 - 20,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 67.5 เมื่อนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มาจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลางและรายได้น้อย นิสิตโดยส่วนใหญ่จึงต้องพยายามหารายได้พิเศษ เพื่อให้มีรายได้พิเศษที่นอกเหนือจากเงิน

เดือนประจำที่ได้รับในแต่ละเดือน สำหรับนำมาใช้จนเจือจางจนเกินไปและสำหรับใช้จ่ายในการเรียน ซึ่งหากปริมาณภาระงานที่รับผิดชอบเกินกว่ากำลังของนิสิตที่ทนทานได้ ย่อมมีผลต่อสุขภาพของ นิสิตทั้งด้านร่างกายและด้านจิตใจ ทำให้สมองทำหน้าที่ลดลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนและการทำวิทยานิพนธ์

ดังนั้น ภาระงานที่รับผิดชอบ จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม มหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1.6 ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์

ลักษณะนิสัยของบุคคล หมายถึง การกระทำที่บุคคลนั้นๆปฏิบัติเป็นประจำ หรือแบบแผนพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของบุคคล โดยเป็นผลมาจากปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ลักษณะการเลี้ยงดูที่ได้รับตั้งแต่วัยเด็ก การเรียนรู้ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมรอบตัวของบุคคล ได้แก่ รวมถึงครอบครัว กลุ่มเพื่อน กลุ่มสังคมที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ค่านิยมและวัฒนธรรม ซึ่งลักษณะนิสัยของบุคคลย่อมแตกต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆดังกล่าวข้างต้น

การประเมินลักษณะนิสัยของบุคคล สามารถประเมินจากพฤติกรรม การกระทำและคำพูด ซึ่งพฤติกรรมหมายถึง กิริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยาโต้ตอบที่เกิดขึ้นเพื่อเผชิญกับสิ่งเร้า ซึ่ง แม้ว่าการกระทำหรือกิริยาอาการที่แสดงออกมานั้นจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม (อุทัย หิรัญโต, 2520; กมลรัตน์ หล้าสูงรังษ, 2828; Skinner, 1974)

จากการวิจัยพบว่า ลักษณะนิสัยของบุคคลมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน (ทัศนีย์ ตริวรรณไชย, 2525; ยุวดี ฤชา, 2528; Lingren, 1969; Naylor, 1972) นอกจากนี้ ลักษณะนิสัยของบุคคลยังมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการทำงาน ความสำเร็จในอาชีพ การงาน และความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และการทำวิจัย (เยาวภา เจริญบุญ, 2538; สุรณี พิพัฒน์โรจนกุล, 2538; นันทวัน สวัสดิ์ภูมิ, 2540; สุนันท์ ปันนุพา, 2540; วิมล พลราช, 2540) ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ลักษณะนิสัยส่วนบุคคลของนิสิตที่มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ มีวินัยในตนเอง มีความใฝ่รู้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีความใฝ่สัมฤทธิ์และมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ (ประสาร มาลากุล และคณะ, 2529; เยาวภา เจริญบุญ, 2538; สุรณี พิพัฒน์โรจนกุล, 2538; สุนันท์ ปันนุพา, 2540; ประภาวดี มีเหลือ, 2540; นันทวัน สวัสดิ์ภูมิ, 2540; วิมล พลราช, 2540)

ดังนั้น ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1.6.1 มีวินัยในตนเอง

ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามแผนที่ตนเองกำหนด หรือเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม ความมีวินัยในตนเองของบุคคล เป็นผลจากการเลี้ยงดูและฝึกอบรมตั้งแต่เยาว์วัย และเป็นพฤติกรรมของบุคคลที่มีวุฒิภาวะทางจิต (ดวงใจ เนตรโรจน์, 2527) จากผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเอง จะประสบผลสำเร็จในการทำงานและการเรียน (Messer, 1972) นอกจากนี้ จากการศึกษาของ ภัทรา นิคมานนท์ (2517) โรจนา ศุชะพันธ์ (2530) และ ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ (2538) พบว่า ความมีวินัยในตนเองสามารถจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษากับไม่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตร

บุคคลที่มีวินัยในตนเอง ประเมินจากพฤติกรรมและการกระทำดังนี้ มีการวางแผนและปฏิบัติตามแผนอย่างเป็นขั้นตอน ทำงานอย่างเป็นระบบ มีการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามแผนงานที่กำหนด ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบ มีความตรงต่อเวลา ซึ่งบุคคลที่มีวินัยในตนเอง ย่อมทำให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนกำหนดไว้

4.1.6.2 มีความใฝ่รู้

การเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา ผู้เรียนจำเป็นต้องเป็นบุคคลที่ใฝ่รู้ ซึ่งความเป็นผู้ใฝ่รู้ของนิสิต เป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิต (Ashworth, and Harvey, 1994) สอดคล้องกับความคิดเห็นของ อุดุลย์ วิวิญเวชกุล (2541 ข) และ เกียรติศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2541 ข) ซึ่งได้กล่าวว่า “ผู้เรียนในระดับบัณฑิตศึกษา จะต้องแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ต้องเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นและสนใจใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผู้ที่มีความใฝ่รู้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง” และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hill, McGregor and Dewar (1996) ซึ่งพบว่า การบริหารคุณภาพการศึกษาพยาบาลระดับอุดมศึกษาในด้านกระบวนการเรียนการสอนนั้น ประการสำคัญคือ อาจารย์ต้องสอนให้ผู้เรียนเป็นผู้ใฝ่รู้ รักการค้นคว้าและใฝ่แสวงหาความรู้

บุคคลที่ใฝ่รู้ ประเมินจากพฤติกรรมและการกระทำดังนี้ แสวงหาความรู้และแสวงหาข้อเท็จจริงอย่างสม่ำเสมอ มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ มีความ

พวกเพียรในการเรียนรู้ รักการอ่าน และชอบสนทนากับผู้รู้ เพื่อให้มีความรอบรู้ในเรื่องที่สนใจอย่างลึกซึ้ง

4.1.6.3 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม

พฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertiveness) หมายถึง พฤติกรรม คำพูดและท่าทางที่แสดงออกอย่างเหมาะสมของบุคคลและเป็นที่ยอมรับของสังคม โดยเป็นการแสดงออกจากความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ที่มีเหตุผลของบุคคล เพื่อเปิดเผยให้ผู้อื่นได้ทราบและเข้าใจในความคิดเห็นหรือความรู้สึกของตนอย่างตรงไปตรงมา

บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก จะส่งเสริมให้บุคคลรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง สามารถสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้ และมีโอกาสประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้มากกว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Fensterheim and Bear, 1975)

บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก ประเมินจากพฤติกรรมและการกระทำดังนี้ กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น และกล้ากระทำตามที่ตนเองเห็นว่าถูกต้องอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง กล้าเผชิญกับความจริงทุกสถานการณ์ ไม่หลีกเลี่ยงปัญหา และยอมรับผลลัพธ์ที่เกิดจากการกระทำของตน ซึ่งในการพูด แสดงความคิดเห็น และพฤติกรรมที่กระทำนั้น ได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีผู้อื่น ไม่ก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น และไม่ดูหมิ่นหรือเหยียดหยามผู้อื่น

4.1.6.4 มีความใฝ่สัมฤทธิ์

ความใฝ่สัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงผลักดันหรือเป็นแรงขับที่มาจากภายในของบุคคล ที่มุ่งมั่นจะกระทำสิ่งใดๆให้สำเร็จลุล่วงตามที่ตนปรารถนา บุคคลที่มีความใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงมักประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนมุ่งหวัง เนื่องจากความใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงขับให้บุคคลกระทำพฤติกรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จ จากการศึกษาความใฝ่สัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนของผู้เรียนในระดับการศึกษาต่างๆกัน ผลการวิจัยโดยส่วนใหญ่ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน อาทิ จากผลการวิจัยของ Brown (1969) พบว่า ความใฝ่สัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน และจากผลการวิจัยของ Song (1971) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาเกษตรกรรมของประเทศเกาหลีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน Russel (1969) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยในประเทศ มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของต่างประเทศ ได้แก่ ผลการวิจัยของ

จินตนา ซึ่งจิตวิสุทธิ (2529) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นคุณลักษณะสำคัญของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าระดับความสามารถ และจากผลการวิจัยของ ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ (2538) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาตามเวลาของหลักสูตรกับไม่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตร

บุคคลที่มีความใฝ่สัมฤทธิ์ ประเมินจากพฤติกรรมและการกระทำ ดังนี้ มุมานะ อุดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ไม่ลดหรือละทิ้งความพยายาม พยายามคิดค้นแนวทางการแก้ปัญหาและวิธีจัดอุปสรรคซึ่งขัดขวางต่อความสำเร็จ มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ และสร้างกำลังให้ตนเองในการกระทำสิ่งใดๆ ให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตนปรารถนา (Vroom, 1964)

4.1.6.5 มีใจรักหรือมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์

เจตคติ (Attitude) เป็นความรู้สึกภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อบุคคล สถานที่ สิ่งของหรือสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากความเชื่อ การสัมผัส ประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์อ้อม เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดๆ ย่อมมีผลต่ออารมณ์หรือพฤติกรรมของบุคคล และบุคคลที่กระทำสิ่งใดๆ โดยมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นๆ ย่อมมีผลทำให้ผลงานหรือผลลัพธ์ที่ได้มีคุณภาพ ดังที่ สมพงษ์ เกษมสิน (2517) กล่าวว่า ผลงานที่บุคคลทำด้วยใจรักและมีเจตคติที่ดีต่องาน ย่อมดีกว่าผลงานที่ทำโดยบุคคลไม่มีใจรักในงานนั้น และมีเจตคติที่ไม่ดีต่องานนั้นๆ ดังนั้น หากนิสิตที่มีใจรักหรือมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ ย่อมมีส่วนช่วยให้ประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์รวมทั้งได้ผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพ

บุคคลที่มีใจรักหรือมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ ประเมินจากพฤติกรรมและการกระทำดังนี้ ชอบอ่านตำราวิจัยและงานวิจัย ให้ความสำคัญกับงานวิทยานิพนธ์ ให้ความสำคัญสำหรับทำวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อทำวิทยานิพนธ์ และพยายามทำวิทยานิพนธ์อย่างเต็มกำลังความสามารถ เพื่อให้ผลงานวิทยานิพนธ์แล้วเสร็จอย่างมีคุณภาพ

องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2542)

1) ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive component) เป็นการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อบุคคล สถานที่ สิ่งของหรือสถานการณ์ต่างๆ ในลักษณะการรับรู้ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความคิด ความเชื่อของบุคคล

2) ความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective component) เป็นการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อบุคคล สถานที่ สิ่งของหรือสถานการณ์ต่างๆ ในลักษณะการรับรู้ทางจิต ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลได้ประเมินหรือตีค่าของสิ่งนั้นๆ ซึ่งหากบุคคลประเมินหรือตีค่าของสิ่งนั้นๆ แล้วรู้สึกพอใจหรือต้องการ จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่หากบุคคลประเมินหรือตีค่าของสิ่งนั้นๆ แล้วรู้สึกไม่พอใจหรือไม่ต้องการ จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

3) พฤติกรรม (Behavioral component)

พฤติกรรม เป็นการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ บุคคล สถานที่ สิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆ โดยการแสดงออกทางพฤติกรรม กิริยา ท่าทางและการกระทำ ตามความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคล แม้ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว

วิธีการประเมินเจตคติ

การประเมินเจตคติของบุคคล สามารถประเมินโดยใช้วิธีการดังนี้

1) การรายงานตนเอง (Self report) การประเมินเจตคติของบุคคล โดยใช้วิธีการให้บุคคลนั้นๆ รายงานความรู้สึกของตนเองที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นวิธีการที่นิยมกันแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีที่ง่าย รวบรวมข้อมูลได้สะดวก เพราะเป็นการรวบรวมข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองจากความรู้สึกที่มีต่อคำถามแต่ละข้อในแบบวัดเจตคติ ส่วนข้อเสียของการรายงานตนเองคือ ข้อมูลที่รวบรวมได้มีความน่าเชื่อถือน้อยกว่าการสังเกต เพราะบุคคลบางคนอาจไม่กล้าแสดงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ตามความเป็นจริง เพราะเกรงว่าจะมีผลเสียต่อภาพลักษณ์ของตนเอง ซึ่งวิธีแก้ไขข้อเสียคือ ผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่ต้องเปิดเผยชื่อตนเอง

2) การสังเกต (Observation) การประเมินเจตคติของบุคคลโดยใช้วิธีการสังเกต มีข้อดีคือ ทำให้สามารถประเมินพฤติกรรมของบุคคลจากการแสดงออกหรือการกระทำที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งหากผู้สังเกตต้องมีทักษะการสังเกตที่ดี รวมทั้งมีความสามารถในการแปลความหมายพฤติกรรมของบุคคล จะทำให้คะแนนเจตคติของบุคคลที่วัดได้มีความน่าเชื่อถือสูง ส่วนข้อเสียของการสังเกตคือ ใช้เวลายาวนานและค่าใช้จ่ายในการรวบรวมข้อมูลมากกว่าการรายงานตนเอง นอกจากนี้ ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่และกระจายตามแหล่งต่างๆ การประเมินเจตคติของบุคคลโดยใช้วิธีการสังเกตย่อมเป็นไปได้ยากมาก

3) การสร้างจินตภาพ (Projective technique) เป็นวิธีการประเมินเจตคติของบุคคลโดยใช้ภาพกระตุ้น เพื่อให้บุคคลแสดงความคิดเห็นหรือแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา การสร้างจินตภาพ อาจใช้ภาพหยดหมึก (Ink plot) ข้อเสียของการประเมินเจตคติของ

บุคคลโดยใช้การสร้างจินตภาพคือ ค่าใช้จ่ายในการรวบรวมข้อมูลมากกว่าการรายงานตนเอง นอกจากนี้ ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่และกระจายตามแหล่งต่างๆ การประเมินเจตคติของบุคคลโดยใช้วิธีสร้างจินตภาพย่อมเป็นไปได้ยากมาก

สำหรับการรวบรวมข้อมูลเจตคติต่อการทำวิทยานิพนธ์จากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่และกระจายตามแหล่งต่างๆ ดังนั้น วิธีที่เหมาะสมที่สุดสำหรับรวบรวมข้อมูลเจตคติต่อการทำวิทยานิพนธ์จากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ คือ การให้กลุ่มตัวอย่างรายงานตนเองจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ส่งไปให้กลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างไม่ต้องเปิดเผยชื่อตนเองลงในแบบสอบถาม

4.1.7 ความรู้การวิจัย ความรู้หลักสถิติศาสตร์ และทักษะด้านภาษา

4.1.7.1 ความรู้การวิจัย

ความรู้การวิจัย ครอบคลุมความรู้ด้านการระบุปัญหาวิจัย การทบทวนวรรณกรรม การกำหนดกรอบทฤษฎี การระบุตัวแปร การระบุสมมติฐาน การออกแบบแผนการวิจัย การระบุประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การเตรียมเครื่องมือ การวางแผนและรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การแปลผลและอภิปรายผลการวิจัย และการเขียนรายงานการวิจัย โดยในแต่ละขั้นตอนมีความซับซ้อนไม่น้อย ประกอบกับการทำวิทยานิพนธ์เป็นประสบการณ์ใหม่ของนิสิตระดับปริญญาโท นิสิตจึงมีความวิตกกังวลกับการทำวิทยานิพนธ์ ส่วนการที่นิสิตจะทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จนั้น นิสิตจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการวิจัยเป็นอย่างดี จากผลการวิจัยของ วิมล พลราช (2540) พบว่า ความรู้ความสามารถในการวิจัย เป็นปัจจัยที่จำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา นอกจากนี้ ความรู้ความสามารถด้านการวิจัยยังมีส่วนทำให้นิสิตได้รับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก

4.1.7.2 ความรู้สถิติ

การทำวิทยานิพนธ์และการทำวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักสถิติศาสตร์ ซึ่งครอบคลุมความรู้เกี่ยวกับหลักการทางสถิติและการประมวลผลข้อมูล

ความสามารถในการเลือกใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสมกับงานวิจัย เป็นสมรรถนะที่จำเป็นสมรรถนะหนึ่งของนักวิจัย (จารึก อัจฉารินทร์, 2529) ซึ่งหากผู้

วิจัยมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับหลักสถิติศาสตร์เป็นอย่างดี จะช่วยให้สามารถออกแบบแผนการวิจัยได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์การวิจัย แต่ในสภาพจริง มักพบว่านิสิตจำนวนไม่น้อยที่ทำวิทยานิพนธ์โดยขาดความรู้หรือมีความรู้เกี่ยวกับหลักการทางสถิติไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นิสิตไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จและจบการศึกษาภายในระยะเวลา 2 ปีการศึกษา จากงานวิจัยเรื่อง “สภาพปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตในปี 2523” ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่เป็นเหตุทำให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตไม่เสร็จภายใน 1 ภาคการศึกษาได้แก่ ขาดความรู้หลักสถิติศาสตร์ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, 2523)

การประมวลผลข้อมูล หมายถึง การนำข้อมูลมาจัดเตรียมให้เหมาะสมสำหรับประมวลผลเพื่อให้ได้ผลลัพธ์หรือค่าสถิติที่มีความหมายสำหรับการแปลผล ซึ่งในปัจจุบัน ได้นำโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติมาใช้ในการประมวลผลข้อมูล ทำให้การประมวลผลข้อมูลมีความรวดเร็ว ไม่ยุ่งยาก สำหรับโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติที่นิยมนำมาใช้ในการประมวลผลข้อมูลในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์และพยาบาลศาสตร์ ได้แก่ Statistical Package for the Social Sciences ซึ่งนิยมเรียกกันอย่างแพร่หลายโดยใช้คำย่อ SPSS

จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลทำให้นิสิตไม่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทภายในระยะเวลา 2 ปีการศึกษา คือ ขาดความรู้และความสามารถประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ขาดความรู้การแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, 2523; จารึก อัจฉารินทร์, 2529; อนงค์ ปิยะกมลานนท์, 2530; ชนะ กองไตรย์, 2536; สิริรัตน์ คุณจักร, 2539; วิมล พลราช, 2540)

4.1.7.3 ทักษะด้านภาษา

การเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาและการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ นิสิตจำเป็นต้องค้นคว้าและอ่านตำราและเอกสารวิชาการให้เข้าใจด้วยตนเอง รวมทั้งต้องวิเคราะห์สรุปและจัดพิมพ์รายงานส่งอาจารย์ โดยเฉพาะรายงานวิทยานิพนธ์ ซึ่งไม่เพียงแต่ส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบอ่านเท่านั้น แต่รายงานวิทยานิพนธ์ยังต้องนำเผยแพร่ในห้องสมุดในสถานศึกษาและหน่วยงานวิชาการต่างๆ ดังนั้น เนื้อหาในรายงานวิทยานิพนธ์ จึงต้องมีความถูกต้อง และเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ เขียนด้วยภาษาที่กระชับ อ่านเข้าใจได้ง่าย มีความถูกต้องตามหลักการสะกดคำ รวมทั้งถูกต้องหลักไวยากรณ์ของภาษาที่ใช้เขียน นอกจากนี้ การเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ การเขียนอ้างอิงและการเขียนบรรณานุกรม ต้องเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนดของสถาบันการศึกษา

ด้วยเหตุนี้ ทักษะการแปลความ วิเคราะห์สรุปและเรียบเรียงเนื้อหา จึงเป็นทักษะที่มีความจำเป็นสำหรับผู้เรียนในระดับบัณฑิตศึกษา ดังที่ผู้เชี่ยวชาญในงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาดัชนีรวมสำหรับคุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต” ได้ให้ความคิดเห็นว่า มหาบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ควรต้องมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องปรับปรุงและปรับเปลี่ยนวิธีการสอนของตนเอง โดยใช้วิธีสอนที่ส่งเสริมให้นิสิต/นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ทุกรายวิชา (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร, 2543) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) และ กริสนา นกสกุล (2531) ซึ่งพบว่า ความสามารถวิเคราะห์สรุปและเขียนรายงานเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในหลักสูตร

ดังนั้น ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

2. ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม

2.1 สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย

ในช่วงที่กำลังศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตและทำวิทยานิพนธ์ โดยส่วนใหญ่ นิสิตจะใช้เวลาอยู่ในแหล่งที่พักอาศัยมากกว่าสถานศึกษา แหล่งที่พักซึ่ง นิสิตใช้พักอาศัย จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ กล่าวคือ หากแหล่งที่พักอาศัย โดยเฉพาะห้องทำงานและห้องนอนของนิสิตมีสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ มีระบบการระบายอากาศที่ดี อากาศถ่ายเทได้สะดวก ไม่ร้อนอบอ้าว มีระดับอุณหภูมิที่เหมาะสม มีแสงสว่างที่เพียงพอ มีอุปกรณ์และครุภัณฑ์การศึกษาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ไม่มีเสียงและกลิ่นรบกวนสมาธิ ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ช่วยเอื้อให้นิสิตมีสมาธิในการอ่านหนังสือและทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนส่งเสริมความสามารถการเรียนรู้ของนิสิต นอกจากนี้ หากแหล่งที่พักอาศัยมีสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ดี จะช่วยลดระดับความอ่อนล้าลงได้ จากผลการวิจัยของ อรพินธ์ ชูชม (2522) พบว่า สภาพที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนโปรแกรมวิทย์-คณิต สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประยูร ศรีสังขกุล (2529) ซึ่งพบว่า แหล่งที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของ วิไลพร มณีพรรณ (2539) พบว่า สภาพแวดล้อมในสถานที่ทำงานมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของพยาบาล ในทางตรงข้าม หากแหล่งที่พักอาศัยของนิสิตมีแสงสว่างไม่เพียงพอ ทำให้นิสิตต้องพึ่งสายตาขณะอ่านหนังสือ ซึ่งมีผลทำให้กล้ามเนื้อตาอ่อนห้ำ สมองในการทำงานลดลง นอกจากนี้ หากสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัยของนิสิตมีสิ่งรบกวนจากแมลง กลิ่น และเสียงที่ไม่พึงประสงค์ ย่อมรบกวนระบบประสาท ทำให้เสียสมาธิในการอ่านหนังสือ การเรียบเรียงรายงานและการทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งความสามารถในการเรียนรู้ลดลง

ดังนั้น สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาดบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

2.2. การสนับสนุนทางสังคม

โดยธรรมชาติ การดำรงชีพของมนุษย์ ย่อมต้องอาศัยความช่วยเหลือและพึ่งพาซึ่งกันและกัน รวมทั้งต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับบุคคลในสังคม ซึ่งการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับบุคคลในสังคมจะเป็นไปตามช่วงวัย โดยในช่วงวัยเด็กจะให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์กับบิดามารดา สมาชิกในครอบครัวและครูญาติ ช่วงวัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทและกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นเรียน ช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรัก ช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนปลายจะให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในหน่วยงาน และช่วงวัยสูงอายุจะให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มผู้สูงอายุด้วยกัน

การสนับสนุนทางสังคม เป็นปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลที่รวมอยู่ในเครือข่ายสังคมเดียวกัน โดยช่วยแบ่งเบาภาระงาน ให้ความหวังใจ ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลและให้การสนับสนุน ซึ่งการสนับสนุนทางสังคมนั้น มีความหมายกว้างมาก เพราะครอบคลุมถึงสิ่งสนับสนุนทุกประเภทที่บุคคลต้องการ ทั้งที่เป็นสิ่งสนับสนุนที่จับต้องได้ เช่น เงินและสิ่งของต่างๆ และสิ่งสนับสนุนที่จับต้องไม่ได้ เช่น การให้ความรัก ความหวังใจ ความเชื่ออาทร ความใส่ใจและความช่วยเหลือ ซึ่งอาจแสดงออกโดยคำพูดและการกระทำ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม จะช่วยส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบุคคล ลดความเครียด สร้างความเข้มแข็งทางด้านจิตใจให้บุคคล มีผลทำให้บุคคลมีสุขภาพดีทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และเขาวนอารมณ์ มีกำลังใจในการขจัดอุปสรรคสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และสามารถจัดการต่อสถานการณ์ต่างๆ ได้ดีขึ้น ซึ่งจะช่วยส่ง

เสริมให้บุคคลทำงานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย และดำรงชีพอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (House, 1981; Antonovsky, 1987; Locke et al, 1991: 17)

ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การจำแนกประเภทของการสนับสนุนทางสังคม โดยทั่วไปมีความคล้ายคลึงกัน เช่น House (1981) ได้แบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 4 ประเภทคือ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional support) หมายถึง การได้รับความรัก ความเอาใจใส่ ความเห็นอกเห็นใจ ความชื่นชม การนับถือ และการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของสังคม 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational support) หมายถึง การได้รับข้อมูลข่าวสารต่างๆ คำแนะนำ คำปรึกษาและข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์ 3) การสนับสนุนด้านทรัพยากร (Instrument support) หมายถึง การได้รับความช่วยเหลือด้านร่างกาย วัสดุอุปกรณ์ สิ่งของ และเงิน 4) การสนับสนุนด้านคุณค่า (Appraisal support) หมายถึง การได้รับการยกย่องและให้การเสริมแรงทางบวก เพื่อส่งเสริมความสามารถของบุคคล ส่วน Jacobson (1986) ได้จำแนกการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ประเภทคือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional support) การสนับสนุนด้านความรู้ (Cognitive support) และการสนับสนุนด้านวัตถุ (Material support) สอดคล้องกับ Thoits (1986) ซึ่งจำแนกการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ประเภทคือ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional aid) หมายถึง การได้รับความห่วงใย ความเอาใจใส่ ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ เป็นที่พึ่งทางใจ และยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational aid) หมายถึง การได้รับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ได้รับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์และได้รับข้อมูลป้อนกลับในทางสร้างสรรค์ 3) การสนับสนุนด้านทรัพยากร (Instrumental aid) หมายถึง การได้รับความช่วยเหลือด้านแรงงาน วัสดุอุปกรณ์ สิ่งของและเงินทองตามที่ต้องการสำหรับนำมาใช้ประโยชน์

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้จำแนกประเภทของการสนับสนุนทางสังคมตามแนวคิดของ Thoits (1986) ซึ่งเป็นแนวคิดที่นิยมแพร่หลาย

แหล่งสนับสนุนทางสังคมของบุคคล อาจได้จากแหล่งต่างๆดังนี้ พ่อ แม่ เครือญาติ เพื่อนสนิทคู่สมรส ผู้บังคับบัญชา ผู้ร่วมงานและเพื่อนร่วมวิชาชีพ เป็นต้น สำหรับแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนของนิสิต สร้างความเข้มแข็งทางด้านจิตใจให้นิสิต ช่วยให้นิสิตรู้สึกมีคุณค่า มีกำลังใจ และสามารถจัดการต่อสถานการณ์ต่างๆได้ดีขึ้น รวมทั้งช่วยให้นิสิตสำเร็จการศึกษาตามเป้าหมาย ประกอบด้วย 3 กลุ่มหลักๆ ได้แก่ 1) สมาชิก

ในครอบครัว 2) บุคคลแวดล้อม ซึ่งหมายถึง คู่รักหรือแฟน เพื่อนร่วมชั้นเรียน ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานในหน่วยงาน 3) กลุ่มตัวอย่างและหน่วยงานซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิทยานิพนธ์

2.2.1 สมาชิกในครอบครัว

ความหมายของครอบครัว

สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย ได้ให้ความหมายของครอบครัว ดังนี้ (รุจา ภูไพบูลย์, 2537)

ครอบครัวในความหมายทางชีววิทยา หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีความผูกพันกันทางสายเลือด ได้แก่ ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ(สามี) แม่(ภรรยา) ลูก หลาน และญาติพี่น้อง

ครอบครัวในความหมายทางเศรษฐศาสตร์ หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ใช้จ่ายเงินจากงบประมาณเดียวกัน แม้ว่าจะอาศัยอยู่ต่างที่อยู่กัน

ครอบครัวในความหมายทางสังคมศาสตร์ หมายถึง กลุ่มบุคคลที่อาศัยอยู่ในแหล่งที่พักเดียวกัน มีปฏิสัมพันธ์และสนใจทุกข์สุขซึ่งกันและกัน มีความปรารถนาดีต่อกัน โดยไม่จำเป็นต้องมีความเกี่ยวพันทางสายเลือดหรือทางกฎหมาย มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกแต่ละบุคคล เพื่อความผาสุกในการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว

ครอบครัวในความหมายทางนิติศาสตร์ หมายถึง ครอบครัวที่กฎหมายยอมรับ คือมีการจดทะเบียนสมรสอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ครอบครัว หมายถึง กลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในแหล่งที่พักเดียวกัน โดยบุคคลกลุ่มนี้มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดหรือทางกฎหมาย ได้แก่ ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ (สามี) แม่ (ภรรยา) ลูก หลาน และญาติพี่น้อง มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกแต่ละบุคคล เพื่อความผาสุกในการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว

ครอบครัว จัดเป็นสถาบันทางสังคมที่เล็กที่สุด รวมทั้งเป็นสถาบันทางสังคมแห่งแรกสุดที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม ตลอดจนเป็นสถาบันที่เป็นจุดเริ่มต้นการเรียนรู้ของบุคคล เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาบุคลิกภาพ ความมั่นคงอารมณ์ ความมีคุณค่าในตนเอง หากครอบครัวใดที่สมาชิกในครอบครัวมีความผูกพัน รักใคร่ มีความสามัคคีกลมเกลียวและมีความปรารถนาดีต่อกัน รวมทั้งให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ย่อมทำให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก มีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีกำลังใจในการต่อสู้และฟันฝ่าอุปสรรค เพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายของบุคคล ดังนั้น หากนิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ย่อมมีส่วนช่วยส่งเสริมให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ตามเป้าหมาย จาก

ผลการวิจัยพบว่า สภาพครอบครัวของนิสิตที่มีความอบอุ่น และสมาชิกของครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน จะมีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง (Ashworth, and Harvey, 1994) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วีระวัฒน์ บันนิตามัย ซึ่งพบว่า นิสิตกลุ่มที่ครอบครัวมีความอบอุ่น สมาชิกในครอบครัวมีความเข้าใจและเห็นใจซึ่งกันและกัน มีพี่น้องคอยให้คำปรึกษาเมื่อตนเองประสบกับปัญหา จะมีทักษะทางสังคมสูง

2.2.2 บุคคลแวดล้อม

บุคคลแวดล้อม ในที่นี้หมายถึง เพื่อนร่วมชั้นเรียน คู่รัก หรือแฟน หรือเพื่อนสนิท และผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน

เพื่อนร่วมชั้นเรียน คู่รักหรือแฟน

กลุ่มเพื่อน นับว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการกระทำของนิสิต กลุ่มเพื่อนมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้ การปรับตัวต่อสถานการณ์ต่างๆ การตัดสินใจของบุคคล และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเพื่อนในกลุ่ม กลุ่มเพื่อนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนิสิตวัยรุ่น ซึ่งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าอิทธิพลของครอบครัว จากผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศพบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนวิชาชีพการพยาบาลและไม่เลือกเรียนวิชาชีพการพยาบาล (ยี่สุน นันทวโนทยาน, 2539; Rawlins et al, 1991) การเลือกเรียนสาขาวิชาและเลือกเรียนรายวิชาเลือกในหลักสูตร (จรรยา ถาวรจักร, 2523; Astin, 1965) นอกจากนี้ จากผลการวิจัยพบว่า เมื่อนักศึกษาประสบปัญหาด้านวิชาการ หรือปัญหาส่วนตัว นักศึกษาส่วนใหญ่จะไปขอคำแนะนำจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน (ทศพร มณีศรีขำ, สายชนม์ สัจจานิตย์ และ นิมนวล อุดระ, 2527; คณะอนุกรรมการการศึกษาสภาพสถาบันการศึกษาพยาบาล, 2527; พรพรรณนิภา ธรรมวิรัช, 2528)

โดยทั่วไป นิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มีอายุในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งในช่วงวัยนี้ เป็นวัยที่ต้องการมีเพื่อนสนิทที่รู้จัก ไว้วางใจได้ และให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน แบ่งปันความสุขและความทุกข์ซึ่งกันและกัน ช่วยแก้ปัญหาด้านการเรียนและปัญหาส่วนตัว ซึ่งการได้รับความช่วยเหลือ ความเอื้ออาทร ความไว้วางใจและได้รับการยอมรับความสามารถจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน จะทำให้นิสิตมีกำลังใจ รู้สึกมีคุณค่าในตนเอง สามารถปรับตัวต่อสถานการณ์คับขันได้ และมีความมุ่งมั่นทำงานให้ประสบความสำเร็จตามความ

คาดหวัง ดังที่ จินตนา ยูนิพันธุ์ (2527) กล่าวว่า หากกลุ่มเพื่อนมีความเข้าใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีแนวโน้มทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง

ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต เพื่อนร่วมชั้นเรียน คู่รัก หรือเพื่อนสนิทจึงเป็นกลุ่มเครือข่ายทางสังคมอีกกลุ่มหนึ่งที่มีส่วนช่วยส่งเสริมให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ หากเพื่อนร่วมชั้นเรียนต่างให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันในด้านต่างๆ ได้แก่ การสืบค้นเอกสาร การพิมพ์รายงานวิทยานิพนธ์ การวิเคราะห์ข้อมูล การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งให้ข่าวสารสำคัญ เป็นประโยชน์และเอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์จากเพื่อนร่วมชั้นเรียน จะเสริมสร้างให้มีความตั้งใจและรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ซึ่งมีผลทำให้ประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ดังที่ Coopersmith (1981) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า จะทำให้มีความพยายามและมีความมุ่งมั่นในการทำงานให้ประสบความสำเร็จตามความคาดหวัง

เพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน

เพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน เป็นบุคคลในเครือข่ายทางสังคมที่มีส่วนช่วยให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ โดยการสนับสนุนให้ลาศึกษาต่อ ให้โอกาสแลกเปลี่ยนตารางการปฏิบัติงาน ให้ความร่วมมือเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยและการสนับสนุนให้กำลังใจ รวมถึงให้คำแนะนำและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งบุคคลที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานในหน่วยงาน จะทำให้มีความมุ่งมั่นและตั้งใจเรียนให้สำเร็จโดยเร็ว เพื่อนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้พัฒนาหน่วยงาน รวมทั้งเพื่อให้เพื่อนร่วมงานในหน่วยงานได้มีโอกาสศึกษาต่อดังเช่นที่ตนเองได้รับ จากผลการวิจัยพบว่า หากบุคคลได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน จะทำให้มีความเข้มแข็งในการมองโลกเพิ่มขึ้น ซึ่งผลที่ตามมาคือ ทำให้บุคคลมีกำลังใจและความมุ่งมั่นในการฝ่าฝืนอุปสรรคต่างๆ (Mangum, 1997)

กลุ่มตัวอย่าง

ความร่วมมือของกลุ่มตัวอย่างในการให้ข้อมูล เป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัจจัยอื่นๆที่มีผลต่อระยะเวลาที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ จากผลการวิจัยของอนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) พบว่า ความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่าง เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้มหาบัณฑิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาโดยใช้ระยะเวลามากกว่าสองปีการศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริรัตน์ คุณจักร (2539) พบว่า ความร่วมมือจาก

กลุ่มตัวอย่าง เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้มหาวิทยาลัย สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาโดยใช้ระยะเวลามากกว่าสองปีการศึกษา

หน่วยงานในสังกัดของกลุ่มตัวอย่าง

ก่อนรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจำเป็นต้องได้รับอนุมัติจากผู้บริหารของกลุ่มตัวอย่างในสังกัดที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติงาน ซึ่งขั้นตอนและระยะเวลาการอนุมัติให้ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของแต่ละสังกัดอาจมีความแตกต่างกันบ้าง หากขั้นตอนการอนุมัติให้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างล่าช้า ย่อมมีผลทำให้ระยะเวลาที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ยาวนานขึ้น จากผลการวิจัยของ อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) พบว่า ความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรวบรวมข้อมูล เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้มหาวิทยาลัยคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาโดยใช้ระยะเวลามากกว่าสองปีการศึกษา

ดังนั้น การสนับสนุนทางสังคม จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาลักษณะพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

3. ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์

3.1 การบริหารงานวิทยานิพนธ์

การบริหารงานวิทยานิพนธ์ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ จากผลการวิจัยของ ชนะ กองไทรย์ (2536) พบว่า นโยบายของภาควิชา ซึ่งหมายถึง นโยบายการบริหารโครงการวิทยานิพนธ์และนโยบายการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นตัวแปรที่ช่วยส่งเสริมกระบวนการพัฒนาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1.1 รูปแบบการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ควรได้กำหนดนโยบายและระเบียบปฏิบัติที่สอดคล้องกับนโยบายและระเบียบของสถาบัน กำหนดแนวปฏิบัติการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อความเป็นเอกภาพและมาตรฐานเดียวกัน

รวมทั้งควรได้ติดตามและประเมินผลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ โดยควรให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ประเมินตนเองด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรม และสัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนระดับบัณฑิตศึกษารวมทั้งผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มี 4 รูปแบบดังนี้

รูปแบบที่ 1 จัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยไม่เปิดโอกาสให้อาจารย์และนิสิตได้มีส่วนร่วมใดๆ ซึ่งแนวทางปฏิบัติคือ ผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบจะจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยพิจารณาจากความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ตรงกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ของนิสิต

รูปแบบที่ 2 จัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยให้อาจารย์ได้มีโอกาสเลือกหัวข้อวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่อาจารย์สนใจให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งแนวทางปฏิบัติคือ ผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบจะรวบรวมหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจศึกษามาให้อาจารย์พิจารณาเลือกตามความสนใจของอาจารย์

รูปแบบที่ 3 จัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยให้นิสิตได้มีโอกาสเลือกอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตามความต้องการของนิสิต ซึ่งแนวทางปฏิบัติคือ จะให้นิสิตระบุชื่ออาจารย์ที่นิสิตปรารถนาให้เป็นผู้ให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิตไปยังผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบ จากนั้น ผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบจะพยายามจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ตรงตามที่นิสิตระบุนาม

รูปแบบที่ 4 จัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยเปิดโอกาสให้อาจารย์และนิสิตได้มีส่วนร่วม ซึ่งแนวทางปฏิบัติคือ ให้นิสิตได้มีโอกาสปรึกษากับอาจารย์ทุกท่านที่มีความเชี่ยวชาญตรงกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจศึกษา จากนั้น ให้นิสิตเรียนอาจารย์ที่นิสิตปรารถนาให้เป็นผู้ให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิต ซึ่งหากอาจารย์ตอบรับ ผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบจะมอบหมายให้อาจารย์ท่านนั้นทำหน้าที่ให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นิสิต ซึ่งการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในลักษณะนี้ นอกเหนือจากเป็นวิธีการที่ทำให้อาจารย์และนิสิตได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ของนิสิตแล้ว ยังทำให้อาจารย์และนิสิตได้มีโอกาสเรียนรู้อุปนิสัยซึ่งกันและกันอีกด้วย นอกจากนี้ ยังทำให้ทั้งอาจารย์และนิสิตต่างพึงพอใจด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย

3.1.2 ขั้นตอนการอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์และสอบรายงานวิทยานิพนธ์

การบริหารโครงการวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพนั้น ควรต้องมีคณะกรรมการบริหารหลักสูตรประจำสาขาวิชาทำหน้าที่บริหารโครงการวิทยานิพนธ์ มีการกำหนดเกณฑ์การพิจารณาอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์/โครงการศึกษาอิสระไว้อย่างชัดเจนและแจ้งให้นิสิตได้รับรู้โดยทั่วถึง เนื่องจากการกำหนดเกณฑ์การพิจารณาไว้อย่างชัดเจน จะทำให้นิสิตได้ทราบประเด็นและขอบข่ายที่ตนควรศึกษาเพื่อนำมาเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ สามารถวางแผนการจัดทำโครงร่างวิทยานิพนธ์/โครงการศึกษาอิสระที่เป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาของสถาบัน ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้นิสิตสามารถเรียนจบหลักสูตรได้ทันตามเวลาที่กำหนดในหลักสูตร (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร, 2543) นอกจากนี้ นโยบายของภาควิชาหรือคณะ ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนส่งเสริมการพัฒนาหรือเขียนโครงการวิทยานิพนธ์ของนิสิต (ชนะ กองไทรย์, 2536)

ดังนั้น การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

3.2 การบริการการศึกษา

การเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา จะส่งเสริมให้นิสิตได้พัฒนาวิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะในการทำวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนต้องศึกษาค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่างๆทั้งในและต่างประเทศ สำหรับสื่อการศึกษาที่จำเป็นและเอื้อให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ได้แก่ คอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงกับระบบอินเทอร์เน็ต ตำราและวารสารวิชาการต่างประเทศที่จัดบริการในห้องสมุด ดังนั้น เพื่อให้การเรียนรายวิชาในหลักสูตร และการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาบรรลุผลตามวัตถุประสงค์หลักสูตร รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้นิสิตสำเร็จการศึกษาภายในกำหนดเวลาของหลักสูตร สถานศึกษาควรต้องจัดระบบการให้บริการวิชาการที่เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้าของนิสิต

วัสดุอุปกรณ์สำหรับการสืบค้นข้อมูล ตำราและวารสารที่ทันสมัย รวมถึงระบบบริการห้องสมุดที่เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้าของนิสิต เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต จากผลการวิจัยของ กริสนา นกสกุล (2530) และ ชนะ กองไทรย์ (2536) พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต ได้แก่ การมีแหล่งข้อมูลที่เอื้อต่อการศึกษา

ค้นคว้า เวลาเปิด-ปิดห้องสมุดที่เอื้อต่อการค้นคว้า นอกจากนี้ จากผลการวิจัย มักพบว่า ระบบการให้บริการวิชาการ ซึ่งครอบคลุมถึงคอมพิวเตอร์สำหรับการสืบค้นข้อมูล ตำราและวารสารที่ทันสมัย รวมถึงระบบบริการห้องสมุดที่เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้า เป็นปัจจัยที่ได้รับความนิยมนำมาใช้ บ่งชี้หรือใช้ประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งยังเป็นดัชนีที่บ่งชี้คุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันได้อย่างดี (นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช, 2540; อาทิตยา ดวงมณี, 2540; บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์, 2543; Oliva and Aspinwall, 1996; AACN, 1997) เนื่องจากห้องสมุดเป็นแหล่งความรู้ที่นิสิต/นักศึกษาและนักวิชาการนิยมใช้เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าหาความรู้และสืบค้นข้อมูล สอดคล้องกับความคิดเห็นของ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ ซึ่งได้กล่าวไว้โดยสรุปดังนี้ ห้องสมุดเป็นแหล่งค้นคว้าที่สำคัญมากเพราะเป็นแหล่งรวมเอกสารทางวิชาการ การให้บริการห้องสมุดควรเอื้ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้บริการ โดยเปิดบริการในช่วงเวลาที่นิสิตสะดวกต่อการศึกษาค้นคว้า ภายในห้องสมุดควรได้จัดสรรบริเวณที่เป็นสัดส่วนสำหรับการสนทนาทางวิชาการหรือการศึกษาค้นคว้าทำรายงานกลุ่ม และมีบรรณารักษ์สำหรับให้ความช่วยเหลือในการสืบค้นข้อมูลและให้บริการอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับงานบรรณารักษ์ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2541 ข)

ดังนั้น การบริการการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาล-ศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4. ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรมีหน้าที่บริหารหลักสูตร ซึ่งการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ ใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรภายใต้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2541 ตามที่ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2541 และภายใต้รูปแบบการบริหารงานบัณฑิตศึกษาตามรูปแบบการบริหารแบบใหม่ที่ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2541 และใช้รูปแบบการบริหารหลักสูตรและจัดการศึกษาภายใต้ต้นนโยบายของบัณฑิตวิทยาลัย และตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นฉบับล่าสุดที่ประกาศใช้ในปัจจุบัน

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรประจำสาขาวิชาที่แต่งตั้งโดยคณบดีคณะพยาบาล-ศาสตร์ ทำหน้าที่บริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตของแต่ละสาขาวิชา ซึ่งคณะ

กรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตของแต่ละสาขาวิชา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 ถึงปัจจุบันได้แก่

ปีการศึกษา 2541 – 2542 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต 2 สาขาวิชาคือ 1) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา 2) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล

ปีการศึกษา 2543 – 2544 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต 3 สาขาวิชาคือ 1) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศึกษา ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาพยาบาลศึกษา 2) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล 3) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช

ปีการศึกษา 2545 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต 2 สาขาวิชาคือ 1) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาลและสาขาวิชาพยาบาลศึกษา ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาการบริหารการพยาบาลและสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา 2) คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ซึ่งทำหน้าที่บริหารหลักสูตรสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์และสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช

บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตบทบาทหนึ่งคือ พิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ ซึ่งแม้ว่าคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตแต่ละสาขาวิชา ได้บริหารหลักสูตรภายใต้นโยบายการจัดการศึกษาของพยาบาลศาสตร์และยึดข้อกำหนดเกี่ยวกับขั้นตอนการพิจารณาหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ที่เหมือนกัน แต่รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการพิจารณาหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ย่อมแตกต่างกันได้ เช่น การกำหนดวันและเวลาสอบหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ ลักษณะการซักถามนิสิตของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ลักษณะการให้คำแนะนำแก่นิสิตของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร เป็นต้น ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการพิจารณาหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ย่อมมีผลต่อ

ระยะเวลาที่นิสิตใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ จากการวิจัยของ วิมล พลราช (2540) พบว่า การบริหาร วิชาการของแต่ละภาควิชาสามารถจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์ที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาสองปี การศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น การบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตของคณะกรรมการบริหาร หลักสูตร จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์กำลังกรณีมหาวิทยาลัยที่สำเร็จ การศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

5. ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์หรือผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญสูงสุดต่อความเป็นเลิศของ สถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งในการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบัน และของสาขาวิชาต่างๆ ดัชนีที่นิยมใช้ประเมินเพื่อบ่งชี้ถึงควมมีคุณภาพของการจัดการศึกษา ของสถาบันและของสาขาวิชานั้นๆ ได้แก่ดัชนีคุณภาพอาจารย์ ดังจะเห็นได้จากคณะผู้ประเมิน ของนิตยสาร Asia Week ซึ่งได้ประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาระดับอุดม ศึกษาแถบภูมิภาคเอเชียและนำผลการประเมินมาอันดับคุณภาพของสถาบัน รวมทั้งได้ตีพิมพ์เผยแพร่สู่สังคมทั่วโลก เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2540 และเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2541 ซึ่งในการ ประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาทั้ง 2 ครั้ง คณะผู้ประเมินของนิตยสารเอเชียวิคได้กำหนดน้ำหนักความสำคัญด้านคุณภาพอาจารย์ร้อยละ 25 (Bacani, 1997: 34-44., Bacani, 1998: 56-59) นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าคุณภาพอาจารย์ จัดเป็นองค์ประกอบที่มี น้ำหนักความสำคัญสูงสุดสำหรับบ่งชี้ความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบัน (อาทิทยา ดวงมณี, 2540; บุญรอด วุฒิศาสตร์กุล, 2535; บุญใจ ศรีสถิตยน์รากูร, 2543) รวมทั้งยังสอดคล้องกับผล การวิจัยของต่างประเทศ ได้แก่ Berk (1981 citing Cooley et al, 1978) และผลการวิจัยของ Aitken (1982: 42-45) พบว่า ตัวแปรสำคัญที่สุดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนิสิต/นักศึกษาได้ แก่ คุณภาพอาจารย์ ด้วยเหตุนี้ คุณภาพอาจารย์จึงจัดเป็นตัวบ่งชี้ของระบบการศึกษาที่มีความ สำคัญยิ่งต่อคุณภาพการจัดการศึกษา จนกล่าวได้ว่า ความมีชื่อเสียงและความสำเร็จในภารกิจของ สถาบันการศึกษาย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพอาจารย์เป็นสำคัญ และสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ใดก็ตามที่ได้รับการยอมรับและมีชื่อเสียงระดับนานาชาตินั้น องค์ประกอบที่นับว่ามีความสำคัญ ยิ่งคือคุณภาพอาจารย์ (Dias, 1992: 158-159)

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษามีจุดเน้นสำคัญที่แตกต่างจากการศึกษาในระดับปริญญาตรี กล่าวคือหลักสูตรพยาบาลศาสตรระดับวิชาชีพ ไม่ใช่เป็นแผนการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนทำวิจัยและไม่มีรายวิชาวิทยานิพนธ์ในหลักสูตร เพียงแต่ได้กำหนดรายวิชาการวิจัยทางการพยาบาลจำนวน 2-3 หน่วยกิตในหลักสูตร โดยมีจุดประสงค์เพียงเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานการวิจัยเท่านั้น การฝึกให้ผู้เรียนทำวิจัย จึงเป็นการฝึกเพื่อเป็นแบบฝึกหัดของผู้เรียน ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นรายงานกลุ่ม สำหรับปัญหาวิจัย จะเป็นปัญหาวิจัยที่ไม่ซับซ้อนและไม่ใช่เป็นปัญหาวิจัยเรื่องใหม่ นอกจากนี้ จากการศึกษาวิจัยพบว่า ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีพยาบาลโดยส่วนใหญ่ไม่มีส่วนร่วมในการวิจัยและไม่ได้อ่านรายงานการวิจัย (อำพร เกี้ยวสุวรรณ และคณะ, 2535; วรณวิไล อินทรประดิษฐ์, 2536; เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย และ สาลี เฉลิมวรรณพงศ์, 2539) ส่วนการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาของทุกหลักสูตร จะให้ความสำคัญกับการแสวงหาความรู้ใหม่โดยใช้กระบวนการวิจัย ดังนั้น จึงได้กำหนดรายวิชาวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรระดับปริญญาโททุกหลักสูตร ยกเว้นหลักสูตรแผน ข ซึ่งผู้เข้าศึกษาไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ต้องศึกษารายวิชาโครงการอิสระ อย่างไรก็ตาม การศึกษารายวิชาโครงการอิสระก็ต้องอาศัยหลักระเบียบวิธีการวิจัยเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ การทำวิทยานิพนธ์และการศึกษารายวิชาโครงการอิสระ จึงเป็นประสบการณ์ใหม่และยากสำหรับนิสิตระดับปริญญาโท นิสิตจึงจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังที่ Allen (1974) ได้กล่าวว่า วิทยานิพนธ์เป็นผลงานวิจัยของนิสิต ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดด้านการทำวิจัย ซึ่งในมุมมองของนิสิต การทำรายงานวิทยานิพนธ์หรือทำวิจัยเป็นรายงานที่ยาก ดังนั้น การทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จลุล่วงได้นั้น นิสิตจำเป็นต้องมีผู้ให้คำปรึกษาสำหรับบุคคลที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิตคือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สอดคล้องกับ Rudd (1984); Eastery-Smith, Thorpe and Lowe (1991); Parry., Atkinson and Delamont (1994) ซึ่งได้กล่าวว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นตัวแปรสำคัญที่สุดต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และมีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นิสิต

สำหรับอาจารย์ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์นั้น ควรต้องกระทำบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้เหมาะสม มีจิตวิญญาณของนักวิจัย มีจิตวิญญาณของความเป็นครู สามารถถ่ายทอดความคิดให้นิสิตเข้าใจได้ง่าย มีความสามารถคิดวิเคราะห์ มีความคิดเชิงวิพากษ์ มีจิตใจพร้อมที่จะให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นิสิตที่อยู่ในความรับผิดชอบ มีความรู้และมีทักษะในการให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิต มีความสามารถแก้ไขปัญหากการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิต เป็นแหล่งวิชาการที่ดีของนิสิต รู้ระเบียบและนโยบายต่างๆ

ของคณะฯ รวมถึงระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย เช่น ระเบียบการสอบ เกณฑ์การประเมินผล และเงื่อนไขการสำเร็จการศึกษาของภาควิชา รวมทั้งมีความรู้ที่ทันสมัยและมีความคิดกว้างไกล มีความรู้การวิจัย สถิติศาสตร์ และการประมวลผลข้อมูล นอกจากนี้ ควรมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้และมีศิลปะในการวิพากษ์ จากผลการวิจัยพบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีทักษะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีส่วนช่วยให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาสำเร็จการศึกษากายในกำหนดเวลาของหลักสูตร (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และ ศิริชัย กาญจนวาสี, 2523) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กริสนา นกสกุล (2531) ซึ่งพบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงสุดกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จากผลการวิจัยของชณะ กองไทรย์ (2536) พบว่า ปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาโครงการเสนองานวิทยานิพนธ์ของนิสิต ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และจากผลการวิจัยของ ดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538) พบว่า ปัจจัยการทำวิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในทางตรงข้าม หากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ขาดประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ ขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในปัญหาที่นิสิตทำวิทยานิพนธ์ กระทำบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่เหมาะสม ขาดความรับผิดชอบและไม่ใส่ใจในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ ย่อมมีผลทำให้ระยะเวลาที่นิสิตใช้ทำวิทยานิพนธ์ยาวนานขึ้น รวมทั้งใช้ระยะเวลาในการศึกษาเพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยของ อนงค์ ปิยะกมลานนท์. (2530) พบว่า มหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษาสูงสุดของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีประสบกับปัญหาด้านการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และพบว่ามหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษาสูงสุดของคณะนิเทศศาสตร์ประสบกับปัญหาด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยส่วนใหญ่เป็นปัญหาในด้านเวลาที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ด้านความเอาใจใส่ในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และด้านความเป็นกันเองของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งปัญหาคุณภาพอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นปัญหาของสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน จากการประชุมสัมมนาปัญหาและแนวทางส่งเสริมการบัณฑิตศึกษาและการบริหารการวิจัย จัดโดยคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ. ศ. 2522 ได้ผลสรุปว่า ปัจจัยด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยา

นิพนธ์และนิสิตไม่ดี จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่เพียงพอ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่มีเวลาในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะการตรวจแก้วิทยานิพนธ์ เป็นปัจจัยที่ทำให้ประสิทธิภาพในการผลิตมหาบัณฑิตต่ำกว่าเป้าหมาย และในปีเดียวกันนี้ จากผลการวิจัยของมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง คือ ปัญหาคุณภาพอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งครอบคลุมประเด็นจำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่เพียงพอและคุณภาพการให้คำปรึกษาไม่ดีพอ

ในด้านปัญหาการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตนั้น จากรายงานสรุปผลการสัมมนาพยาบาลศาสตรศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 2 พ. ศ. 2536 และจากบทความในรายงานการสัมมนาวิชาการเรื่อง “การศึกษาเพื่อการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง” ซึ่งจัดโดยคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อ พ. ศ. 2539 รวมทั้งเอกสารวิชาการอื่นๆที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่สนองตอบต่อความต้องการของสังคมเท่าที่ควร สำหรับในด้านปัญหาคุณภาพอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์นั้น ปัญหาที่พบคือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่มีองค์ความรู้ที่ทันสมัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่เห็นความสำคัญของการทำหน้าที่ให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์และไม่จัดสรรเวลาให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาระงานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน กล่าวคือมีอาจารย์จำนวนหนึ่งรับภาระงานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์โดยเฉลี่ย 8 -10 เล่ม เนื่องด้วยจำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่เพียงพอกับสัดส่วนนิสิต อีกทั้งยังมีข้อจำกัดในด้านจำนวนอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญตรงตามประเด็นปัญหาวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจ นอกจากนี้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ขาดความพร้อมในการทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นอาจารย์ใหม่ จึงขาดทักษะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ และไม่ทราบบทบาทหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นต้น ซึ่งปัญหาต่างๆเหล่านี้ ย่อมมีผลต่อคุณภาพวิทยานิพนธ์ และระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรพยาบาล- ศาสตรมหาบัณฑิต

จากสาระที่ได้นำเสนอข้างต้น จึงกล่าวสรุปได้ว่า วิทยานิพนธ์ เป็นรายงานที่จัดทำขึ้นโดยการมีส่วนร่วมระหว่างนิสิตและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หรือกล่าวได้ว่าวิทยานิพนธ์เป็นผลงานวิชาการที่นิสิตและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้เป็นเจ้าของผลงานร่วมกัน แต่เนื่องจากการทำรายงานวิทยานิพนธ์เป็นรายงานที่ยากสำหรับนิสิตระดับปริญญาโท ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต สำหรับองค์ประกอบที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของ

นิสิต จำแนกเป็น 3 ด้านหลักๆ ได้แก่ 1) ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 2) คุณลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 3) ลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5.1 ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

วรรณท์ ศุภพิพัฒน์ (2541: 171) ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไว้ว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชา มีความชำนาญ มีประสบการณ์ทางวิชาการและมีผลงานทางวิชาการในขอบข่ายประเด็นที่ให้คำปรึกษาสำหรับผลการวิจัย เรื่อง “การพัฒนาดัชนีรวมของคุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาล-ศาสตรมหาบัณฑิต” ซึ่งใช้วิธีรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 20 ท่าน พบว่า ดัชนีคุณภพวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การพิจารณากำหนดอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญตรงกับประเด็นปัญหาวิทยานิพนธ์ เป็นดัชนีที่มีน้ำหนักความสำคัญมากที่สุด ในจำนวนดัชนีคุณภพวิทยานิพนธ์ สำหรับคุณสมบัติที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตามมุมมองผู้เชี่ยวชาญในงานวิจัยนี้ ได้แก่ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาและมีผลงานวิชาการที่ตรงหรือสัมพันธ์กับขอบข่ายเนื้อหาวิทยานิพนธ์หรือมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทที่ตรงกับสาขาวิชาและมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ รวมทั้งมีผลงานวิชาการที่ตรงหรือสัมพันธ์กับขอบข่ายเนื้อหาวิทยานิพนธ์ (บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์, 2543)

ส่วนบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กำหนดคุณสมบัติผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต แบบ ก (2) ดังนี้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษาในภาควิชาที่รับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบหลักสูตร หรือเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษาในภาควิชาอื่นที่มีวุฒิ และ/หรือประสบการณ์การวิจัยในสาขาที่ทำวิทยานิพนธ์ หรือเป็นนักวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความชำนาญพิเศษและมีประสบการณ์วิจัยตรงกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ สำหรับคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้กำหนดไว้ว่าต้องมีกรรมการสอบอย่างน้อย 3 คน และมากที่สุด 5 คน ประกอบด้วยประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรหรือผู้ที่ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรมอบหมายทำหน้าที่เป็นประธาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรืออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) และผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย 1 คนเป็นกรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์นอกเหนือจากต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญตรงกับประเด็นปัญหาและขอบข่ายเนื้อหาตรงกับวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่อยู่ในความรับผิดชอบแล้ว

อาจารย์ที่ปรึกษาควรต้องมีความรู้การวิจัย สถิติศาสตร์และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ดังผลการวิจัยของวิมล พลราช (2540) พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีความรู้ระเบียบวิธีการวิจัย หลักสถิติศาสตร์และเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้ระยะเวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้ระยะเวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

5.2 คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

สำหรับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ดีนั้น ควรมีคุณลักษณะดังนี้ มีจิตวิญญาณของการเป็นนักวิจัย มีจิตวิญญาณของความเป็นครู มีความเมตตากรุณาต่อนิสิต มีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจนิสิต มีเหตุผล มีคุณธรรม มีความตรงต่อเวลาที่นัดหมายกับนิสิต มีสัมพันธภาพที่ดีกับนิสิต เนื่องจากสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบุคคล ย่อมทำให้บุคคลต่างเข้าถึงจิตใจและความต้องการซึ่งกันและกัน ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการทำกิจกรรมร่วมกัน ดังที่อำไพ สุจริตกุล (2523) ได้กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนิสิตบัณฑิตศึกษากับอาจารย์ จะช่วยเสริมสร้างให้นิสิตมีความคิดและมีอิสระทางวิชาการ และ Billing and Halstead (1998) ได้กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนิสิต มีความสำคัญมาก หากอาจารย์และนิสิตมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน จะทำให้นิสิตเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้และเรียนจบหลักสูตรได้เร็วขึ้นจากผลการวิจัยของ จินตนา มาพวง (2520) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิต โดยการให้ความเป็นกันเองกับนิสิตและการช่วยเหลือด้านวิชาการ จะทำให้ประสิทธิภาพการเรียนการสอน ดีขึ้น นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของ กริสนา นกสกุล (2531) พบว่า สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์กับนิสิต มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของต่างประเทศซึ่งพบว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างอาจารย์กับนิสิต/นักศึกษา เป็นปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา (Ashworth, and Harvey, 1994; Hill, and Dewar, 1996) นอกจากนี้ จากการวิจัยของ Welsh (1982) พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และนิสิตที่มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์

ในทางตรงข้าม หากสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนิสิตไม่ดี ย่อมกระทบต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิต ดังข้อสรุปที่ได้จากการประชุมสัมมนาปัญหาและแนวทางส่งเสริมการบัณฑิตศึกษาและการบริหารการวิจัย จัดโดยคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ. ศ. 2522 ซึ่งได้ผลสรุปคือ ปัจจัยที่สำคัญต่อประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตที่ต่ำกว่าเป้า

หมาย ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และนิสิตไม่ได้

5.3 ลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นปัจจัยสำคัญต่อคุณภาพวิทยานิพนธ์และระยะเวลาที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ สำหรับลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ดีของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์นั้น ได้แก่ ให้ข้อคิดเห็นและชี้แนะแนวทางการทำวิทยานิพนธ์ที่ถูกต้องแก่นิสิต ให้เวลาที่เพียงพอสำหรับให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นิสิต ปลุกฝังให้นิสิตเป็นผู้ใฝ่รู้ ระวังการค้นคว้า ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของนักวิจัย ติดตามและกำกับการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง วางแผนการทำงานร่วมกัน ให้คำปรึกษาในลักษณะให้นิสิตได้พัฒนาความคิด และความรู้ความสามารถในการวิจัย ไม่ครอบงำความคิดของนิสิต เปิดโอกาสให้นิสิตแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างให้นิสิตมีความคิดและมีอิสระทางวิชาการ (นางลักษณะ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช, 2543; Hill & Dewar, 1996) จากผลการวิจัยของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และ ศิริชัย กาญจนวาสี (2523) พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีทักษะด้านการให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำวิธีการเขียนและวิธีการปรับปรุงแก้ไขโครงร่างวิทยานิพนธ์ที่ถูกต้องแก่นิสิต จะช่วยให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาสำเร็จการศึกษาภายในกำหนดเวลา และจากการวิจัยของ สิริรัตน์ คุณจักร (2539) พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้เวลาแก่นิสิตสำหรับให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่เพียงพอและให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิต เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิตซึ่งสำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษา และสำเร็จการศึกษาภายใน 5 - 6 ภาคการศึกษา

ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาลักษณะวิทยานิพนธ์โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์และศิริชัย กาญจนวาสี (2523) ได้วิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตในปี 2523 โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอาจารย์บัณฑิตศึกษาจำนวน 21 คน และนิสิตบัณฑิตศึกษาจำนวน 34 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาที่นิสิตประสบมากที่สุดเรียงตามลำดับคือการวิเคราะห์ข้อมูล การรวบรวมข้อมูล การเขียนรายงานวิทยานิพนธ์

สำหรับปัจจัยที่เป็นเหตุให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตไม่เสร็จภายใน 1 ภาคการศึกษาได้แก่ นิสิตทำงานประจำของแหล่งจ้างงานคือไม่ได้ลาศึกษาต่อ ใช้เวลาในการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ขาดความรู้ด้านสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

นันทนา รัตนอาภา (2526) ได้วิจัยเรื่อง "ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเข้าศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต รุ่นปีการศึกษา 2516 -2520 จำนวน 242 คน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลาตามที่กำหนดในหลักสูตร โดยส่วนใหญ่ได้ลาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์เสร็จหรือลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษาส่วนนิสิตที่สำเร็จการศึกษาก่อนจากเวลาตามที่กำหนดในหลักสูตร โดยส่วนใหญ่เรียนโดยไม่ได้ลาศึกษา และมีส่วนหนึ่งที่ลาศึกษา แต่ลักษณะการลาศึกษานั้น เป็นการลาเฉพาะช่วงเวลาที่ยื่นรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรเท่านั้น ไม่ได้ลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา

บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) ได้วิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและระยะเวลาที่สำเร็จการศึกษาของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ เป็นข้อมูลที่ได้จากนิสิตปริญญาโทซึ่งสำเร็จการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2523 - 2527 จากคณะต่างๆ 11 คณะ ได้แก่ คณะอักษรศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และคณะเภสัชศาสตร์ รวมจำนวนทั้งสิ้น 3,559 คน ซึ่งในช่วงระยะนี้ เป็นช่วงที่ภาควิชาพยาบาลศึกษา ซึ่งเปิดสอนสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล เป็นภาควิชาหนึ่งในสังกัดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยในส่วนของนิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีสูง โดยส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์การเรียนในระดับปริญญาโทสูงกว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรีต่ำนิสิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษา โดยส่วนใหญ่จะได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทสูงกว่านิสิตที่สำเร็จการศึกษา โดยใช้เวลามากกว่า 4 ภาคการศึกษา นิสิตที่สอบได้ผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก โดยส่วนใหญ่จะได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทสูงกว่านิสิตที่ได้ผลสอบวิทยานิพนธ์

ในระดับดีและผ่าน นิสิตที่สมรสแล้ว โดยส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทสูงกว่า นิสิตที่สถานภาพโสด และนิสิตที่ไม่ได้ทำงานเลยตลอดช่วงการศึกษา โดยส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทสูงกว่านิสิตที่ทำงานบางช่วง หรือตลอดช่วงการศึกษา

จารึก อัจฉารินทร์ (2529) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวประกอบสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษา” ผลการวิจัยพบว่า ตัวประกอบสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษา ประกอบด้วย ความรู้ความสามารถในระเบียบวิจัย ทักษะคติเชิงวิทยาศาสตร์และลักษณะนิสัยที่เอื้อต่อการวิจัย ความสามารถในการพัฒนาเครื่องมือรวบรวมข้อมูล ความสามารถในการดำเนินการวิจัย ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ความสามารถในการรายงานผลการวิจัย ความสามารถในการเลือกใช้เทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติและความสามารถในการเลือกแบบการวิจัย

ประยูร ศรีสังฆนกุล (2529) ได้วิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ ปีการศึกษา 2528 ในสถาบันศึกษาเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 10 แห่ง จำนวน 535 คน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน จำนวนบุคคลในครอบครัวและแหล่งที่พักอาศัย

อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการจำแนกการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 761 คน ผลการวิจัยพบว่า อุปสรรคด้านเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์และการที่นิสิตรู้สึกเบื่อหน่ายท้อแท้ เป็นปัจจัยที่มีผลทำให้มหาบัณฑิตรวมทุกคนสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาสูงสุด เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกแต่ละคณะพบว่า มหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาสูงสุดของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ประสบกับปัญหาด้านการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ส่วนมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาสูงสุดของคณะรัฐศาสตร์ ประสบกับปัญหาด้านเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์และปัญหาด้านการทำวิทยานิพนธ์ โดยเป็นปัญหาเกี่ยวกับการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ การเขียนรายงาน

การวิจัย สำหรับมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาสูงสุดของคณะนิเทศศาสตร์พบว่า ประสบกับปัญหา ด้านเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ปัญหาด้านการทำวิทยานิพนธ์ โดยเป็นปัญหาเกี่ยวกับการหา หัวข้อวิทยานิพนธ์ การปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์ การทำหนังสือติดต่อราชการ การแปลผล การวิเคราะห์ข้อมูล นอกจากนี้ ยังประสบกับปัญหาด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยเป็น ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ความเอาใจใส่ของอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ความเป็นกันเองของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ปัญหาการรับผิดชอบต่อครอบครัว และปัญหาด้านการเงิน

โรจนา ศุขะพันธุ์ (2530) ได้วิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร” โดย ศึกษาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2529 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน 4 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 517 คน ผลการวิจัยพบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์การเรียน

กริสณา นกสกุล (2531) ได้วิจัยเรื่อง “องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร” โดยศึกษา จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 202 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ความรู้ความสามารถของนิสิตเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยและการเขียนรายงานการวิจัย การบริหารงานบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย โดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญสูงสุด

อรพินทร์ ชูชม และอัจฉรา สุชาวมณ (2531) ได้วิจัยเรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี ปัญหาส่วนตัว ทัศนคติ และนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิตระดับปริญญาโท” กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตปริญญาโทปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 311 คน เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบบันทึกผลการสอบคัดเลือก แบบบันทึกผลสัมฤทธิ์การสอบคัดเลือก แบบสอบถามปัญหาส่วนตัว แบบสำรวจทัศนคติและนิสัยในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนน

สอบคัดเลือก คณะมนุษยศาสตร์ระดับปริญญาตรี อุปนิสัยที่หลีกเลี่ยงการผลัดเวลาและวิธีการทำงาน สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีอำนาจการทำนายร้อยละ 35.10

ชนะ กองไตรย์ (2536) ได้วิจัยเรื่อง “กระบวนการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงคุณภาพรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ร่วมกับการสังเกตแบบมีส่วนร่วม กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตจำนวน 47 คน ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ของนิสิตประกอบด้วย 4 ปัจจัยหลักๆ ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านนโยบายของภาควิชา 2) ปัจจัยด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีหัวข้อวิจัยเตรียมให้นิสิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีบาร์มีหรือมีอำนาจการต่อรอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ความใส่ใจนิสิต 3) ปัจจัยด้านนิสิต ได้แก่นิสิตศึกษาหัวข้อที่ตนเองสนใจ นิสิตมีความตั้งใจจริง นิสิตมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีการวิจัยเพียงพอ 4) ปัจจัยด้านแหล่งค้นคว้า มีแหล่งค้นคว้าที่เพียงพอ ส่วนปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อกระบวนการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ของนิสิตได้แก่ หัวข้อที่นิสิตสนใจไม่อยู่ในขอบเขตของสาขาวิชา สำหรับปัจจัยด้านนิสิตได้แก่ นิสิตขาดการติดต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ นิสิตไม่มีเวลาทำวิทยานิพนธ์ นิสิตขาดความรู้และทักษะที่จำเป็น ได้แก่ ระเบียบวิธีการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล

ผจงจิต อินทสุวรรณ และคณะ (2536) ได้วิจัยเรื่อง “ตัวแปรที่สามารถทำนายผลการเรียนของนิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พฤติกรรมศาสตร์) สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร” กลุ่มตัวอย่างคือ บัณฑิตและนิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พฤติกรรมศาสตร์) สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ ในปีการศึกษา 2527-2533 จำนวน 61 คน นำคะแนนที่ได้จากผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผลการเรียนของนิสิตและข้อมูลในทะเบียนประวัติ นิสิตผลการวิจัยพบว่า คณะมนุษยศาสตร์ระดับปริญญาตรี คณะสอบคัดเลือกวิชาสถิติและวิจัย เพศ และประวัติการทำงานของนิสิต สามารถร่วมกันทำนายผลการเรียนในภาคเรียนที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีอำนาจการทำนายร้อยละ 37

ดุจดือน อิมโพธิ์ (2538) ได้วิจัยเรื่อง “การศึกษากลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับดีมาของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกข้อมูลร่วมกับการสัมภาษณ์ผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งได้ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ในระดับดีมา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนิสิต และหัวหน้าภาควิชา นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยโดยภาพรวมพบว่า กลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับดีมา ประกอบด้วย 5 กลยุทธ์หลักๆ ดังนี้ 1) กลยุทธ์การวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ นิสิตวางแผนการทำวิทยานิพนธ์อย่างรัดกุมและปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ จัดทำแผนการทำวิทยานิพนธ์โดยได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อที่สนใจศึกษาตั้งแต่ปีที่ 1 2) กลยุทธ์การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ นิสิตต้องพิจารณาเลือกหัวข้อที่น่าสนใจ มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ เลือกอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีความเข้าใจและสนใจในหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจศึกษาและมีเวลาให้นิสิต ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ 3) กลยุทธ์การบริหารเวลาการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์วางแผนตารางนัดหมาย อุทิศเวลาสำหรับทำวิทยานิพนธ์อย่างจริงจัง ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องในห้องสมุดพร้อมบันทึกรายละเอียดและสาระสำคัญ จัดสรรเวลาสำหรับเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ และลาศึกษาเต็มเวลาจนทำวิทยานิพนธ์แล้วเสร็จ 4) กลยุทธ์การเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ ได้แก่ เขียนให้กระชับ ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้องตามหลักภาษาและมีความเชื่อมโยง 5) กลยุทธ์การปรับตัวของนิสิต ได้แก่ นิสิตฝึกฝนตนเองให้มีความอดทนสูง ฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้ที่ทำงานอย่างเป็นระบบ ฝึกฝนตนเองให้มีนิสัยใฝ่เรียน และฝึกฝนให้รักการค้นคว้าหาความรู้

ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ (2538) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษากับไม่สำเร็จการศึกษาตามเวลาของหลักสูตรระดับปริญญาตรีในระบบการศึกษาทางไกล” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งเรียนหลักสูตรระดับปริญญาตรีต่อเนื่องหลักสูตร 2 ปี ปริญญาตรีต่อเนื่องหลักสูตร 3 ปี และปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความมีวินัยในตนเอง และการวางแผนการเรียน เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษากับไม่สำเร็จการศึกษาตามเวลาของหลักสูตร

พรนภา บรรจงกาลกุล (2539) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกการเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในสถาบันครู สังกัดทบวงวิทยาลัย” โดยศึกษา

จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2-4 ของปีการศึกษา 2538 จำนวน 364 คน จำแนกเป็นกลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 สูงกว่า 3.50 จำนวน 168 คน และกลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 196 คน ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรที่สามารถจำแนกการเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมมัธยมศึกษาตอนปลาย ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ และสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอน

สิริรัตน์ คุณจักร (2539) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งสำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษาจำนวน 163 คน และกลุ่มตัวอย่างซึ่งสำเร็จการศึกษาภายใน 5-6 ภาคการศึกษาจำนวน 94 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่จำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษาและสำเร็จการศึกษาภายใน 5-6 ภาคการศึกษา ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 2 ปัจจัยคือ 1) ปัจจัยด้านนิสิต ได้แก่ การลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา หรือลาศึกษาต่อเฉพาะช่วงเวลาที่เรียนรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร และเมื่อกลับเข้าปฏิบัติงานก็ได้ทำวิทยานิพนธ์ควบคู่ไปกับการปฏิบัติงาน ความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษและภาษาไทย ความสามารถด้านสถิติและการวิเคราะห์ผลทางสถิติ ลักษณะนิสัยส่วนบุคคลและอายุ 2) ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ เวลาในการให้คำปรึกษาและการให้กำลังใจของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ความต่อเนื่องในการทำวิทยานิพนธ์และการบริหารเวลาของนิสิต งบประมาณในการทำวิทยานิพนธ์ ความร่วมมือของกลุ่มตัวอย่าง การใช้เวลาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือของผู้ทรงคุณวุฒิ ความตรงต่อเวลา ความถูกต้องและความรวดเร็วในการพิมพ์ของผู้พิมพ์วิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยเหลือด้านค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

วิมล พลราช (2540) ได้วิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพหุภาคกับการวิเคราะห์จำแนกในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาในการศึกษาและผลการประเมินวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งสำเร็จการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2535-2537 จำนวน 266 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่จำแนกความ

สำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมหาบัณฑิตที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์ดีมาก ดีและผ่าน ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 2 ด้านคือ 1) องค์ประกอบด้านคุณลักษณะของนิสิต ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบวิจัย ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาเครื่องมือ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย การลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา ลักษณะนิสัยที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ มีความมุ่งมั่นในการแสวงหาความรู้ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ทำงานด้วยความรอบคอบ 2) องค์ประกอบด้านอาจารย์ที่ปรึกษาได้แก่ ความรู้ของอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องที่นิสิตทำวิทยานิพนธ์ ความรู้ของอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องระเบียบวิธีวิจัยและเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูล เวลาในการให้คำปรึกษา และคุณภาพในการให้คำแนะนำการทำวิทยานิพนธ์แก่นิสิต

อัญฐพร หิรัญพฤษ. (2541) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในวิทยาลัยพยาบาลราชชนนี ภาคเหนือ” กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 4 จำนวน 364 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวน 171 คน และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 193 คน ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในวิทยาลัยพยาบาลราชชนนีได้คือ นิสัยการเรียนของนักศึกษาพยาบาล

รุจิรัตน์ มณีศรี (2544) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ สังกัดกระทรวงสาธารณสุขที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี 2543 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวน 156 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจำนวน 206 คน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรจำแนกบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ประกอบด้วย 4 ตัวแปร ได้แก่ 1) ความมีวินัยในตนเอง ประกอบด้วย ความเชื่อมั่นในตนเอง ความตั้งใจ ความอดทนและความเป็นผู้นำ 2) เจตคติต่อวิชาชีพพยาบาล ประกอบด้วย ค่านิยมของสังคม ลักษณะวิชาชีพ การปฏิบัติงานและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานและผู้ให้บริการ 3) พฤติกรรมการเรียน 4) สภาพแวดล้อมของวิทยาลัยพยาบาล ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมด้านจิตใจและสังคม

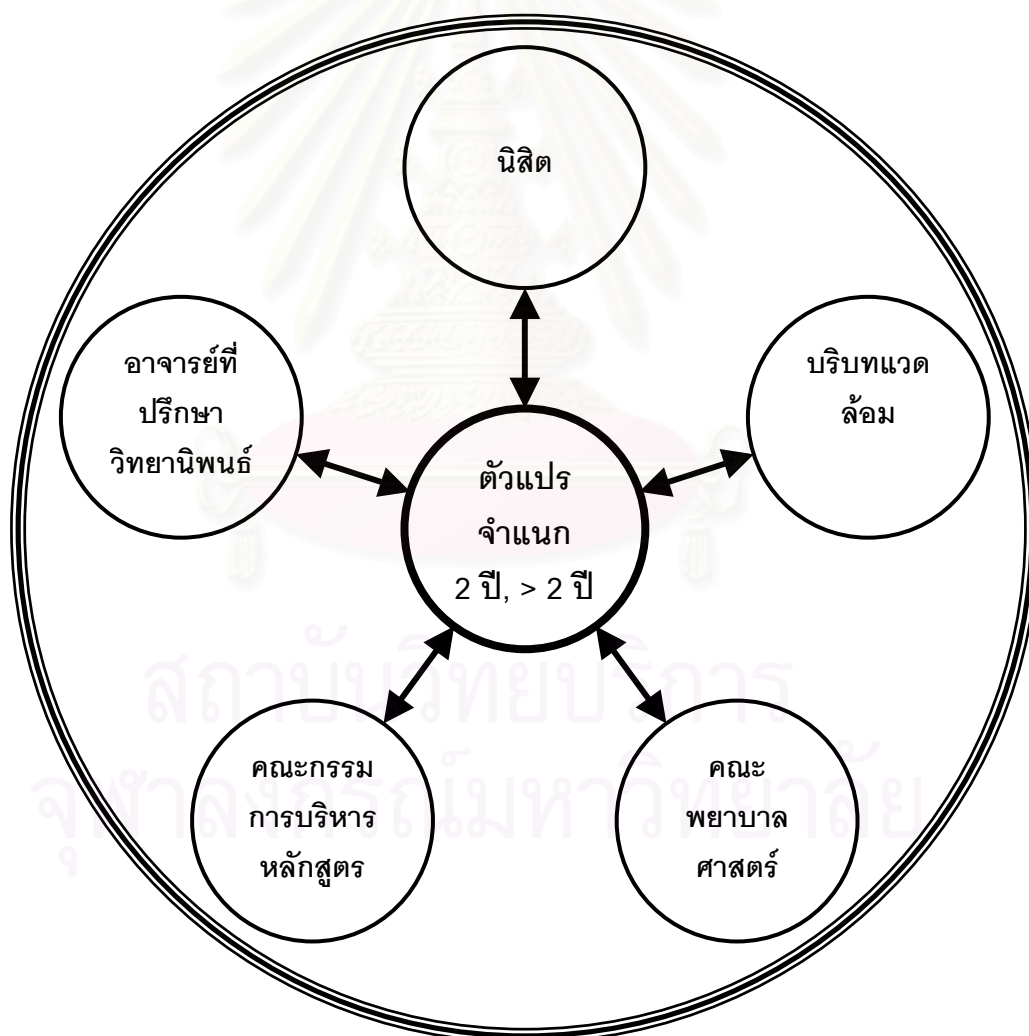
Aitken (1982) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัย พบว่า ระดับความสามารถทางสติปัญญาในระดับมัธยมศึกษา เป็นตัวแปรที่มีค่าสูงสุด ซึ่งระดับความสามารถทางสติปัญญาในระดับมัธยมศึกษา ประเมินจากคะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาที่ได้จากการสอบที่ใช้แบบสอบมาตรฐาน ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cooley et al. (1981) ซึ่งพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนของผู้เรียนคือ ผลสัมฤทธิ์การเรียนในระดับชั้นเรียนก่อนนี้

Freeman and Morss (1993) ได้วิจัยเรื่องลักษณะนิสัยกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาเอเชีย โดยสัมภาษณ์นักศึกษาชาวญี่ปุ่น จีน ไต้หวัน เกาหลี และเวียดนาม จำนวนรวมทั้งหมด 31 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มนี้ โดยส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือทุกวันๆละ 6-7 ชั่วโมง ได้วางแผนการเรียน มีสมาธิและตั้งใจอ่านหนังสือ และอ่านหนังสือร่วมกันเป็นกลุ่มกับเพื่อน

Yan and Gaier (1994) ได้วิจัย ปัจจัยที่เป็นเหตุทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวเอเชียและชาวอเมริกันจำนวน 358 คน ผลการวิจัยพบว่าความพยายามของนักศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน

Braunstein (http://www.iaes.org/conferences/past/philadel_52/prelim_program/index.htm) ได้ศึกษาปัจจัยที่ทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาหลักสูตรบริหารระดับปริญญาโท (MBA) ของสถานศึกษา Iona College มลรัฐ New Rochelle เมือง New York โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 240 คน ซึ่งสำเร็จการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1997-2000 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ระดับปริญญาตรี คะแนน GMAT และจำนวนปีของการปฏิบัติงาน สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาหลักสูตร MBA โดยเฉพาะคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี (GPA) และคะแนน GMAT มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโทในระดับสูงมาก

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ร่วมกับการสัมภาษณ์อาจารย์และมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา พบว่า ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ประกอบด้วย ตัวแปรด้านนิสิต ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต และตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำตัวแปรดังกล่าวมาเป็นกรอบเบื้องต้นของงานวิจัยนี้ ดังภาพประกอบที่ 4 โดยตัวแปรแต่ละด้าน ประกอบด้วยตัวแปรย่อยรวมทั้งสิ้น 15 ตัวแปร ดังแสดงในกรอบแนวคิดการวิจัย (หน้า 85)

ภาพประกอบที่ 4 กรอบเบื้องต้นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

จากตัวแปรจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา สรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา” ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 รวบรวมตัวแปรที่ใช้จำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้ระยะเวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา ด้วยวิธีการดังนี้

1.1 ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์และศิริชัย กาญจนวาสี (2523); นันทนา รัตนอาภา (2526); รายงานและงานวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; จารึก อัจฉารินทร์ (2529); อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530); กริสนา นกสกุล (2531); ชนะ กองไตรย์ (2536); ดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538); สิริรัตน์ คุณจักร (2539); วิมล พลราช (2540); บุญใจ ศรีสถิตยน์รากูร (2543); Jeanotte (1981); Welsh (1982); และ Braunstein (2003).

1.2 สัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาล- ศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ อาจารย์ประจำหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหา- บัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 4 ท่าน และมหาบัณฑิตที่สำเร็จ การศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล สาขาวิชาการ พยาบาลศึกษา สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ภาคใน เวลาราชการ ซึ่งเป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 10 คน และ มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษา จำนวน 8 คน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ ด้วยตนเอง โดยใช้แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด และใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Interview) ตามวัน เวลา และสถานที่ซึ่งได้นัดหมายไว้ ใช้เวลาสัมภาษณ์ประมาณ ท่านละ 30 นาที โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมปัจจัยที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนทำให้นิสิตสำเร็จการ ศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

1.3 นำข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 มาวิเคราะห์ เพื่อคัดเลือกตัวแปรที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ศึกษาในงานวิจัยนี้ สำหรับตัวแปรที่คัดเลือกมาศึกษา ได้แก่

1.3.1 ตัวแปรด้านนิสิต ประกอบด้วย 1) คะแนนสอบวิชาภาษาไทย 2) คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ 3) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี 4) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท 5) สาขาวิชาที่ศึกษา 6) ลักษณะการลาศึกษา 7) ภาระงานที่รับผิดชอบ 8) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ 9) ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา

1.3.2 ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม ประกอบด้วย 1) สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย 2) การสนับสนุนทางสังคม

1.3.3 ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ ประกอบด้วย 1) การบริหารงานวิทยานิพนธ์ 2) การบริการการศึกษา

1.3.4 ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ได้แก่ การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์

1.3.5 ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย 1) ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการ 2) คุณลักษณะส่วนบุคคล 3) ลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขั้นที่ 2 รวบรวมจำนวนมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งหลักสูตรแผน ก (2) และแผน ข ของทุกสาขาวิชาที่เข้าศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2541 - 2544 โดยทำหนังสือถึงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย และสำเนาเวียนหัวหน้างานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอข้อมูลมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตระหว่างปีการศึกษา 2542 - 2545 พร้อมภาคและปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ตลอดจนชื่อและที่อยู่ตามที่มหาบัณฑิตได้ให้ไว้

วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากงานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย พบว่ามหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ในปีการศึกษา 2542 - 2545 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 306 คน จำแนกเป็น มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 169 คน และมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 137 คน

ขั้นที่ 3 สร้างแบบสอบถามสำหรับรวบรวมข้อมูลตัวแปรที่ใช้จำแนกกลุ่มมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา พร้อมตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเที่ยงของแบบสอบถาม

ขั้นที่ 4 รวบรวมข้อมูลจากมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยส่งแบบสอบถามไปยังมหาบัณฑิตทางไปรษณีย์ พร้อมแนบซองเปล่าซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้วิจัยและติดแสตมป์สำหรับให้มหาบัณฑิตส่งกลับคืนผู้วิจัย

ขั้นที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS Version 10

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรคือ มหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541 - 2544 และสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2542 - 2545 ซึ่งสำเร็จจากหลักสูตรแผน ก (2) และหลักสูตรแผน ข ของสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา สาขาวิชาการพยาบาลศาสตร์ สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ และสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ รวมทั้งสิ้น 306 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1.1 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 169 คน

1.2 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 137 คน

รายละเอียดของจำนวนมหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 – 2544 และสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ในปีการศึกษา 2542 – 2545 ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนภาคที่มหาวิทยาลัยใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ในปีการศึกษา 2541 – 2544 จำแนกตามสาขาวิชา

ปี	สาขาวิชา	จำนวนภาคที่ใช้ศึกษา					รวม
		4	5	6	7	8	
41	พยาบาลศึกษา	15	1	0	2	1	19
41	บริหารการพยาบาล(ในเวลาราชการ)	24	2	3	0	0	29
	รวม	39	3	3	2	1	48
42	พยาบาลศึกษา	15	2	0	0	3	20
42	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	16	10	2	0	1	29
42	บริหารการพยาบาล (นอกเวลาราชการ)	0	17	9	4	6	36
	รวม	31	29	11	4	10	86
43	พยาบาลศึกษา	14	2	1	1	1	19
43	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	26	7	1	0	0	34
43	บริหารการพยาบาล (นอกเวลาราชการ)	3	26	3	0	0	32
43	พยาบาลศาสตร์	3	6	7	0	0	16
43	สุขภาพจิตและจิตเวช	4	3	0	0	0	7
	รวม	50	44	12	1	1	108
44	พยาบาลศึกษา	4	0	0	0	0	4
44	บริหารการพยาบาล (ในเวลาราชการ)	29	3	0	0	0	32
44	บริหารการพยาบาล (นอกเวลาราชการ)	2	0	0	0	0	0
44	พยาบาลศาสตร์	8	8	0	0	0	16
44	สุขภาพจิตและจิตเวช	6	5	0	0	0	11
	รวม	49	16	0	0	0	65
	รวมทั้งสิ้น	169	92	26	7	12	306

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ฉบับได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด มีคำถามจำนวน 5 ข้อ สำหรับใช้สัมภาษณ์อาจารย์ประจำหลักสูตรจำนวน 4 ท่าน และมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตภายในสองปีการศึกษาจำนวน 10 คน และภายหลังสองปีการศึกษาจำนวน 8 คน

ฉบับที่ 2 แบบสอบถาม เพื่อรวบรวมข้อมูลจากมหาบัณฑิต แบ่งเป็น 10 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล เป็นแบบเติมคำและแบบเลือกตอบ จำนวน 13 ข้อ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ สาขาที่ศึกษา ปีการศึกษาที่เข้าศึกษา จำนวนภาคที่ใช้ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา อายุเมื่อเริ่มเข้าศึกษา สถานภาพสมรส คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท คะแนนสอบภาษาไทย คะแนนสอบภาษาอังกฤษ ผลสอบวิทยานิพนธ์ แหล่งที่พักอาศัย ลักษณะแหล่งที่พักอาศัย และบุคคลที่พักอาศัยด้วย

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามภาระงานที่รับผิดชอบในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 7 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - ไม่ต้องรับผิดชอบ

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงจากแบบสอบถามภาระงานที่รับผิดชอบของพยาบาลประจำการ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น (บุญใจ ศรีสถิตยน์ราษฎร์, 2530)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต จำนวน 24 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

ความมีวินัยในตนเอง	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 – 5
ความไม่ใฝ่รู้	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 6 – 10
พฤติกรรมกล้าแสดงออก	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 11 – 15
ความไม่ใฝ่สัมฤทธิ์	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 16 – 20
เจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์	จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 21 – 24

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษาของมหาบัณฑิต จำนวน 17 ข้อ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

ความรู้การวิจัย	จำนวน 9 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 - 9
ความรู้สถิติ	จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 10- 13
ทักษะด้านภาษา	จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 14 - 17

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักของมหาบัณฑิต จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเน้นสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วย

บรรยากาศ	จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 - 4
การสื่อสารและการคมนาคม	จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ 5 - 7
คอมพิวเตอร์และเครื่องพิมพ์	จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ 8 - 10

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของมหาบัณฑิต จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากแนวคิดการสนับสนุนทางสังคมของ Thoits (1986) ประกอบด้วย

การสนับสนุนด้านอารมณ์	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 - 5
การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 6 - 10
การสนับสนุนด้านทรัพยากร	จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 11 - 20

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 6 ข้อ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

การจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษา	จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 - 4
การอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์	จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 5
การสอบวิทยานิพนธ์	จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 6

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามการบริการการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ในช่วงที่
ทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 11 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมาก
ที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรม
และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

บริการห้องสมุด	จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 - 5
บริการของศูนย์คอมพิวเตอร์	จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 6 - 9
บริการออกหนังสือขอความร่วมมือ	จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 10
บริการที่นั่งทำงานนอกเวลาเรียน	จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 11

ส่วนที่ 9 แบบสอบถามการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการ
บริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำนวน 4 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้
คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 10 แบบสอบถามอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต จำนวน
24 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรม
และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการ	จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 - 6
คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 7 - 12
ลักษณะการให้คำปรึกษา	จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 13 - 24

การแปลความหมาย

การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรมาตราประมาณค่า 5 ระดับ กำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00 = คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49 = คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง

คะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49 = คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49 = คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49 = คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาก

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การพิจารณาความเหมาะสมเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามให้คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (รองศาสตราจารย์ ดร. จินตนา ญนิพันธุ์) พิจารณาความเหมาะสมเบื้องต้นก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงตามเนื้อหา

2. การพิจารณาความตรงตามเนื้อหา

ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ มีจำนวน 4 ท่าน ส่วนผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม มีจำนวน 7 ท่าน (รายนามผู้เชี่ยวชาญอยู่ในภาคผนวก ข)

ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถามแต่ละส่วน ผ่านเกณฑ์ที่ได้รับการยอมรับคือ มีค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหามากกว่า .80 ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถามแต่ละส่วน

แบบสอบถาม	ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI)
ภาระงานที่รับผิดชอบ	1.00
ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์	.92
ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติศาสตร์ และทักษะด้านภาษา	.94
สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย	.90
การสนับสนุนทางสังคม	.90
การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์	1.00
การบริการการศึกษา	.91
การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร	1.00
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	.92

การทดสอบความเที่ยง

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบหาค่าความเที่ยง โดยนำไปให้มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาลึกสุตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จากคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล รวมทั้งสิ้น 30 คน ช่วงเวลาที่ใช้รวบรวมข้อมูลคือ วันที่ 17 – 24 สิงหาคม 2546

แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมีข้อมูลครบถ้วนทุกฉบับ ซึ่งเมื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟา ครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละส่วน และรวมทั้งฉบับผ่านเกณฑ์การยอมรับคือ มีค่าความเที่ยงมากกว่า .80 ขึ้นไป และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected item-total correlation) .30 ขึ้นไป ซึ่งค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละส่วนและรวมทั้งฉบับ แสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละส่วนและรวมทั้งฉบับ

แบบสอบถาม	ค่าความเที่ยง	
	ทดลองใช้ (n = 30)	ใช้จริง (n = 293)
ภาระงานที่รับผิดชอบ	.70	.70
ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์	.92	.94
ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติศาสตร์ และทักษะด้านภาษา	.96	.94
สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย	.84	.81
การสนับสนุนจากสังคม	.90	.87
การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์	.84	.80
การบริการการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์	.83	.85
การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการ	.93	.83
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	.97	.95
ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการ	.92	.86
คุณลักษณะส่วนบุคคล	.93	.90
ลักษณะการให้คำปรึกษา	.96	.93
รวมทั้งฉบับ	.97	.95

การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. รวบรวมจำนวนมหาบัณฑิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2541 - 2544 และสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งหลักสูตรแผน ก (2) และแผน ข ของทุกสาขาวิชา ในปีการศึกษา 2542 - 2545 โดยทำหนังสือถึงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย และสำเนาเรียนหัวหน้างานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตในปีการศึกษา 2542 - 2545 รวมทั้งภาคการศึกษาและปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ตลอดจนชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์

2. วิเคราะห์ ข้อมูลที่ได้จากงานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย พบว่า มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตระหว่างปีการศึกษา 2542- 2545 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 306 คน โดยมีมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 169 คน และ มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 137 คน

3. ในกรณีที่ทราบว่ามหาบัณฑิตได้ย้ายสถานที่ทำงาน หรือย้ายที่อยู่จากเดิมที่ได้แจ้งบัณฑิตวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ติดต่อไปยังเพื่อนสนิทของมหาบัณฑิต เพื่อขอที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ที่เป็นปัจจุบัน

4. ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ พร้อมแนบซองเปล่าซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้วิจัยและติดตามแบบสอบถามให้มหาบัณฑิตส่งกลับคืนผู้วิจัย นอกจากนี้ ได้แนบปากกาลูกกลิ้ง 1 ด้าม เพื่อเอื้อต่อการตอบแบบสอบถามของมหาบัณฑิต

5. ติดตามแบบสอบถาม โดยการโทรศัพท์ไปยังมหาบัณฑิตภายหลังส่งแบบสอบถามไป 2 สัปดาห์ เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยวาจา จากนั้นได้ติดตามเป็นระยะๆ เพื่อให้ได้แบบสอบถามกลับคืนมามากที่สุด

ภายหลังจากที่ผู้วิจัยได้โทรศัพท์ไปยังมหาบัณฑิต และได้รับทราบจากมหาบัณฑิตว่าไม่ได้รับแบบสอบถาม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนที่อยู่หรือแบบสอบถามสูญหาย ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปให้มหาบัณฑิตตามที่อยู่ซึ่งได้จากมหาบัณฑิต

ช่วงเวลาที่ใช้รวบรวมข้อมูลคือ วันที่ 20 กันยายน ถึงวันที่ 19 ธันวาคม 2546 รวมเวลาที่ใช้รวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 3 เดือน

6. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนและมีข้อมูลตัวแปรที่ต้องการศึกษาครบถ้วนมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งมีจำนวน 293 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.75 ของจำนวนที่แบบสอบถามส่งทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่รวบรวมได้ ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาค่าต่างๆ ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์หาค่าความถี่และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาที่ศึกษา ปีการศึกษาที่เข้าศึกษา จำนวนภาคที่ใช้ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา อายุเมื่อเริ่มเข้าศึกษา สถานภาพสมรส ผลสอบวิทยานิพนธ์ แหล่งที่พักอาศัย สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัยและบุคคลที่พักอาศัย

2. แปลงตัวแปรอิสระที่มีมาตราวัดระดับนามมาตรา (Nominal scale) ได้แก่ สาขาวิชาที่ศึกษา และลักษณะการลาศึกษา ให้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy variables)

3. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระ จำแนกตามกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

3.1 ตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุเมื่อเริ่มเข้าศึกษา คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี และคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท

3.2 ตัวแปรด้านพื้นฐานความรู้ ได้แก่ คะแนนสอบวิชาภาษาไทย คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท สาขาวิชาที่ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา ภาระงานที่รับผิดชอบ ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติศาสตร์ และทักษะด้านภาษา

3.3 ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม ได้แก่ สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย และการสนับสนุนทางสังคม

3.4 ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ ได้แก่ การบริหารงานวิทยานิพนธ์ และการบริการการศึกษา

3.5 ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ได้แก่ การพิจารณาโครงการวิทยานิพนธ์

3.6 ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และลักษณะการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4. ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ด้วยสถิติจำแนกกลุ่ม
5. วิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา โดยใช้สถิติวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant analysis)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด 5 ตอน เรียงตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระจำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา ซึ่งได้แก่

2.1 ตัวแปรด้านนิสิต ได้แก่ คะแนนภาษาไทย คะแนนภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท สาขาที่ศึกษา ลักษณะการลาศึกษา ภาระงานที่รับผิดชอบ ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา

2.2 ตัวแปรด้านบริบทแวดล้อม ได้แก่ สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย และการสนับสนุนทางสังคม

2.3 ตัวแปรด้านคณะพยาบาลศาสตร์ ได้แก่ การบริหารงานวิทยานิพนธ์และการบริการการศึกษา

2.4 ตัวแปรด้านคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ได้แก่ การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์

2.5 ตัวแปรด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 3 ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่วิเคราะห์ด้วยสถิติจำแนกกลุ่ม

ตอนที่ 4 ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.1 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรอิสระซึ่งจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

4.2 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐานและคะแนนดิบ

4.3 ค่าสัมประสิทธิ์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter

4.4 ร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter

4.5 ค่าสัมประสิทธิ์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise

4.6 ร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มระหว่างวิธี Enter และวิธี Stepwise

สัญลักษณ์ที่นำเสนอในงานวิจัย มีความหมายดังนี้

- X1 = คะแนนสอบวิชาภาษาไทย
- X2 = คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ
- X3 = คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี
- X4 = คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท
- X5 = สาขาวิชาที่ศึกษา
- X5.1 = สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา
- X5.2 = สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์
- X5.3 = สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ
- X5.4 = สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ
- X5.5 = สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช
- X6 = ลักษณะการลาศึกษา
- X6.1 = ลาศึกษาเต็มเวลา
- X6.2 = ไม่ได้ลาศึกษา
- X6.3 = ลาศึกษาบางเวลา
- X7 = ภาระงานที่รับผิดชอบ
- X8 = ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์
- X9 = ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา
- X10 = สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย
- X11 = การสนับสนุนจากสังคม
- X12 = การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์
- X13 = การบริการการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์
- X14 = การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร
- X15 = อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละ ของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ข้อมูลส่วนบุคคล	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	n = 160		n = 133		n = 293	
เพศ						
หญิง	159	99.4	132	99.2	291	99.3
ชาย	1	.6	1	.8	2	.7
สาขาที่สำเร็จการศึกษา						
พยาบาลศึกษา	45	28.1	15	11.3	60	20.5
พยาบาลศาสตร์	12	7.5	21	15.8	33	11.3
จิตเวชศาสตร์	9	5.6	6	4.5	15	5.1
บริหารพยาบาล (ในเวลา)	89	55.6	28	21.1	117	39.9
บริหารพยาบาล(นอกเวลา)	5	3.1	63	47.4	68	23.2
ปีการศึกษาที่เข้าศึกษา						
2541	37	23.1	9	6.8	46	15.7
2542	28	17.5	52	39.1	80	27.3
2543	46	28.8	58	43.6	104	35.5
2544	49	30.6	14	10.5	63	21.5
จำนวนภาคที่ใช้ศึกษา						
4 ภาค	160	100.0	-	-	160	54.6
5 ภาค	-	-	91	68.4	91	31.1
6 ภาค	-	-	24	18.0	24	8.2
7 ภาค	-	-	6	4.5	6	2.0
8 ภาค	-	-	12	9.1	12	4.1

ลักษณะการลาศึกษา

เต็มเวลา	122	76.3	30	22.6	152	51.9
ลาบางเวลา	3	1.9	22	16.5	25	8.5
ไม่ได้ลาศึกษา	35	21.9	81	60.9	116	39.6

ผลสอบวิทยานิพนธ์

ดีมาก	52	32.5	15	11.3	67	22.9
ดี	98	61.1	102	76.7	200	68.3
ผ่าน	10	6.3	16	12.0	26	8.9

อายุเมื่อเริ่มเข้าศึกษา

20-25	17	10.6	11	8.3	28	9.6
26-30	55	34.4	39	29.3	94	32.1
31-35	33	20.6	32	24.1	65	22.2
36-40	41	25.6	23	17.3	64	21.8
41-45	14	8.8	22	16.5	36	12.3
46-50	-	-	6	4.5	6	2.0

สถานภาพสมรส

โสด	118	73.8	83	62.4	201	68.6
คู่	41	25.6	47	35.3	88	30.0
หย่า/หม้าย	1	.6	3	2.3	4	1.4

แหล่งที่พักอาศัย

กทม.	127	79.4	89	66.9	216	73.7
เขตปริมณฑล	18	11.2	21	15.8	39	13.3
ต่างจังหวัด	15	9.4	23	17.3	38	13.0

ลักษณะแหล่งที่พักอาศัย

บ้าน	71	44.4	69	51.9	140	47.8
หอพัก	54	33.7	53	39.8	107	36.5
คอนโด/อพาร์ทเมนต์	35	21.9	11	8.3	46	15.7

บุคคลที่พักอาศัยด้วย						
ครอบครัว	86	53.7	82	61.7	168	57.3
เพื่อน	40	25.0	34	25.6	74	25.3
ญาติ	19	11.9	8	6	27	9.2
พักคนเดียว	15	9.4	9	6.8	24	8.2

จากตารางที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการจำนวนสูงสุด ร้อยละ 55.6 รองลงมาคือสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา ร้อยละ 28.1 และน้อยที่สุดคือ สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ร้อยละ 3.1 จำนวนที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2543 และในปีการศึกษา 2544 มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนจำนวนที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2542 มีจำนวนน้อยกว่าปีการศึกษาอื่นๆ โดยส่วนใหญ่ลาศึกษาเต็มเวลา ร้อยละ 76.3 ไม่ได้ลาศึกษา ร้อยละ 21.9 ผลสอบวิทยานิพนธ์ได้ระดับดี ร้อยละ 61.1 และระดับดีมาก ร้อยละ 32.5 อายุเมื่อเริ่มเข้าศึกษาอยู่ระหว่าง 26-30 ร้อยละ 34.4 และอายุระหว่าง 36-40 ร้อยละ 25.6 สถานภาพโสด ร้อยละ 73.8 และสถานภาพคู่ ร้อยละ 25.6 ส่วนใหญ่พักอาศัยในเขต กทม. ร้อยละ 79.4 รองลงมาคือ พักอาศัยในเขตปริมณฑล ร้อยละ 11.2 แหล่งพักอาศัยคือบ้าน ร้อยละ 44.4 และส่วนใหญ่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 53.7

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการจำนวนสูงสุด ร้อยละ 47.4 รองลงมาคือ สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ ร้อยละ 21.1 และน้อยที่สุดคือ สาขาวิชาการพยาบาล สุขภาพจิตและจิตเวช โดยมีเพียงร้อยละ 4.5 จำนวนที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2543 มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 43.6 รองลงมาคือ เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2542 ร้อยละ 39.1 ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ภาคการศึกษา ร้อยละ 68.4 รองลงมาสำเร็จการศึกษาภายใน 6 ภาคการศึกษา ร้อยละ 18.0 ซึ่งในกลุ่มนี้มีจำนวนผู้ที่ไม่ได้ลาศึกษาต่อสูงถึงร้อยละ 60.9 ลาศึกษาต่อ ร้อยละ 22.6 ผลสอบวิทยานิพนธ์ได้ระดับดี ร้อยละ 76.7 และระดับดีมาก ร้อยละ 11.3 อายุเมื่อเริ่มเข้าศึกษา โดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-30 ร้อยละ 29.3 และอายุระหว่าง 31-35 ร้อยละ 24.1 สถานภาพโสด ร้อยละ 62.4 และสถานภาพคู่ ร้อยละ 35.3 ส่วนใหญ่พักอาศัยในเขต กทม. ร้อยละ 66.9 รองลงมาคือ พักอาศัยต่างจังหวัด ร้อยละ 17.3 แหล่งพักอาศัยคือบ้าน ร้อยละ 51.9 และส่วนใหญ่พักอาศัยกับครอบครัว ร้อยละ 61.7

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระจำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านนิสิต จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา

ตัวแปร	ใช้เวลา 2 ปี n = 160				ใช้เวลา > 2 ปี n = 133				t
	X	SD	Min	Max	X	SD	Min	Max	
GPA ตรี	2.94	.34	2.01	3.79	2.87	.32	2.28	3.80	1.780
ไทย	57.79	6.91	40	77	56.77	7.09	43	77	1.242
อังกฤษ	438.84	26.27	399	560	428.74	23.82	377	550	3.419**
GPA โท	3.74	.14	3.28	4.00	3.66	.17	3.03	4.00	4.241***

**P< .01

***P< .001

จากตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยของตัวแปรปัจจัยด้านนิสิต ระหว่างกลุ่มมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของภาระงานที่รับผิดชอบรายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ภาระงาน	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. ใฝ่ใช้/ตัวแทนจำหน่าย/ TA	1.46	.94	1.63	1.05	-1.495
2. ชัก-รีดเสื้อผ้า	2.16	1.39	2.02	1.32	.838
3. ทำความสะอาดบ้าน	3.19	1.22	2.89	1.18	2.174*
4. เตรียมอาหาร	1.98	1.24	2.10	1.14	-.830
5. ดูแลบิดา – มารดา	2.04	1.12	2.36	1.23	-2.361*
6. ดูแลบุตร/หลาน	1.61	1.24	1.71	1.22	-.652
7. ช่วยครอบครัวประกอบอาชีพ	1.42	1.05	1.80	1.21	-2.827**
ภาระงานโดยรวม	13.86	4.95	14.50	4.73	-1.138

*P < .05

**P < .01

จากตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยภาระงานที่รับผิดชอบโดยรวมระหว่างกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยภาระงานที่รับผิดชอบที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 3 ด้าน ได้แก่ ทำความสะอาดบ้าน/ห้องน้ำ/ห้องนอน (ข้อ 3) โดยค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ส่วนที่เหลืออีก 2 ด้านคือ ดูแลบิดา มารดา (ข้อ 5) และช่วยครอบครัวประกอบอาชีพ (ข้อ 7) โดยค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาน้อยกว่ากลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. วางแผนทำวิทยานิพนธ์	4.29	.72	3.26	.95	10.258***
2. ควบคุมตนเองทำวิทยานิพนธ์	4.56	.55	3.41	1.10	10.906***
3. ตรงต่อเวลาตามนัดกับอาจารย์	4.66	.47	3.83	1.02	8.591***
4. เก็บตัสเก็บเป็นระบบ	4.18	.70	3.81	.82	4.103***
5. เตรียมตัวก่อนพบอาจารย์	4.30	.60	3.86	.80	5.327***
ความมีวินัยโดยรวม	21.99	1.90	18.35	3.57	10.592***
6. สนใจแสวงหาความรู้ใหม่ๆ	4.38	.56	4.01	.78	4.677***
7. ค้นหาเอกสารแหล่งปฐมภูมิ	4.38	.57	4.07	.76	4.061***
8. สนทนากับนักวิชาการ/อาจารย์	3.91	.67	3.73	.93	1.988**
9. สืบค้นวรรณกรรมให้ครอบคลุม	4.63	.51	4.34	.72	4.065***
10. ศึกษาวิธีการวิจัยทุกขั้นตอน	4.40	.55	4.05	.78	4.446***
ความใฝ่รู้โดยรวม	21.69	2.10	20.20	3.01	4.811***
11. แสดงความคิดเห็นกับอาจารย์	4.15	.62	3.82	.76	4.042***
12. แสดงความคิดเห็นกับกรรมการฯ	4.06	.66	3.74	.73	3.861***
13. หาแนวทางที่เหมาะสมแก้ปัญหา	4.40	.60	4.09	.75	3.390***
14. ชักถามอาจารย์ฯจนกระจ่าง	4.33	.62	4.08	.83	2.792**
15. เมื่อประสบปัญหา ปรึกษา อาจารย์ฯโดยเร็วที่สุด	4.41	.73	4.03	.88	4.069***
พฤติกรรมกล้าแสดงออกโดยรวม	21.35	2.36	19.77	3.14	4.799***
16. ทำวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ	4.59	.55	3.83	1.02	7.717***
17. ทำวิทยานิพนธ์เต็มศักยภาพ	4.67	.51	4.20	.80	5.777***
18. ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค	4.58	.61	4.10	.94	5.123***

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
19. สร้างกำลังใจให้กับตนเอง	4.63	.53	4.06	1.01	5.793***
20. ตั้งใจให้สำเร็จภายใน 2 ปี	4.80	.51	3.51	1.09	12.522***
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยรวม	23.27	1.94	19.71	3.94	9.517***
21. สุขใจ เมื่อทำวิทยานิพนธ์	3.66	1.01	3.16	1.11	4.026***
22. อดทนเวลากับการทำวิทยานิพนธ์	4.47	.61	3.77	1.00	7.131***
23. คำนึงถึงคุณค่าของวิทยานิพนธ์	4.64	.52	4.32	.81	5.048***
24. ไม่เบื่อหน่ายในการทำวิทยานิพนธ์	3.67	.87	3.23	1.03	4.006***
เจตคติการทำวิทยานิพนธ์โดยรวม	16.44	2.28	14.38	3.20	6.226***
ลักษณะนิสัยทุกด้านโดยรวม	104.74	7.96	92.40	14.66	8.706***

**P< .01

***P< .001

จากตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์รายข้อ รายด้านและโดยรวมของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาสองปีการศึกษา สูงกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อ พบว่า ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงและสูงมาก ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อ 20 ตั้งใจอย่างแน่วแน่ให้สำเร็จภายในสองปี ($\bar{X}=4.80$, SD = .51) รองลงมาคือ ข้อ 17 ทำวิทยานิพนธ์อย่างเต็มศักยภาพ ($\bar{X} = 4.67$, SD = .51) ข้อ 3 ตรงต่อเวลาตามนัดหมายกับอาจารย์ ($\bar{X} = 4.66$, SD = .47)

ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและสูง ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 21 สุขใจเมื่อได้ใช้เวลาว่างทำวิทยานิพนธ์ ($\bar{X}=3.16$, SD = 1.11) รองลงมาคือ ข้อ 1 วางแผนทำวิทยานิพนธ์อย่างมีระบบ ($\bar{X} = 3.26$, SD = .95)

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ความรู้วิจัย สถิติและทักษะภาษา	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. แนวคิด/ทฤษฎีที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์	4.24	.53	4.05	.75	2.459*
2. การสืบค้นวรรณกรรม	4.34	.61	4.11	.70	3.028**
3. การค้นหาปัญหาการวิจัย	4.06	.74	3.76	.91	3.035**
4. กรอบแนวคิดการวิจัย	3.98	.59	3.84	.82	1.645
5. การออกแบบการวิจัย	3.68	.71	3.51	.78	1.880
6. การสุ่มตัวอย่าง	4.00	.66	3.68	.86	3.553***
7. การสร้างเครื่องมือวิจัย	4.28	.69	3.82	.88	4.969***
8. การรวบรวมข้อมูล	4.27	.69	3.93	.82	3.821***
9. การเขียนอภิปรายผลการวิจัย	4.04	.67	3.76	.85	3.051**
ความรู้การวิจัยโดยรวม	38.11	3.72	35.50	5.75	4.295***
10. การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม	4.18	.79	3.80	.97	3.531***
11. การกำหนดรหัสข้อมูล	4.12	.78	3.72	1.00	3.743***
12. การประมวลผลข้อมูล	3.93	.90	3.59	1.01	3.001**
13. การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล	4.06	.74	3.76	.91	3.035**
ความรู้สถิติโดยรวม	16.27	2.60	14.87	3.38	3.918***
14. แปล วิเคราะห์ สรุปรายภาษาไทย	3.98	.59	3.84	.82	1.694
15. แปล วิเคราะห์ สรุปรายอังกฤษ	3.68	.71	3.51	.78	1.880
16. เรียบเรียงรายงานวิทยานิพนธ์	4.00	.66	3.68	.86	3.553***
17. พิมพ์รายงานวิทยานิพนธ์	4.27	.69	3.82	.88	4.969***
ทักษะด้านภาษาโดยรวม	15.93	2.02	14.85	2.69	3.824***

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ความรู้วิจัย สถิติและทักษะภาษา	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
ความรู้วิจัย สถิติ และทักษะทางภาษาโดยรวม	70.31	7.87	65.23	10.93	4.488***

* P < .05

** P < .01

*** P < .001

จากตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา รายด้าน และโดยรวมของกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา สูงกว่ากลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อ พบว่า โดยส่วนใหญ่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาและแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียง 4 ข้อเท่านั้น ที่พบว่าค่าเฉลี่ยไม่แตกต่าง ได้แก่ ข้อ 4 ความรู้การกำหนดกรอบแนวคิด ข้อ 5 ความรู้การออกแบบวิจัย ข้อ 14 แปล วิเคราะห์ สรุปย่อภาษาไทย และข้อ 15 แปล วิเคราะห์ สรุปย่อภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัยด้าน และโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหับัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา

สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พัก	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. ระบบการระบายอากาศ	3.83	.89	3.89	.99	-.637
2. ปราศจากสิ่งรบกวนสมาธิ	3.86	.91	4.01	.89	-1.372
3. ให้อุ่นนอนหลับได้สนิท	4.03	.96	4.20	.86	-1.529
4. เป็นส่วนตัว	4.29	.89	4.14	.98	1.398
บรรยากาศโดยรวม	16.01	2.86	16.23	3.07	-.654
5. สะดวกในการเดินทางมาคณะฯ	3.91	1.07	3.69	1.07	1.701
6. สะดวกเดินทางไปยังห้องสมุดอื่นๆ	3.62	1.01	3.41	1.08	1.673
7. โทรศัพท์เชื่อมต่อการติดต่อสื่อสาร	3.94	1.18	4.20	1.03	-1.955
การสื่อสาร โทรคมนาคมโดยรวม	11.47	2.36	11.30	2.41	.601
8. คอมพิวเตอร์เชื่อมต่อการสืบค้น	3.21	1.61	3.49	1.48	-1.518
9. คอมพิวเตอร์พิมพ์รายงาน	4.34	1.12	4.36	.95	-.140
10. เครื่องพิมพ์รายงานวิทยานิพนธ์	4.26	1.17	4.26	1.00	.005
คอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์โดยรวม	11.81	3.22	12.11	2.84	-.817
สภาพแวดล้อมแหล่งที่พักโดยรวม	39.28	6.32	39.64	6.78	-.467

จากตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัยข้อและโดยรวมระหว่าง กลุ่มมหับัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหับัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการสนับสนุนทางสังคม รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหัพัตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. ห่วงใยสุขภาพ	4.39	.72	4.39	.80	-.039
2. ใช้คำพูดที่สร้างกำลังใจ	4.38	.77	4.36	.82	.152
3. ให้คำปรึกษาและร่วมแก้ไขปัญหา	4.03	1.03	3.92	.96	.919
4. ไม่รบกวนสมาธิขณะทำวิทยานิพนธ์	4.41	.77	4.20	.83	2.213*
5. เข้าใจความยากลำบาก	4.34	.78	4.23	.86	1.091
การสนับสนุนด้านอารมณ์โดยรวม	21.44	3.33	21.11	3.48	1.085
6. ช่วยสืบค้นเอกสารวิชาการ	2.76	1.33	2.81	1.27	-.365
7. ให้คำแนะนำวิธีการสืบค้นเอกสาร	2.86	1.29	2.84	1.24	.095
8. ความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่าง	4.15	.72	4.14	.79	.166
9. ความร่วมมือจากหน่วยงานที่เก็บข้อมูล	3.86	.93	3.84	1.04	.176
10. ความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญ	3.96	.73	3.95	.87	.159
การสนับสนุนด้านข้อมูลโดยรวม	17.62	3.38	17.58	3.18	.022
11. ช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้าน	3.61	1.41	3.83	1.14	-1.438
12. ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายทำวิทยานิพนธ์	3.54	1.53	3.32	1.58	1.176
13. ช่วยประสานงานรวบรวมข้อมูล	2.82	1.47	3.13	1.32	-1.900
14. ช่วยรวบรวมข้อมูล	2.90	1.41	2.89	1.45	.076
15. ช่วยลงรหัสข้อมูล	2.09	1.40	2.23	1.37	-.812
16. ช่วยประมวลผลข้อมูล	2.12	1.38	2.41	1.37	-1.783
17. ช่วยพิมพ์รายงานวิทยานิพนธ์	2.23	1.43	2.53	1.52	-1.749
18. ช่วยตรวจคำผิด	2.17	1.27	2.36	1.39	-1.195
19. การสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงาน	2.45	1.74	3.14	1.45	-3.719***
20. การสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา	3.59	1.69	3.55	1.40	.249

ตารางที่ 12 (ต่อ)

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
การสนับสนุนด้านทรัพยากรโดยรวม	27.53	9.24	29.38	.079	-1.761
การสนับสนุนทางสังคมโดยรวม	66.65	13.49	68.06	12.59	-.918

*P < .05

***P < .001

จากตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมระหว่างกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อ พบว่า มีเพียง 1 ข้อเท่านั้น ที่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ข้อ 4 สมาชิกในครอบครัวไม่รบกวนสมาธิขณะทำวิทยานิพนธ์ และมีเพียง 1 ข้อเช่นกันที่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาน้อยกว่ากลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อ 19 ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงานให้ทำวิทยานิพนธ์สำเร็จโดยเร็ว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหับัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

การบริหารงานวิทยานิพนธ์	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. จัดสรรอาจารย์ฯตามความต้องการ	4.49	.77	4.05	1.09	3.984***
2. แนวปฏิบัติการจัดสรรอาจารย์ฯ	4.19	.83	3.56	1.10	5.407***
3. จัดสรรอาจารย์ฯเชี่ยวชาญตรงกับหัวข้อ	4.26	.86	3.95	1.04	2.780**
4. ช่วงเวลาจัดสรรอาจารย์ฯที่ปรึกษา	3.98	.98	3.56	1.14	3.386**
5. ขั้นตอนการอนุมัติโครงร่างฯ	3.38	1.06	3.09	1.15	2.205*
6. ขั้นตอนการขอสอบวิทยานิพนธ์	3.63	.93	3.34	1.07	2.513*
การบริหารงานวิทยานิพนธ์โดยรวม	23.93	3.61	21.55	4.76	4.747***

*P <.05

**P <.01

***P < .001

จากตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยโดยรวมและรายชื่อเกี่ยวกับความคิดเห็นการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ ในกลุ่มมหับัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาลดกว่ากลุ่มมหับัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการบริการวิชาการของคณะพยาบาล
ศาสตร์ รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายใน
สองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

การบริการวิชาการ	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ห้องสมุด					
1. เวลาให้บริการเอื้อต่อการค้นคว้า	4.22	.76	3.47	1.08	6.998***
2. ระเบียบการยืม-คืนเอื้อต่อการศึกษา	4.11	.78	3.77	.87	3.481**
3. วารสารต่างประเทศมีบทความตรงกับ เรื่องที่ทำวิทยานิพนธ์	3.14	1.07	2.92	.99	1.870
4. ตำราทันสมัย ตรงกับเรื่องที่ทำวิทยานิพนธ์	3.10	.98	2.90	.92	1.769
5. มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการค้นคว้า	3.29	.94	3.16	1.02	1.187
ศูนย์คอมพิวเตอร์					
6. เวลาให้บริการที่เอื้อต่อการสืบค้น	3.62	.90	3.20	.97	3.798***
7. มีคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพ	3.48	.92	3.31	.94	1.526
8. มีจำนวนคอมพิวเตอร์ที่เพียงพอ	3.02	.97	2.86	.97	1.352
9. มีเครื่องพิมพ์ (printer) ที่มีประสิทธิภาพ	2.13	1.00	2.30	1.04	-1.467
10. หนังสือไปยังหน่วยงานภายนอกรวดเร็ว	3.33	.94	3.09	1.10	1.977*
11. ที่นั่งทำงานนอกเวลาเรียนเอื้อต่อการ นั่งอ่านหนังสือ/ทำวิทยานิพนธ์	2.57	.93	2.39	.94	1.625
การบริการวิชาการโดยรวม	35.97	6.31	33.38	6.90	3.349**

*P <.05

**P <.01

***P .001

จากตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับความคิดเห็นการบริการวิชาการของกลุ่ม
มหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่า
สองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อ พบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ข้อ 1 เวลาให้บริการของห้องสมุดเพื่อการค้นคว้า ข้อ 2 ระเบียบห้องสมุดเกี่ยวกับการยืม-คืนเพื่อการศึกษาค้นคว้า ข้อ 6 เวลาให้บริการของศูนย์คอมพิวเตอร์เพื่อการสืบค้น และข้อ 10 ความรวดเร็วในการออกหนังสือไปยังหน่วยงานภายนอก

สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำและปานกลาง เรียงจากค่าต่ำสุด ได้แก่ ข้อ 9 ประสิทธิภาพของเครื่องพิมพ์ (Printer) ที่ให้บริการในศูนย์คอมพิวเตอร์ ข้อ 11 ที่นั่งทำงานนอกเวลาเรียนเพื่อการนั่งอ่านหนังสือ/ทำวิทยานิพนธ์ ข้อ 8 ความเพียงพอของจำนวนคอมพิวเตอร์ ข้อ 4 ตำราทันสมัย ตรงกับเรื่องที่ทำวิทยานิพนธ์ และข้อ 3 วารสารต่างประเทศมีบทความตรงกับเรื่องที่ทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการบริการวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์ทั้ง 5 ข้อ ระหว่างกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา พบว่าไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ภายใน 2 สัปดาห์	3.68	.91	3.57	.98	.938
2. คณะกรรมการฯ ชักถามและให้คำแนะนำที่ทำให้ท่านมีกำลังใจ	3.52	.87	3.41	.99	1.037
3. มติของคณะกรรมการฯ มีแนวทางชัดเจน	3.69	.79	3.53	1.04	1.455
4. คณะกรรมการฯ คงไว้ซึ่งหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ท่านสนใจ	3.90	.83	3.56	.92	3.721**
การพิจารณาโครงการวิทยานิพนธ์โดยรวม	14.79	2.65	14.08	3.29	2.011**

**P < .01

จากตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยโดยรวมของความคิดเห็นเกี่ยวกับการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ ของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษานสูงกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยข้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ข้อ 4 คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลฯ คงไว้ซึ่งหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจ

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รายด้านและโดยรวม จำแนกตามกลุ่มมหัศจรรย์ที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
1. อธิบายให้เข้าใจในแนวคิด/ทฤษฎี	4.42	.65	4.11	.88	3.501**
2. ชี้แนะแนวทางการทำวิทยานิพนธ์	4.54	.54	4.31	.76	3.004**
3. ออกแบบแผนตรงกับวัตถุประสงค์	4.34	.73	4.20	.83	1.544
4. อธิบายให้เข้าใจในสถิติ	3.89	.87	3.84	.99	.474
5. อธิบายการใช้โปรแกรมประมวลผล	3.31	1.18	3.41	1.13	-.734
6. อธิบายการแปลผลข้อมูล	3.75	1.07	3.77	1.07	-.195
ความเชี่ยวชาญโดยรวม	24.28	3.76	23.64	4.59	1.236
7. มีจิตใจเมตตา	4.76	.52	4.53	.79	2.946**
8. เข้าใจความยากลำบาก	4.59	.68	4.42	.86	1.809
9. ตรงต่อเวลาตามที่ได้นัดหมาย	4.54	.57	4.27	.99	2.809**
10. มีอัธยาศัยและสัมพันธภาพที่ดี	4.69	.59	4.50	.84	2.279*
11. มีเหตุผล รับฟังความคิดเห็น	4.66	.61	4.37	.90	3.130**
12. สุขุม ควบคุมอารมณ์ได้	4.47	.75	4.29	.89	1.940
คุณลักษณะส่วนบุคคลโดยรวม	27.72	2.99	26.37	4.40	3.010**
13. อธิบายให้เข้าใจได้ง่าย	4.48	.64	4.19	.86	3.240**
14. ชี้แนะแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์	4.36	.78	4.14	.79	2.319*
15. สร้างกำลังใจ	4.53	.66	4.37	.81	1.784
16. ตั้งใจให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์	4.72	.50	4.41	.74	4.131***
17. ติดตามความก้าวหน้า	4.71	.48	4.32	.77	5.063***
18. จัดสรรเวลาที่เอื้อต่อการพบ	4.63	.52	4.25	.96	4.039***
19. จัดสรรเวลาตรวจวิทยานิพนธ์	4.56	.56	4.23	.96	3.582***

ตารางที่ 16 (ต่อ)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ใช้เวลา 2 ปี		ใช้เวลา > 2 ปี		t
	n = 160		n = 133		
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
20. แนะนำที่ทำให้ได้พัฒนาความรู้วิจัย	4.53	.62	4.29	.81	2.690**
21. ช่วยปรับโครงสร้างชัดเจน	4.53	.64	4.35	.79	2.011*
22. แนะนำวิธีการเขียนโครงร่างฯ	4.46	.69	4.31	.82	1.680
23. แนะนำการเตรียมตัวสอบโครงร่างฯ	4.22	.89	4.05	1.05	1.587
24. แนะนำเตรียมตัวสอบวิทยานิพนธ์	4.21	.93	4.08	1.07	1.110
ลักษณะการให้คำปรึกษาโดยรวม	53.90	5.56	50.98	8.36	3.476**
อาจารย์ที่ปรึกษาฯโดยรวม	105.90	10.32	100.99	15.37	3.140**

*P<.05

**P<.01

***P<.001

จากตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยโดยรวมของความคิดเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ระหว่างกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายด้าน พบว่ามี 2 ด้านที่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ คุณลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และลักษณะการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ส่วนความเชี่ยวชาญด้านวิชาการโดยรวมของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ระหว่างกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา พบว่าไม่แตกต่าง

ตอนที่ 3 ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่วิเคราะห์ด้วยสถิติจำแนกกลุ่ม

ตารางที่ 17 ค่านัยสำคัญการแจกแจงของตัวแปรอิสระ 15 ตัวแปร

ตัวแปร	ระดับนัยสำคัญ
คะแนนสอบวิชาภาษาไทย (X1)	.077
คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.074
คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี (X3)	.084
คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4)	.076
สาขาที่ศึกษา (X5)	.052
ลักษณะการลาศึกษา (X6)	.061
ภาระงานที่รับผิดชอบ (X7)	.054
ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.057
ความรู้การวิจัย สถิติและทักษะด้านภาษา (X9)	.054
สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัย (X10)	.071
การสนับสนุนจากสังคม (X11)	.116
การบริหารงานวิทยานิพนธ์ (X12)	.052
การบริการการศึกษา (X13)	.072
การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ (X14)	.051
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (X15)	.052

จากตารางที่ 17 ผลการทดสอบการแจกแจงของข้อมูลโดยใช้สถิติ Kolmogorov-smirnov พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ข้อมูลของแต่ละตัวแปรแจกแจงแบบโค้งปกติ

ตารางที่ 18 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 15 ตัวแปร

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13	X14	X15
X1	1.000														
X2	.312**	1.000													
X3	.096	.187**	1.000												
X4	.161**	.179**	.420**	1.000											
X5	.101	.214**	-.002	.057	1.000										
X6	.039	-.009	.013	-.045	.317**	1.000									
X7	-.075	.102	-.045	-.108	-.084	-.160**	1.000								
X8	.057	.202**	.014	.003	.275**	.265	.011	1.000							
X9	.073	.174**	.021**	-.023	.167**	.083	-.102	.649**	1.000						
X10	-.098	.026	.045	-.128**	.018	-.040	.097	.243**	.304**	1.000					
X11	-.068	-.036	-.031	-.075	-.099	.047	.059	.206**	.195**	.244**	1.000				
X12	.112	.187**	.036	.079	.156**	-.046	-.012	.366**	.353**	-.007	.165**	1.000			
X13	-.011	.026	.043	-.023	.166**	-.008	.110	.263**	.341**	.064	.280**	.347**	1.000		
X14	.054	.155**	.028	-.002	.065	-.002	.043	.213**	.260**	-.008	.183**	.492**	.349**	1.000	
X15	.091	.182**	-.001	.110	.077	.056	.041	.385**	.369**	.121	.240**	.505**	.317**	.338**	1.000

** P <.01

จากตารางที่ 18 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 15 ตัวแปร โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระโดยส่วนใหญ่มีค่าสหสัมพันธ์ในระดับต่ำ และค่าสหสัมพันธ์ทุกค่าไม่เกิน .65 ดังนั้น จึงไม่มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) (Burns and Grove, 1997)

สรุป จากการตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูล

1. การแจกแจงของข้อมูล

ผลการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลด้วยสถิติ Kolmogorov-smirnov พบว่า ข้อมูลแจกแจงแบบโค้งปกติ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาลักษณะการแจกแจงของข้อมูลจาก Histogram, Normal Q-Q plot, Detrended Normal Q-Q plot, และ Box plot พบว่า การแจกแจงของข้อมูลแจกแจงแบบโค้งปกติ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ

ผลการตรวจสอบปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ พบว่า ไม่มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ

3. ความแปรปรวนของตัวแปรอิสระในแต่ละกลุ่ม

จากการตรวจสอบความแปรปรวนของตัวแปรอิสระในแต่ละกลุ่ม โดยทดสอบ Box's M test พบว่า ความแปรปรวนของตัวแปรอิสระของกลุ่มมหาดินที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหาดินที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา เท่ากัน

4. ขนาดตัวอย่าง

ขนาดตัวอย่างของงานวิจัยนี้ มีขนาดใหญ่ คือ 293 คน ซึ่งเท่ากับ 20 เท่าของตัวแปร จึงเป็นขนาดตัวอย่างที่อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมมาก (Hair et al, 1995) ขนาดตัวอย่างในแต่ละกลุ่มมีจำนวนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก รวมทั้งไม่มีการขาดหรือหายของข้อมูล (Missing data) จึงไม่มีปัญหาความลำเอียงต่อหน่วยวิเคราะห์ที่มีข้อมูลครบ เพราะการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มหากหน่วยวิเคราะห์ใดมีข้อมูลขาดหรือหาย จะทำให้เกิดความลำเอียงต่อหน่วยวิเคราะห์ที่มีข้อมูลครบ

5. ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรอิสระที่คัดเลือกมาศึกษาทั้งหมด 15 ตัวแปร ในจำนวนนี้มี 13 ตัวแปรที่มีค่าต่อเนื่อง และมีเพียง 2 ตัวแปรเท่านั้นที่เป็นตัวแปรที่มีค่าไม่ต่อเนื่อง ได้แก่ สาขาที่นิสิตศึกษา และลักษณะการลาศึกษาของนิสิต ซึ่งผู้วิจัยได้แปลงเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy variable)

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ เป็นข้อมูลที่ตรงตามข้อกำหนดของการวิเคราะห์ด้วยสถิติจำแนกกลุ่มทุกประการ

ตอนที่ 4 ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหา
บัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ตารางที่ 19 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรอิสระซึ่งจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่
สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายใน
สองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ตัวแปรจำแนกกลุ่ม	Wilks' Lambda	F	p-value
1. คะแนนสอบวิชาภาษาไทย (X1)	.995	1.543	.215
2. คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.961	11.691	.001
3. คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาตรี (X3)	.989	3.169	.076
4. คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาโท (X4)	.940	18.495	.000
5. สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา (X5.1)	.957	13.139	.000
6. สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	.983	5.054	.025
7. สาขาวิชาการบริหารฯ ในเวลา (X5.3)	.878	41.009	.000
8. สาขาวิชาการบริหารฯ นอกเวลา (X5.4)	.728	108.866	.000
9. ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	.714	116.709	.000
10. ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	.842	54.549	.000
11. ภาระงานที่รับผิดชอบ (X7)	.996	1.295	.256
12. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.776	83.824	.000
13. ความรู้การวิจัย สถิติ และทักษะด้านภาษา (X9)	.932	21.359	.000
14. สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พัก (X10)	.999	.218	.641
15. การสนับสนุนทางสังคม (X11)	.997	.843	.359
16. การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะฯ (X12)	.925	23.692	.000
17. บริการการศึกษาของคณะฯ (X13)	.063	11.213	.001
18. การพิจารณาโครงร่างของกรรมการหลักสูตร (X14)	.986	4.205	.041
19. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (X15)	.965	10.576	.001

จากตาราง 19 ค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระซึ่งจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปี การศึกษา ที่แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 14 ตัวแปร ดังนี้ 1) ปัจจัยด้านนิสิต จำนวน 10 ตัวแปร ได้แก่ คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2) คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาโท (X4) สาขาวิชาที่ศึกษา ประกอบด้วย สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา (X5.1) สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2) สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ (X 5.3) และสาขาวิชาการบริหาร การพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ลักษณะการลาศึกษา ประกอบด้วย ลาศึกษาเต็ม เวลา (X6.1) และไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) และความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา (X9) 2) ปัจจัยด้านคณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ การบริหารงานวิทยานิพนธ์ (X12) และการบริการการศึกษา (X13) 3) ปัจจัยด้านการ พิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ (X14) 4) ปัจจัยด้านอาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (X15)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐานและคะแนนดิบ ซึ่งเรียงจากค่าสูงสุดไปยังค่าต่ำสุด (ยึดค่าสัมประสิทธิ์รูปคะแนนมาตรฐาน ไม่พิจารณาเครื่องหมาย + และ -)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม	
	คะแนนมาตรฐาน	คะแนนดิบ
1. ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	.772	1.823
2. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.567	.049
3. ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	.541	1.202
4. ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X5.4)	-.418	-1.157
5. ศึกษาสาขาการพยาบาลศึกษา (X5.1)	.353	.892
6. ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล ในเวลา (X5.3)	.336	-.342
7. คะแนนภาษาอังกฤษ (X2)	.206	.008
8. ความรู้การวิจัย สถิติและทักษะด้านภาษา (X9)	-.194	-.021
9. คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาโท (X4)	.185	1.203
10. การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะฯ (X12)	.134	.032
11. ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	-.108	-.342
12. บริการการศึกษาของคณะฯ (X13)	.096	.015
13. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (X15)	-.086	-.007
14. การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการ หลักสูตร (X14)	.019	.006
ค่าคงที่ (Constant)		-13.486

จากตารางที่ 20 ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา มีจำนวน 14 ตัวแปร โดยมีสมการจำแนกในรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

$$Z = .772X6.1 + .567X8 + .541X6.2 - .418X5.4 + .353X5.1 + .336X5.3 + .206 X2 - .194 X9 + .185X4 + .134X12 - .108X5.2 + .096X13 - .086 X15 + .019 X14$$

ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (Standardized Coefficient) ที่วิเคราะห์โดยใช้สถิติจำแนกกลุ่ม เปรียบได้กับค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) ที่วิเคราะห์โดยใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐานมีจุดอ่อนคือ เป็นค่าที่ไม่คงที่ โดยจะเปลี่ยนแปลงค่าตามความแปรปรวนของตัวแปรอิสระ นอกจากนี้ยังเปลี่ยนแปลงค่าตามระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน ดังนั้น จึงนิยมนำค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (Structure Matrix) หรือค่าน้ำหนัก (Loading) มาใช้ในการคำนวณคะแนนจำแนก (Discriminant Score) แทนการใช้ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างหรือค่าน้ำหนัก เปรียบได้กับค่าน้ำหนัก ที่วิเคราะห์โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis)

เมื่อยกกำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง ค่าที่ได้ คือค่าสัดส่วนของความแปรปรวนของตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบายด้วยสมการจำแนกกลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรอิสระ 14 ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง
1. ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	.571
2. ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X5.4)	-.552
3. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.484
4. ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	-.391
5. ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล ในเวลา (X5.3)	.339
6. การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคุณฯ (X12)	.257
7. ความรู้การวิจัย สถิติและทักษะภาษา (X9)	.244
8. คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาโท (X4)	.227
9. ศึกษาสาขาการพยาบาลศึกษา (X5.1)	.192
10. คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.181
11. บริการการศึกษาของคุณฯ (X13)	.177
12. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (X15)	.172
13. ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	-.119
14. การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคุณฯกรรมการบริหารหลักสูตร (X14)	.108

จากตารางที่ 21 ตัวแปรอิสระซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างตั้งแต่ .3 ขึ้นไป ซึ่งเป็นค่าที่มีน้ำหนักมาก (Pedhazur, 1982; Hair et al, 1992) มีจำนวน 5 ตัวแปร โดยเรียงลำดับจากค่าสูงสุด ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) และศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ (X5.3)

เนื่องจากค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม (Group centroids) ของกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา มีค่า .970

และกลุ่มมหำบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาดึกษามากกว่าสองปีการศึกษา มีค่า -1.167 ดังนั้น ตัวแปรที่มีแนวโน้มจำแนกกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาดึกษาภายในสองปีการศึกษา ได้แก่ ลาดึกษาเต็มเวลา (X6.1) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) และศึกษาดสาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ (X 5.3) ส่วนตัวแปรที่มีแนวโน้มจำแนกกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาดึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ได้แก่ ศึกษาดสาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X 5.4) และไม่ได้ลาดึกษา (X6.2)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับสมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter

Canonical discriminant function

Function	Eigen value	% of variance	Cumulative %	Canonical correlation	Wilks' Lambda	Chi square	df	p-value
1	1.229	100.0	100.0	.743	.449	227.632	14	.000

จากตารางที่ 22 เมื่อนำตัวแปรอิสระทั้ง 14 ตัวแปร (ตาราง 21) มาสร้างสมการจำแนกกลุ่ม ได้สมการจำแนกกลุ่ม 1 สมการ ซึ่งเป็นสมการที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = .000$)

เมื่อพิจารณาค่า Canonical correlation = .743 แปลหมายความว่า สมการสามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ในระดับสูง โดยตัวแปรทั้ง 14 ตัวแปรสามารถร่วมกันพยากรณ์กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ร้อยละ 55.2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหับัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์	ค่าสัมประสิทธิ์
	กลุ่มที่ 1 = 2 ปี n = 160	กลุ่ม 2 >2 ปี n = 133
คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.625	.607
คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาโท (X4)	151.217	148.547
ศึกษาสาขาการพยาบาลศึกษา (X5.1)	11.711	9.732
ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	9.951	10.711
ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล ในเวลา (X5.3)	6.177	4.558
ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X5.4)	-6.048	-3.480
ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	23.587	19.542
ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	32.650	29.983
ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.555	.446
ความรู้การวิจัย สถิติและทักษะด้านภาษา(X9)	.041	.087
การบริหารงานวิทยานิพนธ์ (X12)	-.411	-.482
บริการการศึกษาของคนๆ (X13)	1.014	.981
การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ (X14)	.177	.163
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (X15)	.019	.004
Constant	-481.621	-451.378

จากตารางที่ 23 สมการพยากรณ์กลุ่มมหับัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา เป็นดังนี้

สมการพยากรณ์กลุ่มมหับัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา = $-481.621 + .625X2 + 151.217X4 +$

$$11.711X5.1 + 9.951X5.2 + 6.177X5.3 - 6.048 X5.4 + 23.587 X6.1 + 32.650 X6.2 + .555 X8 + .041X9 - .411X12 + 1.014X13 + .177 X14 + .019 X15$$

สมการพยากรณ์กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา = $-451.378 + .607X2 + 148.547X4 + 9.732X5.1 + 10.711X5.2 + 4.558X5.3 - 3.480 X5.4 + 19.542X6.1 + 29.983X6.2 + 446 X8 + .087X9 - .482X12 + .981X13 + .163X14 + .004X15$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 ร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จ การศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter

กลุ่มมหบัณฑิต	พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่ม		รวมจำนวน มหบัณฑิต
	ใช้เวลา 2 ปี	ใช้เวลา>2 ปี	
กลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปี	147	13	160
ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	91.9 %	8.1 %	
กลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปี	22	111	133
ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	16.5 %	83.5 %	

พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 88.1

จากตารางที่ 24 กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับคัดเลือกมาวิเคราะห์ในขั้นทดสอบร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา มีจำนวน 293 คน จำแนกเป็นมหบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 160 คน และมหบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 133 คน

มหบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 160 คน พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 147 คน และอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 13 คน หรือพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 91.9 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 8.1

มหบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 133 คน พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 111 คน และอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 22 คน หรือพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 83.5 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 16.5

ดังนั้น สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มมหบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 88.1

ตารางที่ 25 ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)

Step	Variables	Wilks' Lambda	F	P-value
1	ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	.714	116.709	.000
2	ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.599	97.130	.000
3	ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4)	.542	81.410	.000
4	ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	.510	69.259	.000
5	คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.492	59.200	.000
6	ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	.476	52.549	.000
7	คะแนนเฉลี่ยสะสมปริญญาโท (X4)	.467	46.404	.000

จากตารางที่ 25 ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = .000$) มีจำนวน 7 ตัวแปร ดังนี้ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ศึกษาสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2) คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) และคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐานและคะแนนดิบ ซึ่งเรียงจากค่าสูงสุดไปยังค่าต่ำสุด (ยึดค่าสัมประสิทธิ์รูปคะแนนมาตรฐาน ไม่พิจารณาเครื่องหมาย + , -) วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม	
	คะแนนมาตรฐาน	คะแนนดิบ
1. ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	.763	1.801
2. ศึกษาสาขาบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X5.4)	-.684	-1.892
3. ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	.530	1.178
4. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.478	.042
5. ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	-.338	-1.075
6. คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.237	.009
7. คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4)	.189	1.232
ค่าคงที่ (Constant)		-13.610

จากตารางที่ 26 ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา มีจำนวน 7 ตัวแปร โดยเรียงลำดับจากค่าสูงสุด ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) ศึกษาสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2) คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2) และคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4)

ตัวแปรอิสระจำนวน 7 ตัวแปร ที่สามารถจำแนกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา มีสมการจำแนกในรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

$$Z = .763X6.1 - .684X5.4 + .530X6.2 + .478X8 - .338 X5.2 + .237X2 + .189X4$$

ตารางที่ 27 ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรอิสระ 7 ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง
1. ลาศึกษาเต็มเวลา (X 6.1)	.593
2. ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X 5.4)	-.573
3. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.503
4. ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	-.406
5. คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4)	.236
6. คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.188
7. ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	-.123

จากตารางที่ 27 ตัวแปรอิสระซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง .3 ขึ้นไป ซึ่งเป็นค่าที่มีน้ำหนักมาก (Pedhazur, 1982; Hair et al, 1992) มีจำนวน 4 ตัวแปร โดยเรียงลำดับจากค่าสูงสุด ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) และไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)

เนื่องจากค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม (Group centroids) ของกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา มีค่า .970 และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา มีค่า -1.167 ดังนั้น ตัวแปรที่มีแนวโน้มจำแนกกลุ่มมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4) และคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2) ส่วนตัวแปรที่มีแนวโน้มจำแนกกลุ่มมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ได้แก่ ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X 5.4) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) และศึกษาสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)

ตารางที่ 28 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับสมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้ระยะเวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)

Canonical discriminant function

Function	Eigen value	% of variance	Cumulative %	Canonical correlation	Wilks' Lambda	Chi square	df	p-value
1	1.140	100.0	100.0	.730	.467	218.699	7	.000

จากตารางที่ 28 เมื่อนำตัวแปรอิสระทั้ง 7 ตัวแปร (ตาราง 27) มาสร้างสมการจำแนกกลุ่ม ได้สมการจำแนกกลุ่ม 1 สมการ ซึ่งเป็นสมการที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้ระยะเวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = .000$)

เมื่อพิจารณาค่า Canonical correlation = .730 แปลหมายความว่า สมการสามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้ระยะเวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ในระดับสูง โดยตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปรสามารถร่วมกันพยากรณ์กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้ระยะเวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ร้อยละ 53.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่จำแนกกลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน (Stepwise method)

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์	ค่าสัมประสิทธิ์
	กลุ่มที่ 1 = 2 ปี n = 160	กลุ่ม 2 >2 ปี n = 133
ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1)	20.564	16.715
ศึกษาสาขาการบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X5.4)	-13.178	-9.135
ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.647	.559
ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	28.851	26.334
คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4)	148.171	145.537
คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ (X2)	.618	.598
ศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (X5.2)	2.224	4.520
ค่าคงที่ (Constant)	-458.399	-429.525

จากตารางที่ 29 สมการพยากรณ์กลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา เป็นดังนี้

สมการพยากรณ์กลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา = $-458.399 + 20.564X6.1 - 13.178X5.4 + .647X8 + 28.851X6.2 + 148.171X4 + .618X2 + 2.224X5.2$

สมการพยากรณ์กลุ่มมหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา = $-429.525 + 16.715X6.1 - 9.135X5.4 + .559X8 + 26.334X6.2 + 145.537X4 + .598X2 + 4.520X5.2$

ตารางที่ 30 ร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จ การศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปี การศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา วิเคราะห์ด้วยวิธีขั้นตอน

กลุ่มมหาบัณฑิต	พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่ม		รวมจำนวน มหาบัณฑิต
	ใช้เวลา 2 ปี	ใช้เวลา > 2 ปี	
กลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปี	147	13	160
ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	91.9 %	8.1 %	
กลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปี	27	106	133
ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	20.3 %	79.7 %	

พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 86.3

จากตารางที่ 30 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับคัดเลือกมาวิเคราะห์ในชั้นทดสอบร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา มีจำนวน 293 คน จำแนกเป็นมหาบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 160 คน และมหาบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 133 คน

มหาบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 160 คน พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 147 คน และอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 13 คน โดยพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 91.9 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 8.1

มหาบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 133 คน พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 106 คน และอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 27 คน โดยพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 79.9 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 20.3

ดังนั้น สมการจำแนกกลุ่ม สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 86.3

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มระหว่างวิธี Enter และวิธี Stepwise

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง	
	วิธี Enter	วิธี Stepwise
1. ลาศึกษาเต็มเวลา (X 6.1)	.571	.593
2. ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล นอกเวลา (X 5.4)	-.552	-.573
3. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8)	.484	.503
4. ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2)	-.391	-.406
5. ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ในเวลา (X 5.3)	.339	

จากตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ด้วยวิธี Enter พบว่าตัวแปรจำแนกกลุ่มที่มีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง .30 ขึ้นไป มีจำนวน 5 ตัวแปร เรียงตามน้ำหนักค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง ได้แก่ 1) ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) 2) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) 3) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) 4) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) 5) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ (X5.3) ส่วนการวิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise พบว่า ตัวแปรจำแนกกลุ่มที่มีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง .30 ขึ้นไป มีจำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ 1) ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) 2) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล นอกเวลาราชการ (X5.4) 3) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) และ 4) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) โดยตัวแปรจำแนกกลุ่มทั้ง 4 ตัวแปรที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise เป็นตัวแปรที่เหมือนกันกับตัวแปรจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบค่าสถิติสมการจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise

Canonical discriminant function

Method	Eigen value	% of variance	Cumulative %	Canonical correlation	Wilks' Lambda	Chi square	df	p-value
Enter	1.229	100.0	100.0	.743	.449	227.632	14	.000
Stepwise	1.140	100.0	100.0	.730	.467	218.699	7	.000

จากตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ทั้งที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และ Stepwise พบว่า สมการจำแนกกลุ่มสามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = .000$) นอกจากนี้ ค่าสถิติทุกค่ามีค่าที่ใกล้เคียงกันมาก ต่างกันเฉพาะค่า df เนื่องจากการวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมีจำนวน 14 ตัวแปร ซึ่งตัวแปรทั้ง 14 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ร้อยละ 55.2 แต่เมื่อวิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise มีตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มจำนวน 7 ตัวแปร โดยตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ร้อยละ 53.3 อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตัวแปรจำแนกกลุ่มที่มีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง .30 ขึ้นไป จะเห็นว่าตัวแปรจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise ทั้ง 4 ตัวแปร เป็นตัวแปรที่เหมือนกันกับตัวแปรที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter (ตาราง 31)

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหำบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise

กลุ่มมหำบัณฑิต	วิธี	พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่ม		รวมจำนวน มหำบัณฑิต
		ใช้เวลา 2 ปี	ใช้เวลา>2 ปี	
กลุ่มที่ใช้เวลาภายในสองปี	Enter	147	13	160
	ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	91.9 %	8.1 %	
ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	Stepwise	147	13	160
		91.9 %	8.1 %	
กลุ่มที่ใช้เวลามากกว่าสองปี	Enter	22	111	133
	ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	16.5 %	83.5 %	
ร้อยละการพยากรณ์ถูกต้อง	Stepwise	27	106	133
		20.3 %	79.7 %	
วิธี Enter สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ				88.1
วิธี Stepwise สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ				86.3

จากตารางที่ 33 กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับคัดเลือกมาวิเคราะห์ในขั้นทดสอบร้อยละความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มมหำบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ระหว่างวิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise มีจำนวนเท่ากันคือ 293 คน จำแนกเป็นกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 160 คน และกลุ่มมหำบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 133 คน

ผลการพยากรณ์มหำบัณฑิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาระหว่างวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise ได้ผลเหมือนกันคือ พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 147 คน และอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาจำนวน 13 คน โดยพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 91.9 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 8.1

ผลการพยากรณ์มหัพัตถิตกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาระหว่างวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise ได้ผลใกล้เคียงกันคือ วิธี Enter พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 111 คน พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 22 คน โดยพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 83.5 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 16.5 ส่วนวิธี Stepwise พยากรณ์ว่าอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 106 คน และอยู่ในกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาจำนวน 27 คน โดยพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 79.9 และพยากรณ์ไม่ถูกต้องร้อยละ 20.3

สมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 88.1 ส่วนสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Stepwise สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 86.3 ซึ่งจะเห็นว่าสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise มีอำนาจการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องอยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งสมการจำแนกกลุ่มที่ดีจะต้องเป็นสมการที่พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 85.0 (สำราญ มีแจ้ง, 2544)

จากการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise ตามที่นำเสนอในตาราง 31-33 จะเห็นว่าได้ ผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มด้วยวิธี Enter และวิธี Stepwise ได้ผลการวิจัยที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ผลการวิจัยที่พบในงานวิจัยนี้ จึงมีความเชื่อถือสูง

สำหรับการสรุปผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะสรุปผลจากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มด้วยวิธี Stepwise

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และมากกว่าสองปีการศึกษา”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา และตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา
2. เพื่อศึกษาลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา
3. เพื่อศึกษาอำนาจการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มของตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

ประชากร

ประชากรของงานวิจัยนี้คือ มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตจำนวน 306 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

- 1.1 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายใน 2 ปีการศึกษา จำนวน 169 คน
- 1.2 มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่า 2 ปีการศึกษา จำนวน 137 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด มีคำถามจำนวน 4 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถาม เพื่อรวบรวมข้อมูลจากมหับัณฑิต แบ่งเป็น 10 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล เป็นแบบเติมคำและแบบเลือกตอบ จำนวน 13 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามภาระงานที่รับผิดชอบในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 7 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - ไม่ต้องรับผิดชอบ มีค่าความเที่ยง .70

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ของมหับัณฑิต จำนวน 24 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .94

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความรู้การวิจัย ความรู้สถิติและทักษะด้านภาษาของมหับัณฑิต จำนวน 17 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .94

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักของมหับัณฑิต จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .81

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของมหับัณฑิต จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .87

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 6 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .80

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามการบริการการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 11 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .85

ส่วนที่ 9 แบบสอบถามการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร จำนวน 4 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .83

ส่วนที่ 10 แบบสอบถามอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตจำนวน 24 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 5 - 1 จากระดับมากที่สุด - น้อยที่สุด มีค่าความเที่ยง .95

การรวบรวมข้อมูล

ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 306 คน จำแนกเป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา จำนวน 169 คน และ มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา จำนวน 137 คน พร้อมแนบซองเปล่าซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้วิจัย และติดแสตมป์สำหรับให้กลุ่มตัวอย่างส่งกลับคืนผู้วิจัย แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนและมีข้อมูลตัวแปรที่ต้องการศึกษาคืบจนมาจำนวน 293 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.75 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

- นำข้อมูลมาทดสอบความเหมาะสมของลักษณะข้อมูลที่วิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ซึ่งพบว่าข้อมูลตรงตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์ด้วยสถิติจำแนกกลุ่ม
- วิเคราะห์ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรอิสระ และวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่ม โดยใช้สถิติวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จำแนกตามมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา สรุปได้ดังนี้

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา (ตาราง 6)

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ จำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 55.6 รองลงมาคือ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาการพยาบาลศึกษา ร้อยละ 28.1 และน้อยที่สุดคือ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ร้อยละ 3.1

จำนวนที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2543 และปีการศึกษา 2544 มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน จำนวนผู้เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2542 มีจำนวนน้อยกว่าปีการศึกษาอื่นๆ

ร้อยละ 76.3 ลาศึกษาต่อเต็มเวลา และร้อยละ 21.9 ไม่ได้ลาศึกษา

ร้อยละ 61.1 ได้ผลสอบวิทยานิพนธ์ในระดับดี และร้อยละ 32.5 ได้ผลสอบวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก

โดยส่วนใหญ่สถานภาพโสด พักอาศัยในบ้าน ซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และพักอาศัยกับครอบครัว

1.2 ข้อมูลส่วนบุคคลของมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ จำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 47.4 รองลงมาคือ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ คิดเป็นร้อยละ 21.1 และน้อยที่สุดคือ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาล สุขภาพจิตและจิตเวช ร้อยละ 4.5

จำนวนที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2543 มากที่สุด คือร้อยละ 43.6 รองลงมาคือ เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2542 ร้อยละ 39.1

ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษา 5 ภาคการศึกษา ร้อยละ 68.4 รองลงมาสำเร็จการศึกษาภายใน 6 ภาคการศึกษา ร้อยละ 18.0 ซึ่งมหาบัณฑิตในกลุ่มนี้ มีจำนวนผู้ที่ไม่ได้ลาศึกษาต่อร้อยละ 60.9 ลาศึกษาต่อร้อยละ 22.6

ร้อยละ 76.7 ได้ผลสอบวิทยานิพนธ์ในระดับดี ส่วนผลสอบวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากและระดับผ่าน มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

โดยส่วนใหญ่สถานภาพโสด พักอาศัยในบ้าน ซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และพักอาศัยกับครอบครัว

2. ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท และคะแนนภาษาอังกฤษ สำหรับตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ได้แก่ ศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ไม่ได้ลาศึกษา และศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลศาสตร

3. ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาล-ศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษามีจำนวน 7 ตัวแปร เรียงตามลำดับน้ำหนักความสำคัญจากค่าสูงสุด ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4) คะแนนภาษาอังกฤษ (X2) และศึกษาสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2) (ตารางที่ 27) โดยตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาได้ร้อยละ 53.3 (ตารางที่ 28)

4. สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาได้ถูกต้องร้อยละ 91.9 และสามารถพยากรณ์กลุ่มที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาได้ถูกต้องร้อยละ 79.7 โดยสมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่ม ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 86.3 (ตาราง 30)

อภิปรายผลการวิจัย

ตัวแปรอิสระที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาล-ศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษามี 7 ตัวแปร เรียงตามลำดับน้ำหนักความสำคัญจากค่าสูงสุด ได้แก่ ลาศึกษาเต็มเวลา (X6.1) ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ (X5.4) ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ (X8) ไม่ได้ลาศึกษา (X6.2) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท (X4) คะแนนภาษาอังกฤษ (X2) และศึกษาสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (X5.2) ผลการวิจัยอภิปรายดังนี้

1. ลาศึกษาต่อเต็มเวลา

ตัวแปรลาศึกษาต่อเต็มเวลา เป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักสูงสุด คือ .593 (ตาราง 27) ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของสิริรัตน์ คุณจักร (2539) ซึ่งพบว่า การลาศึกษาต่อเป็นปัจจัยที่มีน้ำหนักมากที่สุดที่จำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทนา รัตนอาภา (2526) และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี (2523) ซึ่งพบว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลาตามที่กำหนดในหลักสูตร โดยส่วนใหญ่ได้รับอนุมัติจากต้นสังกัดให้ลาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์แล้วเสร็จหรือลา

ศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา และจากการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) พบว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิตปริญญาโทที่ไม่ได้ทำงานตลอดช่วงการศึกษาสูงกว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิตที่เรียนควบคู่กับการทำงาน จากการวิจัยของ อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) ซึ่งวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการจำแนกการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-มหาวิทยาลัย” ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรการลาศึกษาต่อ สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตที่ใช้เวลาต่ำสุดและกลุ่มนิสิตที่ใช้เวลาสูงสุดของหลักสูตรสาขาสังคมศาสตร์ได้ นอกจากนี้ ผลการวิจัยของวิมล พลราช (2540) พบว่า การลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษาคือตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษากับมากกว่าสองปีการศึกษา รวมทั้งเป็นตัวแปรจำแนกระหว่างมหาบัณฑิตที่ได้รับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก ดี และผ่าน เมื่อวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพบว่ นิสิตที่ลาศึกษาต่อเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา อัตราความสำเร็จการศึกษภายในสองปีการศึกษาเพิ่มสูงขึ้น

สำหรับเหตุผลการลาศึกษา เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา โดยเป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษานั้น อภิปรายได้ว่า นิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต หากนิสิตลาศึกษาต่อเต็มเวลา ซึ่งไม่ต้องรับผิดชอบงานประจำ ดังนั้น นิสิตที่ลาศึกษาต่อเต็มเวลา จึงย่อมมีเวลาสำหรับทำวิทยานิพนธ์มากกว่านิสิตที่เรียนโดยไม่ได้ลาศึกษา ซึ่งต้องทำงานควบคู่กับการเรียน นอกจากนี้ การลาศึกษาต่อเต็มเวลา ยังเอื้อให้นิสิตสามารถพบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำปรึกษาตรงตามเวลาที่นัดหมาย ดังผลการวิจัยในตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษามีความตรงต่อเวลาตามที่นัดหมายกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มากกว่ากลุ่มที่ใช้เวลามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นอกจากนี้ การลาศึกษาต่อเต็มเวลา ทำให้นิสิตสามารถควบคุมตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จตามแผนที่กำหนด รวมทั้งทำให้นิสิตมีเวลาเตรียมตัวก่อนเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2. ศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ

ตัวแปรศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ เป็นตัวแปรจำแนกที่มีค่าน้ำหนักสูงลำดับที่สอง โดยมีค่าน้ำหนัก .573 (ตาราง 27) เหตุผลที่ตัวแปรศึกษา

สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ เป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์ที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษานั้น จากตารางที่ 6 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการจำนวนสูงสุด ร้อยละ 55.6 รองลงมาคือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการพยาบาลศึกษาร้อยละ 28.1 และน้อยที่สุดคือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ร้อยละ 3.1 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการจำนวนสูงสุด ร้อยละ 47.4 รองลงมาคือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคในเวลาราชการ ร้อยละ 21.1 ดังนั้น จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการในกลุ่มมหัศจรรย์ที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาซึ่งมีน้อยมาก (ร้อยละ 3.1) เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการในกลุ่มมหัศจรรย์ที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาซึ่งมีจำนวนสูงสุด (ร้อยละ 47.4) จึงมีผลทำให้ตัวแปรศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นลักษณะของกลุ่มมหัศจรรย์ที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

สำหรับเหตุผลสนับสนุนที่มีส่วนทำให้ ตัวแปรศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ เป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์ที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา อาจเป็นเพราะว่า นิสิตทุกคนที่เข้าศึกษาสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล ภาคนอกเวลาราชการ ไม่ได้ลาศึกษาต่อ ต้องรับผิดชอบงานประจำควบคู่กับการเรียน สำหรับงานประจำที่ปฏิบัติของมหัศจรรย์ในกลุ่มนี้ โดยส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้บริหาร ได้แก่ หัวหน้าหอผู้ป่วย รองหัวหน้าหอผู้ป่วย และหัวหน้างานอื่นๆ ด้วยภาระงานประจำที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้มหัศจรรย์กลุ่มนี้ไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จและสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านเวลาสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ การนัดพบกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รวมทั้งการค้นคว้าตามห้องสมุด เป็นต้น

3. ลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์

ตัวแปรลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ของมหัศจรรย์ เป็นตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักสูงลำดับที่สาม โดยมีค่าน้ำหนัก .503 (ตาราง 25) สอดคล้องกับผลการวิจัยอื่นๆดังนี้ จากผลการวิจัยของ เยาวภา เจริญบุญ (2538) พบว่า ลักษณะนิสัยที่เอื้อต่อการวิจัย เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จากผลการวิจัยของ สิริ

รัตน์ คุณจักร (2539) พบว่า ลักษณะนิสัยที่เอื้อต่อการทำวิจัย เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากผลการวิจัยของ อัญฐพร หิรัญพฤษ (2541) ซึ่งได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในวิทยาลัยพยาบาลราชชนนี ภาคเหนือ” พบว่า ตัวแปรลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษาพยาบาล เป็นตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สูงสุด ที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงและต่ำ โดยค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรลักษณะนิสัยการเรียนเท่ากับ .89 นอกจากนี้ จากการศึกษาวิจัยของ รุจิรัตน์ มณีศรี (2544) ซึ่งวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข” ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะนิสัยที่มีวินัยในตนเองและมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำได้ โดยตัวแปรลักษณะนิสัยที่มีวินัยในตนเอง เป็นตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สูงสุด จากผลการวิจัยของ ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ (2538) ซึ่งวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษากับไม่สำเร็จการศึกษาตามเวลาของหลักสูตรระดับปริญญาตรีในระบบการศึกษาทางไกล” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งเรียนหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี หลักสูตรต่อเนื่อง 3 ปี และหลักสูตรปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความมีวินัยในตนเอง และการวางแผนการเรียน เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษากับไม่สำเร็จการศึกษาตามเวลาของหลักสูตร และจากผลการวิจัยของ ดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538) เรื่อง “การศึกษากลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับ ตีมากของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์หนึ่งที่ทำให้นิสิตทำวิทยานิพนธ์ได้ผลการประเมินระดับดีมากที่สุดคือ นิสิตวางแผนการทำวิทยานิพนธ์อย่างรัดกุมและปฏิบัติจริงตามแผนที่กำหนดไว้

ไม่เพียงแต่ผลการวิจัยในประเทศไทยเท่านั้น ที่พบว่าลักษณะนิสัยการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน แต่จากผลการวิจัยในต่างประเทศ ก็พบว่า นิสัยการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนเช่นเดียวกัน เช่น จากการศึกษาวิจัยของ Yan and Gaier (1994) เรื่อง “ปัจจัยที่เป็นเหตุทำให้ให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียน” โดยศึกษาจากนักศึกษาชาวเอเชียและชาวอเมริกันจำนวน 358 คน ผลการวิจัยพบว่า ความพยายามของนักศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน และจากการวิจัยของ Freeman and Morss (1993) เรื่อง “ลักษณะนิสัยกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาชาวเอเชีย” โดยสัมภาษณ์นักศึกษาชาวญี่ปุ่น จีน ไต้หวัน เกาหลี และเวียดนาม จำนวน 31

คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักศึกษาชาวเอเชียมีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงคือ การวางแผนการเรียนอย่างเป็นระบบ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น กล่าวได้ว่า ลักษณะนิสัยของบุคคลมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน ความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และความสำเร็จในอาชีพการงาน รวมทั้งประสิทธิผลการทำงาน ด้วยเหตุนี้ การทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จได้นั้น ประการสำคัญคือนิสิตต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะนิสัยที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งครอบคลุมความมีวินัยในตนเอง ความใฝ่รู้ พฤติกรรมกล้าแสดงออก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์

4. ไม่ได้ลาศึกษา

ตัวแปรไม่ได้ลาศึกษา เป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ผลการวิจัยที่พบ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสิ. (2523) ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่ทำให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตไม่แล้วเสร็จภายใน 1 ภาคการศึกษา ได้แก่ นิสิตทำงานประจำของแหล่งจ้างงานและไม่ได้ลาศึกษาต่อ นอกจากนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทนา รัตนอาภา (2526) ซึ่งพบว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาศึกษามากกว่าเวลาที่กำหนดในหลักสูตร ส่วนใหญ่เรียนโดยไม่ได้ลาศึกษา และมีส่วนหนึ่งที่ลาศึกษา แต่ลักษณะการลาศึกษานั้น เป็นการลาเฉพาะช่วงเวลาที่เรียนรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรเท่านั้น ไม่ได้ลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา

5. คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาโท

เนื่องจากนิสิตแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ ได้แก่ ภูมิหลัง ลักษณะนิสัย พื้นฐานความรู้เดิม ความถนัดหรือทักษะเฉพาะและเชาว์ปัญญา เป็นต้น ซึ่งความแตกต่างในด้านต่างๆดังกล่าว ย่อมมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนของนิสิตแตกต่างกัน ซึ่งผลสัมฤทธิ์การเรียนเป็นดัชนีที่บ่งชี้ถึงความรู้ความสามารถด้านสติปัญญาของนิสิต นิสิตที่เรียนดีหรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรสูง โดยส่วนใหญ่ใช้เวลาการศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในหลักสูตรน้อยกว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรต่ำ จากผลการวิจัยของ Aitken (1982) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัย พบว่า ความสามารถทางสติปัญญาในระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน โดยมีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด ซึ่งระดับความสามารถทางสติปัญญาในระดับมัธยมศึกษา ประเมินจากคะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (GPA) และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษา ประเมินจาก

การสอบที่ใช้แบบสอบมาตรฐาน ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cooley et al. (1981) ซึ่งพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนคือ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในระดับชั้นเรียนก่อนนี้

คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรระดับปริญญาโท เป็นคะแนนเฉลี่ยของทุกรายวิชาที่เรียนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งเป็นคะแนนที่บ่งชี้ความรู้ความสามารถด้านวิชาการ และเชาว์ปัญญาของนิสิต หรือเป็นคะแนนที่ใช้บ่งชี้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของมหาบัณฑิต จากการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529) โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2523 - 2527 ของทุกคณะ รวมทั้งสิ้น 3,559 คน ซึ่งในช่วงนี้ หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดสอนโดยภาควิชาการพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรระดับปริญญาโทมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษา จากการวิจัยของ Braunstein (http://www.iaes.org/conferences/past/philadel_52/prelim_program/index.htm) ซึ่งศึกษาปัจจัยที่ทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรบริหารระดับปริญญาโท (MBA) ของสถานศึกษา Iona College มลรัฐ New Rochelle เมือง New York โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 240 คน ซึ่งสำเร็จการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1997 ถึง ค.ศ. 2000 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ระดับปริญญาตรี คะแนน GMAT และประสบการณ์การทำงานสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตร MBA

6. คะแนนภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยพบว่า คะแนนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา โดยใช้เวลาศึกษาสองปีการศึกษา (ตารางที่ 27) จากผลการวิจัยของ พงศ์ธร โพธิ์พูลศักดิ์ (2527) พบว่า คะแนนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ และเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความสามารถเรียนให้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตร สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทนา รัตนอาภา (2526) และ สิริรัตน์ คุณจักร (2539) ซึ่งพบว่า ทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาของนิสิตระดับปริญญาโท นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นิสิตสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลา 5-6 ภาคการศึกษา คือนิสิตขาดทักษะภาษาอังกฤษ

ในยุคปัจจุบัน ความรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพของทุกสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาในระดับปริญญาโททุกสาขาวิชา เนื่องจากการเรียนรายวิชา

ในหลักสูตรระดับปริญญาโทและการทำวิทยานิพนธ์ นิสิตจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และต้องเป็นผู้ที่มีความใฝ่รู้ในวิทยาการใหม่ๆ นิสิตต้องค้นคว้าความรู้ที่เป็นนวัตกรรมและเป็นความรู้ขั้นสูงจากตำรา บทความวิชาการและงานวิจัยต่างประเทศ ซึ่งความสามารถในการอ่าน แปลความหมาย และจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่เขียนโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง กระชับและบูรณาการเนื้อหาได้อย่างเชื่อมโยง รวมทั้งใช้เวลาให้น้อยนั้น นิสิตจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ดังที่ อุดุลย์ วิริยเวชกุล (2541 ก) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนในระดับบัณฑิตศึกษาต้องแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง จึงต้องเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นและสนใจใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง หรือเป็นผู้ที่เรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งทักษะของผู้เรียนในระดับบัณฑิตศึกษาที่จำเป็น ได้แก่ ทักษะภาษาต่างประเทศ สอดคล้องกับ Pett (1982) ซึ่งกล่าวว่า ทักษะภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่จำเป็นของนิสิตที่เรียนในระดับสูง เนื่องจากนิสิตต้องค้นคว้าจากตำราและงานวิจัยต่างประเทศที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้แพร่หลายทั่วโลก นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 20 ท่าน ในงานวิจัยของ บุญใจ ศรีสถิตยัณรรูกร (2543) ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ควรต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งด้านการอ่าน เขียนและพูด ในระดับที่สามารถสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ได้ ด้วยความสำคัญของความรู้ภาษาอังกฤษในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถานศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ จึงนิยมคัดเลือกผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา โดยพิจารณาจากคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ บุญใจ ศรีสถิตยัณรรูกร (2543) ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 20 ท่าน ได้ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่า สถานศึกษาพยาบาลควรคัดเลือกนิสิตที่มีคุณภาพเข้าศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยเกณฑ์สำคัญที่ควรนำมาใช้ในการคัดเลือกคือ คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษจากแบบทดสอบมาตรฐาน สำหรับเกณฑ์คะแนนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรคือ คะแนนภาษาอังกฤษที่ผ่านเกณฑ์ซึ่งเทียบเท่าคะแนน Toefl ไม่น้อยกว่า 450 คะแนน ซึ่งหากสถาบันมีระบบการคัดเลือกที่ดี สามารถคัดเลือกผู้เข้าศึกษาที่มีคุณสมบัติเหมาะสมเข้าศึกษาในหลักสูตร จะทำให้ผู้ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรทุกคน สามารถศึกษาจนสำเร็จหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตและสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตรด้วย โดยไม่ปรากฏว่ามีผู้สอบตกหรือลาออกกลางคัน ซึ่งถือว่าเป็นการสูญเสียค่าทางการศึกษา

นิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อยกว่า ย่อมใช้เวลาในการอ่าน แปลความหมาย และสรุปเนื้อหามากกว่านิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษดีกว่า ดังนั้น จึงอาจมีผลทำให้นิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าใช้ระยะเวลาศึกษาจนสำเร็จหลักสูตรมากกว่านิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษา

อังกฤษดีกว่า ด้วยเหตุนี้ คณะแผนภาษาอังกฤษ จึงเป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา นอกจากนี้ นิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อยกว่า ย่อมให้ความสนใจอ่านตำรา เอกสารวิชาการและบทความวิจัยเพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ๆ รวมทั้งการค้นคว้า เอกสารวิชาการที่เป็นแหล่งปฐมภูมิสำหรับนำมาใช้ทำวิทยานิพนธ์ น้อยกว่ากลุ่มนิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษดีกว่า (ตาราง 9) ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้มหาบัณฑิตกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าใช้เวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา ส่วนมหาบัณฑิตกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษดีกว่าใช้เวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษภายในสองปีการศึกษา

7. ศึกษาศาखाวิชาพยาบาลศาสตร์

ตัวแปรศึกษาศาखाวิชาพยาบาลศาสตร์ เป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา อภิปรายได้ว่า อาจเป็นเพราะจำนวนหน่วยกิต และรายวิชาในหลักสูตรสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ กล่าวคือ จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรของสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์มีจำนวน 42 หน่วยกิต ส่วนจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรของสาขาวิชาการบริหารการพยาบาล และสาขาวิชาการพยาบาลศึกษามีจำนวน 39 หน่วยกิต รวมทั้งรายวิชาในหลักสูตรสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ มีรายวิชาภาคปฏิบัติที่มากกว่าสาขาวิชาการบริหารการพยาบาลและสาขาวิชาการพยาบาลศึกษา ซึ่งการเรียนรายวิชาภาคปฏิบัติ 1 หน่วยกิต = 4 ชั่วโมง ส่วนการเรียนรายวิชาภาคทฤษฎี 1 หน่วยกิต = 1 ชั่วโมง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นิสิตที่เรียนสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ สำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลามากกว่าสองปีการศึกษา เช่นเดียวกับกับนิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ของสถานศึกษาพยาบาลอื่นๆในประเทศไทย โดยส่วนใหญ่ใช้เวลาศึกษาจนสำเร็จการศึกษาโดยเฉลี่ย 5 ภาคการศึกษา ซึ่งจากการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาดัชนีรวมของคุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต” (บุญใจ ศรีสถิตยน์รากร, 2543) ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 21 ท่าน ได้ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า การจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่มีคุณภาพนั้น ระยะเวลาที่นิสิตใช้ศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ควรเกิน 5 ภาคการศึกษา

เมื่อพิจารณาจากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มด้วยวิธี Enter พบว่าตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างที่มีน้ำหนักเข้าใกล้ .30 มีจำนวน 2 ตัวแปร เรียงตามน้ำหนักความสำคัญ ได้แก่ การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ และความรู้การวิจัย ความรู้สถิติและทักษะด้านภาษา (ตาราง 21) ซึ่งผู้วิจัยอภิปรายผลดังนี้

8. การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์

จากตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยโดยรวมและรายข้อของความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ ในกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากตารางที่ 21 พบว่า การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ มีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง .257 ซึ่งผลการวิจัยสะท้อนให้ทราบว่า การบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชนะ กองไทรย์ (2536) ซึ่งพบว่า นโยบายการบริหารโครงการวิทยานิพนธ์และนโยบายการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของภาควิชา เป็นตัวแปรที่ช่วยส่งเสริมกระบวนการพัฒนาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9. ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติ และทักษะด้านภาษา

จากตารางที่ 10 จะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมและรายด้านเกี่ยวกับความรู้การวิจัย ความรู้สถิติศาสตร์และทักษะด้านภาษาของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า โดยส่วนใหญ่ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากตารางที่ 21 พบว่า ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติศาสตร์และทักษะด้านภาษา มีค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง .244 ซึ่งผลการวิจัยสะท้อนให้ทราบว่า ความรู้การวิจัย ความรู้สถิติศาสตร์และทักษะด้านภาษา เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้ศึกษาจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

การทำวิทยานิพนธ์ นิสิตจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีการวิจัยเป็นอย่างดี การที่นิสิตจะทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จนั้น นิสิตจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบตามระเบียบวิธีการวิจัย และต้องดำเนินตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัย จากผลการวิจัยของ วิมล พลราช (2540) พบว่า ความรู้ความสามารถในการวิจัย เป็นปัจจัยที่จำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา นอกจากนี้แล้ว ความรู้ความสามารถในการวิจัย ยังทำให้นิสิตได้รับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชนะ กองไทรย์ (2536) พบว่า นิสิตหลัก

สูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีการวิจัยที่เพียงพอ จะช่วยส่งเสริมกระบวนการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ของนิสิต นอกจากนี้ จากการวิจัยของประสาร มาลากุลและคณะ (2529) เรื่อง “Promotion of research on education process and application in teaching practice” พบว่า การทำวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการวิจัย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Philips and Russell (1994) ซึ่งพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับวิธีการวิจัยและสถิติ รวมทั้งทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้มีความสามารถในการวิจัยและผลิตภาพของงานวิจัย

ในทางกลับกัน หากนิสิตขาดความรู้เกี่ยวกับการวิจัยและสถิติ จะเป็นอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ จากการวิจัยของ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี (2523) พบว่า ปัญหาที่พบบ่อยที่สุดในการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิตคือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตไม่แล้วเสร็จภายใน 1 ภาคการศึกษา จากผลการวิจัยของ กริสนา นกสกุล (2531) พบว่า ความรู้ความสามารถของนิสิตเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย เป็นตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการวิจัยยังทำให้ได้ให้แง่คิดที่พึงตระหนักคือ แม้ว่าการให้บริการวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์ ไม่ใช่เป็นตัวแปรที่จำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา แต่ผลการวิจัยในตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำและปานกลาง โดยค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ค้นพบจากการวิจัยนี้ ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะต่อผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนี้

1. ผู้บริหารคณะพยาบาลศาสตร์

ผู้บริหารคณะพยาบาลศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่สำคัญในการกำหนดนโยบายการบริหารงานวิชาการและงานการเรียนการสอน รวมทั้งกำหนดแนวทางปฏิบัติการจัดการศึกษาหลัก

สูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ดังนี้

1.1 กำหนดนโยบายการบริหารงานวิทยานิพนธ์ที่เพิ่มประสิทธิภาพ และผลิตผลการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต เช่น การปรับปรุงระบบการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้นิสิตภายในปีแรกที่เข้าศึกษาในหลักสูตร เพื่อให้นิสิตได้มีโอกาสปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตั้งแต่ปีการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาในหลักสูตร ซึ่งน่าจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นิสิตสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาดูแลศึกษาน้อยลงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

1.2 เพิ่มงบประมาณสำหรับซื้อคอมพิวเตอร์และเครื่องพิมพ์ (Printer) ให้มีปริมาณที่เพียงพอกับจำนวนนิสิต และเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานคือ คอมพิวเตอร์:นิสิต = 1:5 รวมทั้งมีระบบการดูแลรักษาประสิทธิภาพของคอมพิวเตอร์และเครื่องพิมพ์ นอกจากนี้ บริเวณที่นึ่งทำงานของนิสิตควรปรับปรุงให้มีบรรยากาศทางวิชาการเพิ่มขึ้น เช่น มีแสงสว่างที่เพียงพอ เพิ่มจำนวนที่นั่งให้มีปริมาณเพียงพอกับจำนวนนิสิต เป็นต้น

2. คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

2.1 จากตารางที่ 15 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการพิจารณาวิทยานิพนธ์ โดยพยายามคงไว้ซึ่งหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจของกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาดูแลศึกษามากกว่าสองปีการศึกษาน้อยกว่ากลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาดูแลศึกษาภายในสองปีการศึกษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) ดังนั้น การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ควรได้พยายามคงไว้ซึ่งหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตสนใจศึกษา หากหัวข้อที่ศึกษานั้น เป็นหัวข้อที่น่าสนใจและมีแนวทางที่เป็นไปได้ในการวิจัย นอกจากนี้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรได้ร่วมคิดกับนิสิตในการค้นหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่มีความเหมาะสมสำหรับการวิจัย

2.2 การพิจารณาคัดเลือกผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ควรได้ให้ความสำคัญกับคะแนนสอบภาษาอังกฤษ

3. อาจารย์

3.1 อาจารย์ผู้สอนวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์

อาจารย์ผู้สอนวิชาวิธีวิทยาการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์ ควรวิจัยในชั้นเรียน (Classroom research) นำประเด็นที่นิสิตมีความรู้ความเข้าใจไม่ถูกต้องหรือไม่เพียงพอจากการตรวจรายงานที่นิสิตส่งอาจารย์ รวมทั้งนำผลการประเมินรายวิชาซึ่งประเมินโดยนิสิตมาใช้ปรับปรุงวิธีการสอนที่ช่วยทำให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ระเบียบวิธีที่ดีเพียงพอสำหรับทำวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ ควรสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างของนิสิตแต่ละบุคคลด้วย ตลอดจนให้ความสนใจกับนิสิตที่ยังมีความรู้ความเข้าใจระเบียบวิธีที่ยังไม่ดีเพียงพอ

3.2 อาจารย์ผู้สอนวิชาอื่นๆในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

การทำวิทยานิพนธ์นั้น มิได้อาศัยเพียงความรู้ระเบียบวิธี แต่ยังต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ เพื่อนำมาบูรณาการกำหนดกรอบความคิดการวิจัยที่มีความชัดเจน นอกจากนี้ การเขียนโครงร่างให้มีความชัดเจน เนื้อหามีความกระชับและเชื่อมโยง ตลอดจนสำนวนสละสลวย อ่านเข้าใจง่ายขึ้น จำเป็นต้องอาศัยทักษะด้านภาษา ดังนั้น อาจารย์ผู้สอน ควรนำวิทยาการใหม่ๆมาถ่ายทอดให้นิสิต รวมทั้งมอบหมายชิ้นงานที่ช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน การแปลความ และสรุปความ ทั้งจากเอกสารวิชาการที่เขียนโดยใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมทั้งทักษะการเขียนอย่างบูรณาการ

3.3 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เนื่องจากค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์โดยรวม ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และด้านลักษณะการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ระหว่างกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 16) และจากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มด้วยวิธี Enter พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและกลุ่มมหาบัณฑิตที่ใช้เวลาศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา (ตารางที่ 21) ดังนั้น การให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นิสิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีความตั้งใจจริง ติดตามความก้าวหน้าการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต จัดสรรเวลาที่เอื้อต่อการรับคำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนิสิต นอกจากนี้ ควรมีความตรงต่อเวลาที่นัดหมายกับนิสิต มีความเมตตา มีสัมพันธภาพที่ดีและมีเหตุผล

จากตารางที่ 16 จะเห็นว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นๆ มี 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ 4, 5 และ 6 ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรพัฒนาความรู้ความสามารถด้านสถิติ การประมวลผลข้อมูล และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้คำแนะนำแก่นิสิต

4. ผู้บังคับบัญชาของนิสิต

ผู้บังคับบัญชาในสังกัดที่นิสิตปฏิบัติงาน ควรสนับสนุนให้นิสิตได้มีโอกาสลาศึกษาต่อเต็มเวลา สำหรับในกรณีที่ข้อจำกัดเกี่ยวกับอัตรากำลังบุคลากรในหน่วยงาน อาจสนับสนุนให้ลาศึกษาต่อบางเวลาและลาในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ หรือจัดสรรตารางการปฏิบัติงานที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์

5. นิสิต

นิสิตควรพัฒนาและปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้ที่มีลักษณะนิสัยที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ความมีวินัยในตนเอง ความใฝ่รู้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รวมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ ควรได้ค้นคว้าหาความรู้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และทักษะที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ระเบียบวิจัย สถิติ ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ประมวลผลข้อมูลและทักษะด้านภาษา โดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรสังเคราะห์งานวิจัยโดยวิธี Meta Analysis เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อความสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
2. ควรวิจัยตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา โดยการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลของตัวแปร
3. ควรวิจัยซ้ำ โดยศึกษาจากมหามหาบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในรุ่นต่อไป
4. ควรศึกษาจากมหามหาบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาอื่นๆที่เปิดหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

บรรณานุกรม

- กฤษณีย์ อุทุมพร. (2527). **องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาเมฆกฏราชวิทยาลัย.
- กริสนา นกสกุล. (2531). **องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2541 ก.). **คลื่นลูกที่ 5 ประชาณัฐสังคม: สังคมไทยที่พึงประสงค์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: บริษัทซัคเซสมีเดีย จำกัด.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2541 ข.). **มหาวิทยาลัยที่ทางแยก: จุดประกายวิสัยทัศน์อุดมศึกษาไทยในอนาคต**. กรุงเทพฯ: บริษัทซัคเซสมีเดีย จำกัด.
- คณะกรรมการกองทุนศาสตราจารย์ ดร. อุบล เรียงสุวรรณ. (2538). **ระบบการศึกษา**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คณะอนุกรรมการการศึกษาสถานภาพสถาบันการศึกษาพยาบาล. (2527). **การศึกษาสถานภาพสถาบันการศึกษาพยาบาลในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2525**. กองวิชาการทบวงมหาวิทยาลัย.
- จิตราภา กุลชลบุตร. (2528). **สมการที่เหมาะสมในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะครุศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา ชั่งจิตวิสุทธิ. (2529). **การวิเคราะห์ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำและสูงกว่าความสามารถ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา มาพวง. (2520). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษาสาขาสังคมศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา ยูนิพันธุ์. (2527). **การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จรรยา ถาวรจักร. (2523). **การศึกษาสภาพแวดล้อมวิทยาลัยครูในภาคกลาง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารึก อัจฉารินทร์. (2529). **การวิเคราะห์ตัวประกอบสมรรถภาพของนักวิจัยทางการศึกษา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย. (2529). **การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและระยะเวลาที่สำเร็จการศึกษาของนิสิตบัณฑิตของวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2530). **70 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำเนิดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย. (2538). **รายงานประจำปี 2538**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย. (2541). **รายงานประจำปี 2541**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย. (2542). **เปรียบเทียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะพยาบาลศาสตร์. (2544). **ประวัติคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. **รายงานประจำปี 2544 คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย. (2545). **รายงานข้อมูลจำนวนนิสิต ผู้สำเร็จการศึกษาและเวลาที่ใช้เรียนของผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. กรุงเทพฯ: งานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะพยาบาลศาสตร์. (2546). **คู่มือบริหารระบบประกันคุณภาพ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนะ กองไตรย์. (2536). **กระบวนการพัฒนาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ดวงใจ เนตรโรจน์. (2527). **การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 3.** ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดุจเดือน อิมโพธิ์. (2538). **การศึกษากลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับดีมากที่สุดของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.** วิทยานิพนธ์ปริญา มหาบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถาวร วัชรภัย. (2535). **ปริทัศน์บัณฑิตศึกษา. ใน บัณฑิตศึกษาในทศวรรษที่ 7,** เอกสารประกอบการประชุมระดมความคิดเพื่อพัฒนากิจการงานบัณฑิตศึกษา วันที่ 31 กรกฎาคม 2535. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศพร มณีศรีขำ, สายชนม์ สัจจันตย์ และนิ่มนวล อุดตระ. (2527). **การศึกษาบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาในมหาวิทยาลัยศิลปากร.** สำนักทะเบียนการศึกษา วิทยาลัยเขตวังท่าพระและหน่วยวิจัยสถาบัน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์. (2538). **การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษากับไม่สำเร็จการศึกษาตามเวลาของหลักสูตรระดับปริญญาตรีในระบบการศึกษาทางไกล.** วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ นนทะสร, สุณีย์ ละกำป็น, สุรัตนา ทศนุต และกรองกาญจน์ ทิพย์ผลาผลกุล (2544). **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข เขตภาคกลาง.** วารสารการศึกษาพยาบาล, 12(2), 22-34.
- ทัศนีย์ ตวีวรรณไชย. (2528). **ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.** วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ บุญทอง. (2533). **ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อบุคลิกภาพ: พยาบาลกับการพัฒนาบุคลิกภาพ. ใน พรจันท์ สุวรรณชาติ (บรรณาธิการ), เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพพยาบาล หน่วยที่ 1-8.** กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช. (2541). **การวิเคราะห์จัดอันดับมหาวิทยาลัยของประเทศในเอเชีย.** กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

- นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช. (2543). **การให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์**. กรุงเทพฯ: ส่วนวิจัยและพัฒนา สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.
- นันทนา รัตนอาภา. (2526). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา และหลังกำหนดเวลาของหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทวัน สวัสดิ์ภูมิ. (2540). **เส้นทางการพัฒนาครุนักวิจัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์. (2530). **ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคัดสรรกับผลของการทำงานยามวิกาลตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพยาบาลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์. (2543). **การพัฒนาดัชนีรวมของคุณภาพการจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต**. ปริญญาโทการศึกษาดุสิต บัณฑิต สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญรอด วุฒิสาสตร์กุล. (ม. ป. ป.). **รายงานการวิจัยเรื่องเกณฑ์พิจารณาความเป็นเลิศของสถาบัน**. กรุงเทพมหานคร. (ม.ป.ท.)
- ประนอม โอทกานนท์. (2532). จากวันนี้...สู่นาคต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. **วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, 1(1), 12-18.
- ประนอม โอทกานนท์. (2543). **การประกันคุณภาพการศึกษา สาขาพยาบาลศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภา ลิ้มประสูต. (2534). มาตรฐานการศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์. **วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, 3(3), 1-6.
- ประภาวดี มีเหลือ. (2540). **การศึกษาสมรรถภาพของครุนักวิจัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประยูร ศรีสังขกุล. (2529). **ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ประสาร มาลากุล และคณะ. (2529). **โครงการวิจัยย่อย เรื่องสมรรถนะที่พึงประสงค์ของนักวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2542). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ผจญจิต อินทสุวรรณ, ประทีป จินนี่, ทศนา ทองภักดี และอุษา ศรีจินดารัตน์. (2536). ตัวแปรที่สามารถทำนายผลการเรียนของนิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พฤติกรรมศาสตร์) สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. **รายงานการวิจัยฉบับที่ 52 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์**, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พงศ์ธร โพธิ์พูลศักดิ์. (2527). **ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยกับคะแนนสอบคัดเลือกของนิสิตคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา 2521 และ 2522**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ ทิพย์พีช. (2527). **การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับระยะเวลาที่สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาโทของข้าราชการครู กรมสามัญศึกษา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อเต็มเวลา ระหว่างปีการศึกษา 2521-2523**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรนภา บรรจงกาลกุล. (2539). **การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกการเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในสถาบันครู สังกัดทบวงวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรธรรณิภา ธรรมวิรัช. (2528). **การศึกษาบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาของสถาบันการศึกษาพยาบาลในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพชรน้อย สิงห์ช่างชัยและ สาลี เฉลิมวรรณพงศ์. (2539). **ปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการทำวิจัยของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลศูนย์ภาคใต้**. สงขลา: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2517). **ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการถือศีล 5 ความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง ความเกรงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครู**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- มหาวิทยาลัยมหิดล, คณะพยาบาลศาสตร์. (2539). **รายงานสัมมนาทางวิชาการเรื่องการศึกษาเพื่อการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง**. กรุงเทพฯ: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ยี่สุน นันทวโนทยาน. (2539). **การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่เลือกและไม่เลือกเรียนวิชาชีพการพยาบาล เขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์พยาบาล-ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุวดี ฤชา. (2528). **สัมพันธภาพระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีสุดท้าย มหาวิทยาลัยมหิดล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวภา เจริญบุญ. (2538). **การศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รหัน แดงจวน. (2537). **ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษา: กรณีศึกษาโครงการครูทายาท**. ใน *วารสารการวิจัยทางการศึกษา*, 24, 88-97.
- รามคำแหง, มหาวิทยาลัย. (2522). **รายงานการวิจัยปัจจัยที่มีอิทธิพลทางเศรษฐกิจและสังคมต่อการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รุจา ภูไพบูลย์. (2537). **การพยาบาลครอบครัว: แนวคิด ทฤษฎี และการนำไปใช้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. ขอนแก่น: ขอนแก่นการพิมพ์.
- รุจิรัตน์ มณีศรี. (2544). **การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงและต่ำ วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข**. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรจนา ศุขะพันธ์. (2530). **ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วรรณวิมล ทิพย์สุน. (2530). **พัฒนาการของบัณฑิตศึกษาในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณวิไล อินทรประดิษฐ์. (2536). **การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ที่เน้นชุมชน: ศึกษากรณีวิทยาลัยพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ นครสวรรค์**. ปริญญาโท กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วิมล พลราช. (2540). **การเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพหุภาคีกับการวิเคราะห์จำแนกในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาในการศึกษาและผลการประเมินวิทยานิพนธ์**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ดุสิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลพร มณีพันธ์. (2539). **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมในการทำงานกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของพยาบาลประจำการ โรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. (2542). **เชาวน์อารมณ์ (EQ) ดัชนีชี้วัดความสำเร็จในชีวิต**. กรุงเทพฯ: บริษัทเอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด.
- วีระวัฒน์ ปันนิตามัย และอุสา สุทธิสาคร. (2542). **เชาวน์อารมณ์กับดัชนีวัดความสำเร็จในชีวิต**.วารสารการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา, 2, 15-17.
- ศิริ ศรีนวลฟู๊ะ. (2535). **ตัวแปรจำแนกความสำเร็จของนักเรียนในเขตภาคเหนือในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเภทโครงการพิเศษ**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมจิต หนูเจริญกุล. (2539). **การศึกษาพยาบาลในระดับปริญญาโทกับการวิจัย**. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการเรื่องการศึกษาเพื่อการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง. วันที่ 10-12 พฤศจิกายน 2539. ณ โรงแรม เอส ดี อเวนิว. กรุงเทพฯ.
- สมคิด รักษาสิทธิ์. (2532). **จากวันนั้นถึงวันนี้ของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**.วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1(1), 1-11.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2517). **การบริหาร**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สมศรี สัจจะสกุลรัตน์. (2537). **ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียน อัตมโนทัศน์ สภาพแวดล้อมทางคลินิก กับความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยาลัยพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี. (2523). **การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต : สภาพปัจจุบัน. ใน ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (บรรณารักษ์), เสริมสมรรถภาพบัณฑิตศึกษา. หน้า 193-215. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- สมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทย. (2536). **สรุปการสัมมนาพยาบาลศาสตร์แห่งชาติครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- สิริรัตน์ คุณจักร. (2539). **การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- สุนันท์ ปั่นทุพา. (2540). **สภาพแวดล้อมการฝึกอบรมการวิจัย ปัจจัยที่เอื้อต่อการทำวิจัย และคุณลักษณะของนักวิจัยที่ส่งผลต่อผลิตภาพการวิจัยของมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- สุมน อมรวิวัฒน์. (2525). **การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาครุศาสตร์. เอกสารประกอบการสัมมนาคณาจารย์ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ม. ป. ท.)**
- สุรทิน จันท์มะโน. (2531). **ความสัมพันธ์ระหว่างเขาวนปัญญา ความถนัด คะแนนสอบคัดเลือก นิสัยและทัศนคติในการเรียน และบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- สุวิริยา สุวรรณโคตร. (2538). **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล อัตมโนทัศน์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

- ลำราญ มีแจ้ง. (2544). **สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัย**. กรุงเทพฯ: นิชินแอดเวอร์โทซิงกรุ๊ป.
- อนงค์ ปิยกมลานนท์. (2530). **การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการจำแนกการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรรถัย ผลเนื่องมา. (2530). **การศึกษาลักษณะกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาพยาบาลในกรุงเทพฯ วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**.
- อรรถวรรณ ลือบุญธวัชชัย. (2543). **การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพินทร์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ. (2531). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบ คัดเลือก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี ปัญหาส่วนตัว ทักษะคิด และนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของงนิตระดับปริญญาโท**. รายงานการวิจัยฉบับที่ 51 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อรพินทร์ ชูชม. (2523). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อดุลย์ วิริยเวชกุล. (2541 ก). **คู่มือการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา**. กรุงเทพฯ: เจริญดีการพิมพ์.
- อดุลย์ วิริยเวชกุล. (2541 ข). **บันทึกบัณฑิตศึกษา 3**. กรุงเทพฯ: เจริญดีการพิมพ์.
- อดุลย์ วิริยเวชกุล. (2541 ค). **คู่มือการจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ: เจริญดีการพิมพ์.
- อภิสฐพร หิรัญพฤษ. (2541). **การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในวิทยาลัยพยาบาลราชชนนี ภาคเหนือ**. วารสารการศึกษาพยาบาล, 9(3), 47-60.
- อาทิตยา ดวงมณี. เรือเอกหญิง. (2540). **การพัฒนาตัวบ่งชี้รวมสำหรับความเป็นเลิศทางวิชาการของสาขาการวิจัยทางการศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทัย หิรัญโต. (2520). **ศาสตร์และศิลป์ในการบริหารงาน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

อำพร เกี้ยววิวรรณ, ยุพดี มกระวัช และ บุญเอิบ เขตต์สาคร. (2535). **ความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นต่อความสามารถและบุคลิกภาพของผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ รุ่นที่ 2 ของวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้าจันทบุรี**. จันทบุรี: วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้าจันทบุรี.

อำไพ สุจริตกุล. (2523). คุณภาพของนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย. ใน ไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์ (บรรณาธิการ), **เสริมสมรรถภาพบัณฑิตศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Aitken, N.O. (1982). College Student Performance, Satisfaction and Retention, **Journal of Higher Education**, 53(1), 32-50.

Antonovsky, A. (1987). **Unraveling the mystery of health: How people manage stress and stay well**. San Francisco: Jossey-Bass.

American Association of Colleges of Nursing. (1997). Indicators of quality in doctoral programs in nursing. **Journal of Professional Nursing**, 13(3), 200-202.

Ashworth, A., and Harvey, R.C. (1994). **Assessing quality in future and higher education**. London: Jessica Kingsley Publishers.

Astin, A.W. (1969). **The educational and vocational development of college students**. New York: American Council on Education.

Bacani, C. (1997). Asia's Search for Excellence. **Asia Week**, May 23, p. 33-44.

Bacani, C. (1997). The Best University in Asia. **Asia Week**, May 15., p. 56-59.

Best, J. W. (1981). **Research in education**. New Delhi: Prentice-Hall.

Billing, D., and Halstead, J.A. (1998). **Teaching in nursing: A guide for faculty**. Philadelphia: W.B. Saunders.

Braunstein, A.W. **Predicting performance in an MBA program**. [Online]. Available from. http://www.iaes.org/conferences/past/philadel_52/prelim_program/index.htm [2003, Feb2]

Brown, W.T. (1969). Consideration of five aptitude and achievement factor in successful male undergraduate student at the University of Montana. **Dissertation Abstract International**, 29, 3411

Burns, P.G., and others. (1993). Master's Degree Nursing Education: State of Art. **Journal of Professional Nursing**, 9(5), 267-277.

- Cooley, W.W., et al. (1981). Analyzing Multilevel Data, in **Educational evaluation methodology: The state of the art**. edited by, Berk, R. A. pp. 64-83. Baltimore: Johns Hopkins University.
- Coopersmith, S. (1981). **The antecedents of self-esteem**. Palo Alto: CA: Consulting Psychologist Press.
- Cowman, S. (1996). Student evaluation: A performance Indicator of quality in nurse Education. **Journal of Advanced Nursing**, 24(3), 625-632.
- Dias, Macro Antonio. R. (1992). Comments from UNESCO. in **International Developments in Assuring Quality in Higher Education**, p. 156-167. edited by Craft, A. Hong Kong: The Falmer Press,
- Eastery-Smith, M., Thorpe R. and Lowe, A. (1991). **Management research and introduction**. London: Sage.
- Erickson, E.H. (1968). **Identity: Youth and crisis**. New York: W. Norton.
- Fensterheim, H., and Bear, J. (1975). **Don't say yes when you want to say no**. New York: McKay.
- Fong, C.M. (1992). A model for peak performance. **Nurse Educator**, 17(4), 15-18.
- Freeman, V.S., and Morss, J. (1993). Study habits and academic achievement among Asian students. **College Student Journal**, 27, 352-355.
- Jacobson, D.E. (1986). Type and timing of social support. **Journal of Health and Social Behavior**, 27(3), 250-264.
- Jackon, A.W., and Pressor, M.T. (1989). Lecturing, more learning. **Studies in Higher Education**, 14, 55-58.
- Jeanotte, L.D. (1981). A study of continuing factors relating why American Indian students drop out of graduate from educational program at the University of North Dukota. **Dissertation Abstracts International**, 4, 1508 A.
- Joseph, M., and Joseph, B. (1997). Service quality in education: A student perspective. **Quality Assurance in Education**, 5(1),15-21.
- Hair, J.F., et al. (1992). **Multivariate data analysis**. 4th ed. New Jersey: Prentice-Hall.

- Hill, Y.J., MacGregor and Dewer, K. (1996). Nursing' access to higher education: A quality product. *Quality Assurance In Education*, 4(2), 21-27.
- House , J.S. (1981). *Work stress and social support*. Massachusetts: Addison-Wesley.
- Lindenfield, G. (2000). *Self-esteem*. 2nd.ed. London: Thorsons.
- Locke, E.A., et al. (1991). *The essence of leadership*. New York: Lexington Books.
- Lingren, H.C. (1969). *The psychology of college success*. New York: John Wiley & Sons.
- Mangum, S.P. (1997). *Strengths of working mother: Social support, role strain, and sense of coherence*. (On line). Available from: <http://www.umi.com> [2003, 11, 20]
- Maslach, C. (1982). Job burnout: How people cope. in E. A. McConell (ed), *Burnout in nursing professional profession: Coping strategies, causes and cost*. St Louis: Mosby.
- Messer, S.B. (1972). The relation of internal-external control to academic performance. *Child Development*, 43, 1456-1462.
- Naylor, F.D. (1972). *Personality and educational achievement*. New York: John Wiley & Sons.
- Pett, J. (1982). Reading: An ESL skill at the university. *English Teaching Forum*, 3, 12
- Pedhazur, E.J. (1982). *Multiple regression in behavioral research*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Philips, C.J., and Rusell, K.R. (1994). Research self-efficacy the research training environment and research productivity among graduate student in counseling psychology. *The Counseling Psychologist*, 22(10), 628-641.
- Rodriguez De Amentia, M.J. (1991). *Psicologia del deporte:Caracteristicas del montaneroy modificaciones en las expediciones de montana*. Universidad De Navarra.
- Ramler, S. (1991). Global education for the 21st Century. *Educational Leadership*, 48, 44-46.

- Rawlins, T., et al. (1991). Student nurse recruitment: Determinant for choosing a nursing program. *Journal of Nursing Education*, 30, 197-201.
- Rosenberg, M. (1979). *Conceiving of self*. New York: Basic Books.
- Rudd, E. (1984). Research into postgraduate education. In J.P. Powell (ed), *Higher Education Research and Development*. Australia: Central Printing.
- Russel, T.L. (1969). Motivation for school achievement measurement and validity. *The Journal of Educational Research*, February, 263-386
- Skinner, B.F. (1974). *About behaviorism*. New York: Alfred A. Knopf.
- Song, H.R. (1971). Academic achievement motivation of student of agricultural education and relationship to certain variables. *Dissertation Abstract International* , November, 571.
- Tabachnick, B.G., and Fidell, L.S. (1983). *Using multivariate statistics*. New York: Harper& Row.
- Tan, D.L. (1992). A multivariate approach to the assessment of quality. *Research in Higher Education*, 33, 205-226.
- Thoits, P.A. (1986). Social support as coping assistance. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 54(4), 416-423.
- Vroom, V.H. (1964). *Work and motivation*. New York: Wiley.
- Welsh, J.M. (1982). Improving the supervision of postgraduate student. *Research in Education*, 27, 1-8.
- Yan, W., and Gaier, E.L. (1994). Causal attributions for college success and failure: An Asia American comparison. *Journal of Cross Cultural Psychology*, 25,146-158.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

1. อาจารย์

- 1.1 รองศาสตราจารย์ พตต. หญิง ดร. พวงเพ็ญ ชุณหะวัณ
- 1.2 รองศาสตราจารย์ ดร. อรพรรณ ลีอนุญวัชชัย
- 1.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รตอ. หญิง ดร. ยุพิน อังสุโรจน์
- 1.4 ดร. เพ็ญพักตร์ อุทิศ

2. มหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา

- 2.1 นางสาว งามทิพย์ ชนบดีเฉลิมรุ่ง
- 2.2 นางนิตยา โรจนนิรันดร์กิจ
- 2.3 นางสาว ประดับ แก้วแดง
- 2.4 นางสาว พิพัฒน์ อินแดง
- 2.5 นางสาว ลดาวัลย์ ปฐมชัยคุปต์
- 2.6 นางสาว ลัดดาวรรณ จรรย์ยานะ
- 2.7 นางสาว สมหญิง ลมูลพัทตร์
- 2.8 นางสาว สุณี สุวรรณพสุ
- 2.9 นางสาว อรพรรณ แยมสรวลสกุล
- 2.10 นางอัมพร พรพงษ์สุริยา

3. มหบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

- 3.1 ร. อ. หญิง นาดยา พึ่งสว่าง
- 3.2 นางสาว ปัทมาภรณ์ สรรพรชัยพงษ์
- 3.3 นางสาว วารี พูลทรัพย์
- 3.4 นางสาว วิชิตา ยลพันธ์
- 3.5 นางสาว ศศินันท์ หล้านามวงศ์
- 3.6 นางสาว สุพิชญา นุกกิจ
- 3.7 ร้อยเอกหญิง อรพรรณ นคลาวงค์
- 3.8 นาง อัจฉรา คงกิตติมากุล

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสัมภาษณ์

1. รองศาสตราจารย์ ดร. จินตนา ฐนิพันธ์
(คณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
2. รองศาสตราจารย์ พตต. หญิง ดร. พวงเพ็ญ ชุณหปรางค์
(อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
3. รองศาสตราจารย์ ดร. อรพรรณ ลีอนุญทวีชัย
(อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
4. อาจารย์ ดร. เพ็ญพักตร์ อุทิศ
(อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ ดร. จินตนา ยูนิพันธุ์
(คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
2. ศาสตราจารย์ ดร. วิณา จีระแพทย์
(อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
3. รองศาสตราจารย์ ดร. ยุวดี ฤาชา
(อาจารย์ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล)
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัชนี สุจิจันทร์รัตน์
(อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล)
5. อาจารย์ ดร. สุวพร เข้มเฮง
(หัวหน้าภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร)
6. อาจารย์ ดร. เพ็ญพักตร์ อุทิศ
(อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
7. ดร. ปัญญา ธีระวิทย์เลิศ
(นักพัฒนาศูนย์พยาบาลมนุษย์ 8 ว. กลุ่มงานฝึกอบรมการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์
 - 1.1 แบบสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
 - 1.2 แบบสัมภาษณ์มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา
 - 1.3 แบบสัมภาษณ์มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษา
2. แบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
 - ส่วนที่ 2 แบบสอบถามปริมาณภาระงานที่รับผิดชอบ
 - ส่วนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์
 - ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความรู้การวิจัย สถิติและทักษะด้านภาษา
 - ส่วนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พัก
 - ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม
 - ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการบริหารงานวิทยานิพนธ์
 - ส่วนที่ 8 แบบสอบถามการบริการวิชาการ
 - ส่วนที่ 9 แบบสอบถามการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์
 - ส่วนที่ 10 แบบสอบถามอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. ท่านคิดว่า มีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สามารถทำวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จสมบูรณ์และสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา
2. ท่านคิดว่า มีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตที่ไม่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา

1. มีปัจจัยใดบ้าง ที่ทำให้ท่านสามารถสำเร็จการศึกษหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษา
2. ท่านมีวิธีการอย่างไร จึงทำให้สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้แล้วเสร็จสมบูรณ์และสำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษา

1. ท่านคิดว่า ปัจจัยใดบ้างที่ทำให้นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ และสำเร็จการศึกษาโดยใช้เวลาดึกษามากกว่า สองปีการศึกษา
2. มีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ท่านสำเร็จการศึกษหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาดึกษามากกว่าสองปีการศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหัศจรรย์จุดพลังงานมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษา
หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษา
ภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา

.....

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดขีดเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อความหรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่
ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. ปีการศึกษาที่ท่านเข้าศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์

.....

2. สาขาวิชาที่ท่านสำเร็จการศึกษา []

การพยาบาลศึกษา

พยาบาลศาสตร์

การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช

การบริหารการพยาบาล โดยสำเร็จการศึกษาในหลักสูตร

ภาคในเวลาราชการ

ภาคนอกเวลาราชการ []

4. จำนวนภาคที่ท่านใช้เรียนจนสำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต []

..... 4 ภาคการศึกษา

7 ภาคการศึกษา

5 ภาคการศึกษา

8 ภาคการศึกษา

6 ภาคการศึกษา

อื่นๆระบุ.....

5. คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรระดับปริญญาตรี..... []

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามปริมาณภาระงานที่ท่านรับผิดชอบในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับปริมาณภาระงานที่ท่านรับผิดชอบ ในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด/ไม่ต้องรับผิดชอบ					
ภาระงาน	ปริมาณรับผิดชอบ				
1. ทำงานพิเศษบางเวลา/เฝ้าไข้/ขายประกัน/ขายผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ/ผู้ช่วยสอน (TA)	5	4	3	2	1
2. ซัก-รีดเสื้อผ้าของสมาชิกในครอบครัว	5	4	3	2	1
3. ทำความสะอาดบ้าน/ห้องน้ำ/ห้องนอน	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะนิสัยการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับลักษณะนิสัยที่เป็นจริงของท่านในช่วงที่ท่านทำวิทยานิพนธ์ตามที่ท่านได้ประเมินตนเอง

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
5	4	3	2	1			
ลักษณะนิสัย			ระดับการประเมิน				
1. วางแผนทำวิทยานิพนธ์อย่างมีระบบเพื่อให้สำเร็จการศึกษาภายใน 2 ปี			5	4	3	2	1
2. ควบคุมตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จตามแผนทำวิทยานิพนธ์ที่ได้กำหนดไว้			5	4	3	2	1
3. ตรงต่อเวลาตามที่นัดหมายกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์			5	4	3	2	1

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความรู้การวิจัย สถิติ และทักษะด้านภาษาของมหาบัณฑิตในช่วงทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความรู้การวิจัย สถิติ และทักษะด้านภาษาของท่านในช่วงที่ท่านทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
5	4	3	2	1	
ความรู้การวิจัย สถิติ และทักษะด้านภาษา			ระดับการประเมิน		
1. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่ท่านใช้ทำวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1
2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสืบค้นวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในงานวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1
3. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการค้นหาปัญหาการวิจัยที่สำคัญ/เหมาะสมสำหรับทำวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมของแหล่งที่พักในช่วงที่มหาบัณฑิตทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับสภาพแวดล้อมของแหล่งที่ท่านพักอาศัยในช่วงที่ท่านทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
5	4	3	2	1	
สภาพแวดล้อมของแหล่งที่พัก			ระดับความคิดเห็น		
1. แหล่งที่พักอาศัย มีระบบการระบายอากาศที่ดี ไม่ร้อนอบอ้าว เชื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1
2. แหล่งที่พักอาศัยและบริเวณรอบๆแหล่งที่พักอาศัยปราศจากสิ่งรบกวนสมาธิในการทำวิทยานิพนธ์ (เสียง/แมลง/กลิ่น)	5	4	3	2	1
3. ความสะดวกในการเดินทางจากแหล่งที่พักอาศัยมาคณะฯ	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของมหาบัณฑิตในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่ท่านได้รับในช่วงที่ท่านทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
5	4	3	2	1	
การสนับสนุนทางสังคม			ระดับความคิดเห็น		
1. สมาชิกในครอบครัว และ/หรือบุคคลแวดล้อม ห่วงใยสุขภาพท่าน เมื่อท่านประสบกับความเหน็ดเหนื่อยในการทำวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1
2. สมาชิกในครอบครัว และ/หรือบุคคลแวดล้อม ใช้คำพูดที่ทำให้ท่านมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1
3. สมาชิกในครอบครัว และ/หรือบุคคลแวดล้อม ไม่รบกวนสมาธิของท่าน ในขณะที่ท่านทำวิทยานิพนธ์	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับการบริหารงานวิทยานิพนธ์ของคณะพยาบาลศาสตร์ในช่วงที่ท่านทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
5	4	3	2	1	
การบริหารงานวิทยานิพนธ์			ระดับความคิดเห็น		
1. คณะฯ ได้จัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ตรงตามความต้องการของท่าน	5	4	3	2	1
2. แนวปฏิบัติการจัดสรรอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของคณะฯ เอื้อให้ท่านทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จโดยเร็ว	5	4	3	2	1
3. คณะฯ ได้กำหนดขั้นตอนการอนุมัติหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ เอื้อให้ทำวิทยานิพนธ์สำเร็จโดยเร็ว	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามการบริการวิชาการของคณะพยาบาลศาสตร์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับการบริการวิชาการที่คณะพยาบาลศาสตร์ได้จัดบริการให้ท่านในช่วงที่ท่านศึกษาในหลักสูตรและทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1			
การบริการวิชาการ			ระดับความคิดเห็น				
1. ห้องสมุดคณะพยาบาลศาสตร์ได้เปิดเวลาให้บริการทั้งในเวลาราชการและนอกเวลาราชการที่เอื้อให้ท่านได้ศึกษาค้นคว้า			5	4	3	2	1
2. ศูนย์คอมพิวเตอร์ของคณะพยาบาลศาสตร์ได้เปิดเวลาให้บริการทั้งในและนอกเวลาราชการที่เอื้อให้ท่านได้สืบค้นสารสนเทศ			5	4	3	2	1
3. บริเวณที่นั่งทำงานนอกเวลาเรียนของนิสิต ซึ่งคณะได้จัดไว้ให้มีสภาพที่เอื้อต่อการนั่งอ่านหนังสือ/ทำวิทยานิพนธ์			5	4	3	2	1

ส่วนที่ 9 แบบสอบถามการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับการพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรในช่วงที่ท่านทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1			
การพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์			ระดับความคิดเห็น				
1. คณะกรรมการบริหารหลักสูตรประจำสาขาวิชาที่ท่านศึกษาได้พิจารณาหัวข้อและโครงร่างวิทยานิพนธ์ของท่านภายใน 2 สัปดาห์ นับจากวันที่ท่านได้ส่งให้เจ้าหน้าที่ธุรการที่รับผิดชอบ			5	4	3	2	1
2. คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ ชักถามและให้คำแนะนำในลักษณะที่ทำให้ท่านมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์			5	4	3	2	1
3. คำแนะนำตามมติของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ มีแนวทางที่ชัดเจนสำหรับนำไปใช้ปรับปรุงโครงร่างวิทยานิพนธ์			5	4	3	2	1

ส่วนที่ 10 แบบสอบถามอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความสามารถและพฤติกรรมของ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จากการทำท่านได้ประสปในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
5	4	3	2	1			
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์			ระดับความคิดเห็น				
1. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สามารถชี้แนะแนวทางการทำ วิทยานิพนธ์ที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการวิจัย			5	4	3	2	1
2. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรงต่อเวลาตามที่นัดหมายกับท่าน			5	4	3	2	1
3. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ติดตามความก้าวหน้า การทำวิทยานิพนธ์ของท่าน			5	4	3	2	1

ขอขอบคุณที่ท่านตั้งใจให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามครบถ้วน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญใจ ศรีสทิถย์นรากร
คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานวิจัย

- ศึกษาการปฏิบัติจริงในวิธีการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพชีวิตตามเกณฑ์ความจำเป็นขั้นพื้นฐาน (จปฐ) ในระดับหมู่บ้าน (2531)
- ศึกษารูปแบบที่เหมาะสมในวิธีการดำเนินงานวางแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตตามเกณฑ์ความจำเป็นพื้นฐานในระดับหมู่บ้าน (2532)
- ปัญหาและความต้องการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน (2533)
- รูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กก่อนวัยเรียน ในชนบทภาคอีสาน (2534)
- การเสริมรายได้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กก่อนเรียนในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2535)
- การดูแลตนเองทางด้านสุขภาพของผู้ประกอบอาชีพในเขตกรุงเทพมหานคร (2535)
- การดูแลตนเองทางด้านสุขภาพของผู้ประกอบอาชีพในโรงงานอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2535)
- ปัญหาสังคมและสาธารณสุขของคนงานก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร (2538)
- การพัฒนารูปแบบการป้องกันและควบคุมการติดเชื้อเอดส์ในสถานที่ทำงาน (2539)
- ผลของการใช้วิธีเพื่อนบ้านสอนเพื่อนบ้านที่มีต่อความรู้ ทักษะและการปฏิบัติ ในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของประชาชนในชุมชนลุ่มพินี่ (2541)
- ผลของระบบการพยาบาลสนับสนุนและให้ความรู้ต่อความรู้และพฤติกรรมการป้องกันโรคกระดูกพรุนในสตรีกลุ่มเสี่ยง (2546)
- การประเมินโครงการสุขภาพจิตสำหรับเด็กพิการและเด็กด้อยโอกาส (2546) (ผู้ร่วมวิจัย)
- การศึกษาระดับความรู้ พฤติกรรมการเลือกซื้อ และพฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์สุขภาพของประชาชน (2546)

- การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต โดยใช้เวลาศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา (2547)

ตำรา

- การพยาบาลผู้ป่วยออร์โธปิดิกส์ (2527)
- การจัดการทางการพยาบาล (2533)
- ระเบียบวิธีการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์ (2544)

รางวัลที่ได้รับ

- ได้รับพระราชทานทุนสนับสนุนการวิจัย “**ภูมิพล**” ประจำปีการศึกษา 2542
- ได้รับ **รางวัลวิทยานิพนธ์** ประจำปี 2544 จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย